

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

YERALTI GÜNLÜKLERİ SERİSİ -3

GREGOR

VE

KAN KEHANETİ



Açlık Oyunları Serisinin Yazarı

**SUZANNE
COLLINS**



SUZANNE COLLINS

YERALTI GÜNLÜKLERİ - 3

GREGOR

Cap'e

I. KISIM

Salgın

BOLUM

1

Gregor, banyodaki aynadan kendine bir dakika boyunca duygusuzca baktı. Elindeki el yazması parşömen kâğıdı açtı ve aynaya doğru tuttu. Kâğıdın aynadaki yansımasından 'Kan Kehaneti' isimli şiirin ilk kıtasını okudu.

Her zaman olduğu gibi okuduğu satırlar midisini ağrıtmıştı.

Kapıya vuruldu. Sekiz yaşındaki kız kardeşi Lizzie'nin "Bot tuvalete girmek zorunda!" diyen sesini duydu.

Yukarı kısmından tuttuğu ucunu bırakınca parşömen kâğıt kendi kendine toplanmıştı. Hızlıca kot pantolonunun arka cebine sıkıştırdı ve görünmesini engellemek için ti-şörtüyle üzerini kapadı. Henüz kimseye bu yeni kehanetten bahsetmemişti ve gerekmedikçe de bahsetmeye kesinlikle niyeti yoktu.

Birkaç ay önce, Noel zamanında, New York'un yüzlerce mil altında savaşın parçaladığı Yeraltı ülkesinden evine

dönmüştü. Orası konuşan dev sıçanların, yarasaların, örümceklerin, hamam böceklerinin ve çeşit çeşit devasa yaratıkların yaşadığı bir yerdi. İnsanlar da yaşırdı orada. 1600'lü yıllarda yeraltına yerleşip Regalia şehrini inşa eden, soluk tenli, eflatun gözlü insanlar... Regalialılar büyük olasılıkla hâlâ Gregor'un bir vatan haini mi yoksa bir kahraman mı olduğunu tartışıyorlardı. Son yolculuğunda 'Felaket' isimli beyaz bir bebek sıçanı öldürmeyi reddetmişti. Yeraltlıların çoğu için bu affedilemez bir şeydi çünkü Felaket'in bir gün onların yok oluşuna neden olacağına inanıyorlardı.

Regalia'nın şu anki kraliçesi Nerissa, rahatsız edici bir geleceği görme yeteneğine sahip, kırılgan, çelimsiz bir genç kızdı. Gregor orayı terk ederken ceketinin cebine el yazmasını yerleştiren kişi oydu. Bunun tamamlanmasına yardım ettiği 'Felaket Kehaneti' olduğunu düşünmüştü. Oysa elindeki yeni ve korkutucu bir başka kehanetmiş.

"Onu aynaya yansıtabilirsin," demişti Nerissa. Tersten yazılmıştı ve aynaya tuttuğu zaman yansımada beliren 'Kan Kehaneti' yazısı okunuyordu. Aynaya doğru tutmadığın sürece bir anlam veremezdin.

"Gregor hadi ama," dedi Lizzie banyo kapısını tekrar tıklatarak.

Kapıyı açtığında Lizzie'yi iki yaşındaki kardeşi Bot ile beraber bulmuştu. İkisi de şapka ve montlarını sıkıca giyinmişlerdi, üstelik bugün dışarı çıkmayacaklardı.

"Çişim geldi," diye ciyakladı Bot ve pantolonunu yarım yamalak indirerek tuvalete doğru ayaklarını sürümeye başladı.

"Tuvalete gitmek için önce pantolonunu tamamen indirmelisin" diye yüzüncü kez aynı şekilde öğretmeye çalıştı Lizzie.

Bot klozete tırmanmıştı bile. "Büyük kızım ben. Çişimi yapabiliyorum."

"Aferin sana," dedi Gregor ve başparmağını kaldırıp onu onayladı. Bot'un sevinçten gözleri parlıyordu.

"Babam mutfakta bisküvi yapıyor, fırından çıkarmış olmalı," dedi Lizzie. Ellerini birbirine sürterek ısıtmaya çalışıyordu.

Evimiz buz gibiydi. Şehir rekor derecesinde soğuk günler geçiriyordu ve eski kalorifer borularımız bu soğuklarla mücadele edemiyordu. Apartmandakiler sorunu gidermek için arıza merkezini tekrar tekrar aramışlardı ama hiçbir şey olmamıştı.

"Çabuk bitir işini Bot. Bisküvi zamanı," dedi Gregor.

Koca bir rulo tuvalet kâğıdının neredeyse yarısını kopardı ve sözde altını temizledi. Yardım etmek istediğinizde "Hayır, kendim yapacağım," diyordu yalnızca.

Gregor onun ellerini yıkayıp kuruladığından emin olmak istedi, böylece çatlayan ellerine losyon sürebilirdi. Tam şışeyi dökmek üzereyken Lizzie kolunu tutmuştu.

"Dur, elindeki şampuan," dedi telaşla. Bugünlerde neredeyse her şey Lizzie'yi telaşlandırıyordu.

"Haklısın," dedi Gregor şışeleri değiştirerek.

Gregor çocuğun ellerine losyon sürerken, "Marmelat var mı Gre-Go?" diye umutla sordu Bot.

İsmi telaffuz ediş şeklini duyduğunda gülümsemiş-ti Gregor. Yaklaşık bir yıldır ona "Ge-Go' diyordu ama bu defa kazayla araya bir V harfi ekleyerek "Gre-Go' demişti.

"Üzüm marmelatı var' dedi Gregor. "Yalnızca senin için aldım. Acıktın mı?"

"Ee - veet!" dedi Bot ve Gregor onu havaya kaldırdı.

Bot'u kucağında mutfığa götürürken içinde sıcak bir şeyler hissetmişti. Babası bir tepsi bisküviyi henüz fırından çıkarıyordu. Yalnızca çocuklarına kahvaltı hazırlamak kadar basit bir şey bile olsa, yeniden bir şeyler yapabildiğini görmek güzeldi. İki buçuk yıldan daha uzun bir süredir insanın kanını donduran, korkunç kan içici sıçanların tutsağı olarak kalmak babalarını hasta bir adam yapmıştı. Noel tatilinde eve geri döndüğünde özel bir ilaç getirmişti Yeraltı'ndan. Faydalı olmuşa benziyordu. Ateşi daha az çıkıyordu, ellerinin titremesi durmuştu ve biraz kilo almıştı. Tam olarak iyileşmesi o kadar çabuk gerçekleşmeyecekti ama Gregor ilaçların işe yaramasını ve onun sonbahara kadar iyileşip lise kimya öğretmeni olarak görevine geri dönmesini umuyordu.

Gregor Bot'un bebekliğinden beri sahip oldukları plastik, kırmızı sandalyeye oturttu kızı. Küçük kız kahvaltının heyecanı ile ayaklarını sandalyesine vurarak tempo tutuyordu. Gregor'un annesi maaşını ay başında aldığından dolayı bu zaman dilimlerinde genellikle paraları neredeyse tükenmiş oluyordu. Buna rağmen babası her birinin tabağına birer iyi haşlanmış yumurta ve ikişer bisküvi koymuştu. Bot'a bir bardak sulandırılmış elma suyu vermiş-

lerdi -şışenin dibinde kalandan böyle faydalanmışlardı- ve diğerleri de sıcak çay içti.

Babaları onlara büyükannelerine yemek götüreceğini ve yemeye başlamalarını söyledi. Zamanın çoğunu yatakta geçiriyordu büyükanneleri ve hava daha yumuşakken bile böyle yapmıştı. Bu kış ise nadiren yatağından dışarı çıkıyordu. Odasına elektrikli bir soba koymuşlardı ve üzerinde de bir sürü yorgan vardı. Yine de Gregor ne zaman onun yanına gitse, elleri buz gibiydi.

"Maar-me-lat, Mar-me-lat, Mar-me-lat," dedi Bot şarkı söyler gibi.

Gregor bisküvilerini açtı ve içlerine birer kaşık dolusu marmelat koyup geri verdi. Alır almaz iştahla bisküvisini ısırarak kızın yüzü marmelatla kaplanmıştı.

"Yalnızca ye onu, yüzüne sürme tamam mı?" dedi Gregor ve ikisi de kıkırdadı. Bot güldüğünde insan gülmeye başlıyordu çünkü ne zaman gülse ağzından şapşal bir hıçkırık sesi çıkıyordu ve yayılmaya devam ediyordu.

Gregor ve Lizzie kahvaltılarını hızlıca bitirdiler. Okula geç kalmamaları gerekiyordu.

Tam masadan kalkmışlardı ki babalarının "Dişlerinizi fırçalayın" diye bağırdığını duydular.

"Fırçalayacağım, elbette ki sıra bana gelirse," dedi Lizzie, Gregor'a sırtarak.

Bu, onların ailesine özgü bir şakaydı. Dairelerinde yalnızca bir tane banyo vardı ve Gregor'un kehaneti okumak için kendini uzun süreler oraya kilitlemesi herkesin dikkatini çekmişti. Annesi onun okuldaki kızlara daha yakışıklı

görünmek için uzun süreler banyoda kaldığı konusunda muzipçe sataşıyordu ve onu utandırmayı başarıyordu. Gerçekten de bir kız hakkında düşünüyordu ama o kız onun okuluna gitmiyordu. Ayrıca o kızın saçları hakkında ne düşündüğünü de umursamıyordu. Yalnızca yaşayıp yaşamadığını merak ediyordu.

Luxa. İkisi de 11 yaşındalardı ve o çoktan Regalia'nın kraliçesi olmuştu. En azından birkaç ay öncesine kadar öyleydi. Regalia konseyinin karşı çıkmasına rağmen Felaket'i öldürme görevinde ona yardım etmek için gizlice peşlerinden gelmişti. Labirentte Bot'un yaşamını kurtarmıştı ve küçük kız kardeşinin hamam böcekleriyle beraber kaçma- ' sına olanak sağlamıştı. Peki, şimdi neredeydi Luxa? Ölüm ülkesinde kayıp mı olmuştu? Sıçanların tutsağı mı olmuştu? Ölmüş müydü? Yoksa bir mucize gerçekleşmiş ve evine mi dönmüştü? Bir de onun yarasaı Aurora, kız kardeşini kötülerin elinden kaçırın Temp ve renkleri bile kokularından ayırt edecek kadar hassas bir burna sahip sıçan Tvritchtip de vardı. Hepsi arkadaşaydı. Hepsi de görevde kaybolmuşlardı. Geceleri rüyalarında, uyanık olduğu zamanlardaysa zihninde sürekli onları düşünüyordu.

Gregor Yeraltılılara onu gelişmelerden haberdar etmelerini söylemişti. Yeraltı'na açılan kapıları olan çamaşırhanelerindeki metal ızgaradan bir mesaj iletmelerini beklemişti. Neden hiçbir haber yoktu? Neler oluyordu?

Luxa ve diğerleri hakkında bir şey bilmemek... elindeki kehanetin gizemini çözmeye çalışmak... ve bütün bu olanların hepsinin bir araya gelmesi Gregor'u çılgına çeviriyordu. Bu haldeyken derslerine odaklanmak ve ar-

kadaşlarma her şey normalmiş gibi davranmaya çalışmak oldukça zor geliyordu. Aynı zamanda endişelerini ailesinden de gizlemek zorundaydı çünkü eğer Yeraltına geri dönme planından haberleri olursa bu onları çok telaşlandırdır. Giderek kendini kaybeder gibi oluyordu, insanları duymuyor, her şeyi unutuyordu. Şu an olduğu gibi.

"Gregor, çantan," dedi babası tam onlar kapıdan çıkarırken. "Belki bugün ihtiyacın olur diye düşünmüştüm."

"Teşekkür ederim Baba," dedi gözlerini kaçırarak. Yüzündeki endişeli ifadeyi görmek istememişti.

O ve Lizzie merdivenlerden aşağıya indiler, sokağa attıkları ilk adımda donmuşlardı. Korkunç, dondurucu bir rüzgâr kıyafetlerinde bulabildiği her boşluktan içlerine dolmuştu. Lizzie'nin soğuk havalarda yaşla dolan gözlerini görebiliyordu.

Buzla kaplı caddede zemin izin verdiği ölçüde hızla yürümeye başladılar. Neyse ki Lizzie'nin gittiği ilkokul yalnızca bir iki blok ötedeydi. Kendi yaşı için daha hassas olduğunu söylerdi anneleri. Büyükanneleleri ise ne zaman Lizzie'yi kucaklasa "Bir gün kuvvetli bir rüzgâr seni alıp götürecektir," derdi. Gregor onun bugün iyi olup olmadığını merak ediyordu.

"Okuldan sonra gelip beni alacaksın, değil mi? Gelecek misin?" diye sordu Lizzie okulun giriş kapısında.

"Elbette," dedi Gregor ona sitem dolu bir bakış atarak. Geçen ay iki kere onu almayı unutmuştu. Lizzie öğretmenlerinin yanında oturup birilerinin gelip onu almasını beklemişti. "Geleceğim."

Gregor neredeyse bir rahatlama hissiyle karların arasından geçerek dondurucu rüzgâra karşı yürüdü. Dışleri soğuktan takırdamasına rağmen en azından şimdi kimse düşünceleri ile arasına girmiyordu. Düşünceleri aniden ayaklarının altında çok derinlerde bir yerdeki Yeraltı Diyarı'nda şu an neler olup bittiğine kaydı. Onun da aşağı inmesi yalnızca an meselesiydi, bunu biliyordu. Bu yüzden zamanının çoğunu kendini banyoya kilitleyerek yeni kehanet üzerinde çalışıp korkutucu sözlerini anlamaya çalışarak ve umutsuz da olsa sıradaki meydan okumaya hazırlanarak geçiriyordu. Yeraltılıların kaderi ona bağlıydı.

Ah şu Yeraltılılar! Başlangıçta sessizliklerini hoşgörebiliyordu ama artık bu onu çılgına çeviriyordu. Yalnızca Luxa'ya ne olduğu hakkında en ufak bir fikri olmadığı için değil, iri, siyah, sadık yarasası Ares'e ne olduğu hakkında da hiçbir bilgisi yoktu. Ares ve Gregor birbirlerine bağlanmışlardı ve ne olursa olsun birbirlerini koruyacaklarına yemin etmişlerdi. Felaket'i bulmak için çıktıkları yolculuk tüyler ürperticiydi ama Ares ve Gregor arasındaki ilişkiyi iyice sağlamlaştırmıştı. Ne yazık ki Ares yarasalar ve insanlar tarafından dışlanmıştı. İlk bağı olan Henry'nin düşüp ölmesine izin verip onun yerine Gregor'un yaşamını kurtarmıştı. Henry vatan haini olmasına ve Ares doğru olan yapmasına rağmen Yeraltılılar ondan nefret etmişlerdi. Ayrıca teknik olarak Gregor'un işi olmasına rağmen Felaket'i öldürmediği için de suçlanmışlardı onu. Gregor onun ne yaptığı ve nerede olduğu konusunda kendini kötü hissediyordu.

Okul kapısını açar açmaz düşüncelerini Yeraltı ülke-

sinden matematik ödevine kaydırmayı denedi. Her cuma ilk iş olarak sınava girerlerdi. Ardından yarı sahada basketbol oynarlardı, sonra da fen bilgisi dersinde bir çeşit şeker kristallerini inceledikten sonra öğle yemeği zamanı gelirdi. Gregor'un midesi kantine gitmeden tam bir saat öncesinden guruldamaya başlardı. Soğuk ve evdeki yiyecek sınırı yüzünden her zaman aç olurdu. Okulda ücretsiz öğle yemeği dağıtılırdı ve sevmediği yemekler olsa bile tepsisinde ne var ne yok yerdı. Ne şans ki cuma günü piz-za günüydü ve pizzaya bayılırdı.

"İşte, benimkini de al," dedi arkadaşı Angelina taba-ğındaki pizza dilimini onunkine aktararak. "Stresten kesinlikle yemek yiyemiyorum." Okul oyunu bugün başlayacaktı ve o da başroldeydi.

"Tekrar etmek ister misin sözlerini?" diye sordu ona Gregor.

Aniden oyun metnini elinde bulmuştu bile.

"İlgini çektiğine emin misin? Bak, ben tam burada gi-riyorum."

İlgilenip ilgilenmediğini bilmiyordu. Gregor ve arkadaşı Larry, Angelina'nın provalarına altı haftadır yardım ediyorlardı. Soğuk ve kuru hava Larry'nin astımını kötü-leştirmişti ve sesli okumak onu öksürtüyordu. Şiddetli bir astım krizi geçirdiği geçen haftadan beri hastanedeydi ve döndüğü halde hâlâ atlatmışa benzemiyordu.

"Eğer bir şeyi unutursan çok da önemli değil," demişti Larry, gözlerini yukarı kaldırmadan bir şeyler çizmeye devam ediyordu.

YERALTİ GÜNLÜKLERİ-3 "Böyle

söyleme!" dedi Angelina bir solukta.

"Kötüleşebilirsin, tıpkı geçen seferki oyunda olduğu gibi," dedi Larry.

"Evet, bununla nadiren başa çıkılabilir," diyerek onu onayladı Gregor.

Angelina geçen oyunda harikaydı. Üçü de böyle olduğunu biliyordu. Sevindiğini belli etmemeye çalıştı.

"Ne olmuştun yine, bir çeşit böcek mi?" dedi Gregor.

"Kanatlı bir şeyler," dedi Larry.

Külkedisi'nin kentte geçen bir uyarlamasında iyilik perisi olmuştu.

"Artık başlayabilir miyiz?" dedi Angelina. "Kendimi tamamen küçük düşürmek istemiyorum bu gece."

Gregor onunla beraber çalıştı. Gerçekten de ilgilenmiyordu. Yine de ona yardım ederken karanlık düşüncelerden bir süreliğine de olsa uzaklaşıyordu.

"Aklını Yerüstü'nde tut" dedi kendi kendine. "Yoksa kafayı yiyeceksin!"

Günün geri kalanında bunu yapmayı başardı. Derslerine yoğunlaştı, Lizzie'yi okuldan aldı, sonra da Larry'nin evine gitti. Larry'nin annesi dışarıdan Çin yemeği sipariş etmişti. Yedikten sonra oyunu izlemeye gittiler. Eğlenceliydi, rolünü en iyi oynayan Angelina olmuştu. Eve gittiğinde akşam yemeğinden ayırdığı bir cep dolusu şans kurabiyesini kız kardeşlerine verdi. Bot şans kurabiyesinin ne olduğunu bilmiyordu, kurabiyeleri içlerindeki fal kâğıtlarıyla beraber yemeye kalkmıştı.

Her zamankinden daha da erken gittiler yatmaya çünkü bu soğukta yapacakları daha iyi bir şeyleri yoktu. Gre-gor yalnızca battaniyesini değil, montunu ve birkaç havluyu da üzerine örtmüştü. Anne ve babası gelip iyi geceler dilediler. Bu kendini güvende hissettirmişti. Uzun yıllar boyu babası evde yoktu, geldiğindeyse bunu yapamayacak kadar hastaydı. Ebeveynlerinin her ikisine birden sahip olmak onun için gerçek bir servet değeriindi.

Her şey yolundaydı, aklını yerüstünde tutmayı başarmıştı. Ta ki babası ona iyi geceler dilemek için gelip sarıldığında kulağına "Haber yok," diye fısıldayana kadar.

O ve babası bir sistem üzerine çalışmışlardı. Gregor'un annesi çamaşırlanneyi yasaklamıştı geçen yaz. Onu bu yüzden suçlayamazdınız. Son birkaç yılda önce kocası, ardından Gregor ve Bot çamaşırlanenedeki geçitten Yeraltı Diyarı'na düşmüşlerdi. Onların ortadan kaybolmaları oldukça acı vericiydi. Annesinin ailesini duygusal ve ekonomik olarak bir arada tutmayı nasıl becerdiğini anlayamı-yordu Gregor. İnanılmaz biriydi. Çamaşırlane ile ilgili en ufak şey onu çılgına çeviriyordu.

İşin kötüsü, bu durum Gregor'un Yeraltı'na inen geçidi kontrol etmesini imkânsız kılmıştı. Ama babası onun yeni bir haber alamadığı için nasıl kötü hissettiğini biliyordu ve onun için çamaşırlanede yeni bir mesajın olup olmadığını kontrol edecekti. Elbette bunu annesine söylemediler çünkü bu onu yalnızca üzerdi. Onun için her şey çok farklıydı. Yeraltı Diyarı'nda hiç bulunmamıştı. Ona göre yeraltında yaşayan herkes bir şekilde kocasının ve çocuklarının kaçırılmasından sorumluydu. Ama aşağıda bir yerde Gregor

babasının arkadaşları vardı.

Haber yoktu. Tek bir kelime bile. Gregor uykuya dalana kadar gözlerini karanlıkta bir noktaya dikti, uyuduğunda ise korkunç rüyalar gördü.

Ertesi sabah geç kalkmıştı, saat onda Bayan Cormaci'nin dairesinde olması gerektiği için acele etmek zorundaydı. Her cumartesi yardım etmek için oraya giderdi. Zaman kadının durup dururken sırf onun yapması için işler yarattığını fark ediyordu çünkü Gregor ve ailesinin paraya ihtiyacı olduğunu çok iyi biliyordu. Ama havalar kötüleştikçe gerçekten de Gregor'un yardımına tam anlamıyla ihtiyaç duyuyordu. Soğuk hava eklem ağırlarını artırmıştı ve buzlu kaldırımlarda yürümekte zorlanıyordu. Yere düşmek ve kalça kemiğini kırmak hakkında uzun uzun konuştu. Gregor ise şu anda parasını kazanıyor olduğu için oldukça mutluydu.

Bugün yapılması gereken bir sürü iş vardı. Kuru temizlemeci, manav, postane ve kırtasiye gidilecek yerler listesindeydi. Her zaman olduğu gibi Bayan Cormaci önce ona yiyecek bir şeyler hazırladı. "Bir şeyler yedin mi?" diye sordu. Yememişti ama henüz yanıt vermesine fırsat kalmadan, "Boşver, bu soğukta insan iki kere yemeli," diye kendi kendine yanıt verdi Bayan Cormaci. Bir tabak dolusu dumanı tüten yulaf ezmesi getirdi, üzeri kuru üzüm ve kahverengi şekerle kaplıydı. Bardağına, portakal suyu da doldurduktan sonra birkaç dilim ekmeğe tereyağı sürüp yanına koydu.

Yemeğini bitirdiğinde kendini en kötü hava koşulla-

rıyla bile mücadele edecek kadar güçlü hissetmişti Gregor. Elindeki listeyi takip ederek bir dükkândan ötekine koştu. Neyse ki dükkânlardaki kuyruklar sayesinde buzlarını çözecek fırsatı buluyordu. Bayan Cormaci'nin siparişlerini tamamlayıp geri döndüğünde mutfaktaki masanın üzerinde ödül olarak onu bekleyen bir fincan sıcak çikolata bulmuştu. Az sonra o ve Bayan Cormaci yaşı yüzünden halledemediği işler için bankaya ve likör dükkânına gittiler. Dışarı çıkar çıkmaz Bayan Cormaci hassaslaşmıştı. Buzlanmış zeminde Gregor'un koluna sıkıca tutundu. Cadde boyunca insanlar yüzlerini yarıya kadar atkılarıyla sarmalamış halde yürüyor, taksiler yol dışına doğru hafif kayarak manevralar yapıyordu. Neyse ki Bayan Cormaci bankamatik-lere güvenmiyordu, böylece içeri girip sıralarını beklemek zorundayken ısınma şansına sahip olacaktı. Bankanın ardından likör dükkânına gittiler, Bayan Cormaci arkadaşı Eileen'in doğum günü için bir şişe kırmızı şarap aldı. Eve dönerlerken Bayan Cormaci'nin elleri soğuktan uyuşmuştu, tam da Gregor kapıyı açarken elindeki şişeyi apartmanın önünde yere düşürdü. Kırılan şişeden dökülen şarap giriş kapısındaki paspas ve kapı girişindeki koridor boyunca etrafa yayılmıştı.

"Ne yapalım, Eileen artık şekerleme ile idare edecek," dedi Bayan Cormaci. "Elimde açılmamış çok güzel bir kutu kremalı çikolata var. Birileri bana Noel'de vermişti. Umarım veren kişi Eileen değildi." Gregor'a uzak durmasını söyleyip cam kırıklarını temizledi ve işini bitirince ona eliyle işaret etti. "Gel hadi, bu paspası leke iyice içine işlemeden çamaşırhaneye götürsek iyi olur."

Çamaşırhane! O deterjan ve leke çıkarıcıyı dolaptan çıkarmaya gitmişken Gregor ona eşlik etmemek için bir bahane bulmaya çalışıyordu. Şöyle söyleseydi saçma geleceğine emindi: "Şey sizinle gelemem çünkü annem dev bir sıçanın ortaya çıkıp beni yeraltına götürmesinden ve yemesinden endişe ediyor." Aslında düşününce insan çamaşırhaneye gitmemek için bir neden bulamıyordu. Sonuçta gitti de...

Bayan Cormaci paspasın üzerine biraz leke çıkarıcı sprey sıktı ve çamaşır makinelerinden birinin içine yerleştirip deterjan ekledikten sonra makineyi çalıştırdı. Makinenin içine atmak için bozuk para ararken bile elleri hâlâ , soğuktan kaskatıydı. Beton zemine bozuk paralarından birini düşürdü ve yuvarlanan para en uzaktaki makinenin önüne kadar gitti.

Gregor hayal görmediğinden emin olmak için gözlerini ovuşturdu ve tekrar baktı. Hayal görmüyordu. Demir ızgara ile duvar arasında sıkışmış bir parşömen kâğıdı vardı.

BOLUM

2

"İyimisin orada?" diye sordu Bayan Corma-ci makineye deterjan boşaltırken.

"Evet, iyiyim," dedi Gregor ve bir kez daha gözlerini ovuşturdu. Yere düşen bozuk parayı aldı ve metal ızgaraya sıkışmış kâğıdı hemen çekip almamak için direndi. Hiçbir şey olmamış gibi bozuk parayı kadına geri verdi.

Bayan Cormaci parayı makinenin içine attı ve çalıştırdı. "Öğle yemeği için hazır mısınız?" dedi.

Asansöre doğru ilerleyen Bayan Cormaci'yi takip etmekten başka çaresi yoktu. Onun önünde parşömeni alamazdı. Ne olduğunu öğrenmek isteyebilirdi ve kadının hep şüphelendiği bu konuda Yeraltı ülkesinde başlarına gelenleri kapamak için uydurdukları yalan gibi bir şeyi yeniden uyduramazdı, inandırıcı da olamazdı. Çamaşırhaneye gitmemek için bile bir bahane uyduramamıştı.

Dairenin arka tarafında Bayan Cormaci ev yapımı

tavuk çorbası ısıttı ve ikisi için birer büyük kâse doldurdu. Gregor yemeğini mekanik hareketlerle yedi ve yarım yamalak dinlemesine rağmen hiç bitmeyecekmiş gibi görünen sohbeta katılmaya çalıştı. Pastalarını da yedikten sonra Bayan Cormaci saatini kontrol etti: "Sanırım paspası kurutucuya atma zamanı gelmiştir," dedi.

"Ben atarım!" diye hızla ayağa fırladı, sandalyesi yere düşmüştü. Hemen düşen sandalyeyi kaldırdı. "Affedersiniz. Ben bu işi halledebilirim."

Bayan Cormaci ona garipsemiş bir ifadeyle baktı. "Tamam."

"Demek istiyorum ki bu aslında iki kişilik bir iş değil," dedi omuz silkerek Gregor.

"İşte bu konuda haklısın," dedi yaşlı kadın, avucuna döktüğü bozuk paraları dikkatle incelemeye başladı. "Neden sizinkiler artık çamaşırhaneyi kullanmıyor?"

"Ne?" Onu savunmasız yakalamıştı bu soru.

"Neden sen ve annen çamaşırlarınız için onca yol kat edip Butcher çamaşırhanesine gidiyorsunuz?" diye sordu. "Bizimkiyle aynı fiyat, kontrol ettim."

"Çünkü oradaki... çamaşır makineleri... daha büyük," dedi Gregor. Gerçekten de öylelerdi. Tamamen doğruyu söylememiş olsa da tamamen yalan da söylememişti.

Bayan Cormaci ona dik dik baktı, kafasını salladı. "Peki, git paspası kurutucuya at o halde," dedi.

Asansör çok yavaş hareket ediyor gibiydi. İnsanlar iniyor, biniyordu. Kadının biri asansör kapısını tuttu, Gregor'a sanki bir saat sürmüş gibi gelen bir sürede çocu-

ğu gidip şapkasını almış, geri dönmüştü. Gregor çamaşırhanede belli ki bir aydır çamaşır yıkamayan birkaç adamın tam altı makineye çamaşır doldurmasını bekledi.

Gregor paspası metal ızgaranın hemen yanındaki kurutucuya yerleştirdi, adamlar gidene kadar oyalandı. Etrafta kimse kalmayınca parşömen kâğıdı aldı. Gömleğinin koluna yerleştirip dışarı çıktı. Asansörden kaçınıp merdiven boşluğuna yöneldi, kapıyı arkasından sıkıca kapadı. Kimse onu burada rahatsız edemezdi.

Parşömen kâğıdı kolunun altından çıkardı, elleri titreyerek okumaya başladı:

Sevgili Gregor

Acilen buluşmalıyız. Saat Yerüstü'nde dört olduğunda Ares'in seni bıraktığı merdivenlerde olacağım. Senin merhametine sığınıyoruz. "Kan Kehaneti" üzerimizde.

Lütfen arkadaşlarını ihmal etme

Vikus

Gregor notu ezberleyene kadar üç defa daha okudu. Beklediği şekilde bir not değildi. Luxa ve diğer kayıp arkadaşları ile ilgili hiçbir şey yazmıyordu. Ares hakkında da bir şey yoktu. Bütün bunlar yerine yalnızca bir acil yardım çağrısıydı.

Kan Kehaneti üzerimizde.

"işte başlıyor," diye düşündü Gregor. Kalbi, onu sarmalayan korku hissiyle daha hızlı çarpmaya başlamıştı. "Kan Kehaneti."

Ara sıra bakıp anlamını çözmeye çalıştığı kehaneti okumak için bir aynaya ihtiyaç duymuyordu artık. Şimdi olanları tüm kalbiyle hissedebiliyordu. Sinir bozucu televizyon reklamlardaki şarkılar gibi kafiyeli sözcüklerden, tekerlemelerden başka bir şey yoktu kâğıtta. Merdivenleri tırmanırken beyinde dönmeye başlamıştı sözler.

*SICAKKAN ARTIK ÖLÜMCÜL BİR SALGIN
SOLUĞUNU KESECEK, TENİNİ İŞARETLEYECEK
VE KADERİNİZİ MÜHÜRLEYECEK
YERALTINI BİR TABAĞA ÇEVİRECEK*

*DÖNECEK, DÖNECEK VE YİNE DÖNECEK
NE OLDUĞUNU GÖRECEK, ZAMANINI BİLEMEYECEKSİN,
İLAÇ VE HATA BİRBİRİNE DOLANACAK,
BÖYLECE TEK ASMAYI OLUŞTURACAK.*

*YUKARIDAKİ SAVAŞÇIYI GETİR.
EĞER HÂLÂ YÜREĞİNDE SEVGİ EGEMENSE.
PRENSESİ YA DA UMUTSUZLUĞU GETİR,
BÖCEKLER ONSUZ İLGİLENMEZLERSE.*

*DÖNECEK, DÖNECEK VE YİNE DÖNECEK
NE OLDUĞUNU GÖRECEK, ZAMANINI BİLEMEYECEKSİN,
İLAÇ VE HATA BİRBİRİNE DOLANACAK,
BÖYLECE TEK ASMAYI OLUŞTURACAK.*

KANI KIRMIZI VE SICAK AKANLAR.

İLACI BULMAYA KATILMALI.

İLACIN BEŞİĞİNDE,

KANI KIRLETEN ŞEYLE BULUŞMALI.

DÖNECEK, DÖNECEK VE YİNE DÖNECEK

NE OLDUĞUNU GÖRECEK, ZAMANINI BİLEMEYECEKSİN,

İLAC VE HATA BİRBİRİNE DOLANACAK,

BÖYLECE TEK ASMAYI OLUŞTURACAK.

KEMİRGENLER VE İNSANLAR TARAF OLACAK,

İÇLERİNE NEFRET OTURACAK.

SAVAŞ BAYRAKLARI DALGALANIRSA,

SICAKKANLILAR YERALTINI KAYBEDECEK.

DÖNECEK, DÖNECEK VE YİNE DÖNECEK

NE OLDUĞUNU GÖRECEK, ZAMANINI BİLEMEYECEKSİN,

İLAC VE HATA BİRBİRİNE DOLANACAK,

BÖYLECE TEK ASMAYI OLUŞTURACAK.

Gregor o adamın yazdığı iki kehanette de sağ kalmayı başarmıştı. Sandwichli Bartholomew. Şimdiki New York'un çok altında yeraltına insanları götüren, Regalia şehrini kuran kişiydi. Öldüğü zaman arkasında bıraktığı taş odanın duvarları geleceğe yönelik yazdığı kehanetlerle

doluydu. Yalnızca insanlar için değil, diğer türler için de onun öngördüğü şeyler doğruydu ve gerçekleşecekti.

Gregor, Sandwich'in öngörülerini aşağıdan yukarıya okudu, onunla ilgili ne hissettiğini düşündü. Bazen onlardan nefret ettiği anlar olmuştu. Çoğu zaman ilk bakışta birden fazla anlama geliyormuş, oldukça esrarlıymış gibi görünse de bazen iyi yol göstericiler oldukları kesindi. Genellikle içerisinden beklenen anlamı çıkarabiliyordun. Tıpkı bunun gibi:

*SICAKKAN ARTIK ÖLÜMCÜL BİR SALGIN
SOLUĞUNU KESECEK, TENİNİ İŞARETLEYECEK
VE KADERİNİZİ MÜHÜRLEYECEK. YERALTINI BİR
TABAĞA ÇEVİRECEK.*

Gregor ölümcül bir salgının olacağını ve birçok insana bulaşacağını anlamıştı buradan. Yalnızca insanları da değil, bütün sıcakkanlıları etkileyecekti. Yeraltında yaşayan yarasa ve sıçanları da içerebilirdi... Diğer türleri nasıl etkileyeceğinden kesinlikle emin değildi. Peki, şu "tabak" ile ilgili korkutucu dörtlüğe ne demeli? Herkesin işi bitecek mi denilmek isteniyordu?

*YUKARIDAKİ SAVAŞÇIYI GETİR
EĞER HÂLÂ YÜREĞİNDE SEVGİ EGEMENSE.
PRENSESİ YA DA UMUTSUZLUĞU GETİR,
BÖCEKLER ONSUZ İLGİLENMEZLERSE.*

Savaşçının Gregor olduğu ortadaydı, kendisini kandırmasına gerek yoktu. Savaşçı olmayı istememişti. Dövüşmekten nefret ediyordu ama nefret ettiği şeyde oldukça iyiydi. Savaşçı olarak iki kehanette de görevini başarıyla tamamladıktan sonra onların yanlış kişiyi seçtiklerine inanmaktan vazgeçmişti.

O halde Prenses kim oluyordu... Bot olmasın diye umut ediyordu. Sürüngenler -Yeraltılıların hamam böceklerine taktıkları isim buydu- öyle olmadığı halde, Bot'a Prenses diye sesleniyorlardı. Belki de hamam böceklerinin izleyecekleri kendi prensesleri vardı.

Diğer mısralar insanların ve kemirgenlerin -sıçanlar- bir araya gelip salgının çaresini bulmaya çalışacaklarından bahsediyor gibi görünüyordu. Hah, buna bayılacaklar! Yalnızca yüzyıllardır birbirlerini öldürmüşlerdi, ne vardı ki bunda. Sonrasında eğer işler yolunda gitmezse Sandwich'in her zamanki tahmini her şeyin paramparça olacağı ve sonunun geleceği yönündeydi.

Gregor, Sandwich'in daha önce hiç neşeli bir kehanette bulunup bulunmadığını merak etti. Huzur ve barışla ilgili, mutlu sonla biten kehanetler... Büyük olasılıkla bulunmamıştır.

'Kan Kehaneti'nde onu çılgına çeviren şey dört kez tekrar edilen dörtlüktü. Sandwich sanki bu bölümü zorla aklına sokmak istemişti.

*DÖNECEK, DÖNECEK VE YİNE DÖNECEK NE OLDUĞUNU
GÖRECEK, ZAMANINI BİLEMEYECEKSİN,*

*İLAÇ VE HATA BİRBİRİNE DOLANACAK,
BÖYLECE TEK ASMAYI OLUŞTURACAK.*

Ne anlama geliyordu? Hiçbir şekilde bir anlam verememişti. Vikus'la konuşmak zorundaydı. Luxa'nın büyükbabası olmakla birlikte Regalia'da Sandwich'in kehanetlerini en iyi yorumlayabilen, Gregor'un en çok etkilendiği nisanlardan biriydi. Hiç kimse açıklayamasa bile o yapabiliirdi.

Gregor evin girişinde demir korkuluklara tutunmuş halde durakladığını fark etti. Orada ne kadar zaman geçireceğinden emin değildi. Şimdi Bayan Cormaci ile işlerini bitirip eve dönmek zorundaydı.

Geri dönmesi çok uzun sürdüyse de, Bayan Cormaci fark etmemiş görünüyordu. Her zamanki gibi ona kırk dolar ve yanında da ailesi için bir tencere dolusu güveç vermişti. Gregor tam ayrılmak üzereyken, boynuna bir atkı daha sarmıştı. "Bende bir atı bile boğacak kadar çok atkı var," demişti Bayan Cormaci, asla onu eli boş göndermezdi.

Eve geri döndüğünde babasını mutfakta yalnız bulmuştu, çabucak Vikus'tan gelen mektubu gösterdi. Kâğıdı okuyan babasının yüzü mezar taşı gibi olmuştu.

"Kan Kehaneti. Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun, Gregor?" diye sordu.

Tek bir sözcük bile kullanmadan başını sallayarak yanıtladı Gregor, kâğıdı yuvarlayıp cebine yerleştirdi. Birçok kez okuduğu için kâğıt kirlenmiş, buruşmuştu.

kehanet sende?" diye sordu babası.

"Noel'den beri/" dedi. "Sizi endişelendirmek istemi-yordum."

"Eğer bir şeyleri benden saklamaya devam edersen o zaman endişelenmeye başlayacağım/" dedi babası. "Daha fazla gizli saklı yok. Anlaştık mı?"

Gregor başını sallayarak onayladı. Babası parşömen kâğıdı yeniden açıp okudu, aklı karışmış gibi görünüyordu.

"Tersten yazılmış," dedi Gregor. "Ama onu bütün kal-bimle anlayabiliyorum," dedi ve kehaneti zihninden ezbere okudu.

"Kanla bulaşan bir hastalık kulağa pek de güzel gelmi-yor," dedi babası.

"Doğru, birçok insan hasta olacağa benziyor," dedi Gregor.

"Vikus senin tekrar yeraltına inmen gerektiğini çünkü sana ihtiyaçları olduğunu düşünüyor. Biliyorsun annen ye-niden böyle bir şey olmasına izin vermeyecek," dedi babası.

Biliyordu. Annesinin kehanet lafını duyar duymaz hissedeceği korkuyu hayal etmek zor değildi. Babası orta-dan kaybolduktan sonra hiç sona ermeyecekmiş gibi gelen gecelerini mutfaktaki bu masada yalnız başına oturarak geçirmişti. Önceleri ağlamıştı. Ardından suskunlaşmıştı. Parmaklarını masa örtüsünün üzerinde gezdirirdi. Sonra hiç hareket etmemişti. Büyük olasılıkla Bot kaybolduğun-da daha da kötü olmuştu. Onu yeniden bu hale düşürebilir miydi? "Hayır, bunu ona yapamam!" diye düşündü. O anda beyni Yeraltı'ndaki arkadaşlarının görüntüleriyle

dolmuştu. Eğer gitmezse hepsi ölebilirdi.

"En azından Vikus'un söyleyeceklerini dinlemek için gitmek zorundayım baba/" dedi Gregor. Sesi heyecandan boğulur gibi olmuştu bunu söylerken. "En azından neler olduğunu bilmek zorundayım! Yani bu kâğıdı parçalayıp sanki hiç elime geçmemiş gibi davranamam."

"Pekâlâ, gidip ne söyleyeceğini anlayacağız. Ama tutamayacağın sözler verdirmesine izin verme," dedi babası.

Bir süreliğine onlara uğrayan Bayan Cormaci'ye sinemaya gitmeyi düşündüklerini söylediler. Gregor'un kız kardeşlerini ve büyükannesini ziyaret etme şansına sahip olduğu için memnun görünüyordu. "Gidin ve keyfinize bakın. Baba oğul baş başa zaman geçirmeye ihtiyacınız var," dedi.

Evet, zaman geçireceklerdi ama pek de o anlamda bir zaman geçirme olmayacaktı.

Çıkmadan önce Gregor yanma güçlü, sağlam bir cep feneri aldığından emin olmak istedi. Babasının büyük bir demir çubuk alıp ceketinin içine sakladığını görmüştü. Gregor ilk önce koruma amaçlı aldığını sanmıştı ama babası şöyle fısıldamıştı: "Kayalar için." Ares'in onları her zaman bıraktığı noktada Central Park'tan yeraltına inen merdivenler vardı. Kalın bir taş plaka girişi kapatıyordu. Bu havada muhtemelen donmuş olmalıydı.

Saat dörtte Vikus ile buluşabilmek için taksi tutmak zorunda kalmışlardı. Gregor metroya kadar yürümenin babasını çok yoracağını düşünmüştü. Caddeden ağaçlar arasındaki Yeraltı'na inen geçide yürümek bile onu yormuş

gibi görünüyordu.

Dondurucu soğukta Central Park neredeyse bomboştu. Birkaç ziyaretçi başlarını iyice örtmüş ve elleri ceplerinde hızla gelip geçmişti. Gregor'un taş plakayı açıp gizli geçidi ortaya çıkardığını kimse fark etmemişti.

"Birkaç dakika erken geldik," dedi Gregor karanlığın içine, aşağıya doğru göz atarak.

"Belki Vikus da biraz erken gelmiştir. Hadi aşağıya inelim. En azından şu rüzgârdan korunuruz."

Karanlık tünelden aşağıya inmeye başladılar. Gregor demir çubuğu yanına aldığından emin olmak istedi. Çünkü taş plaka her an donabilir ve tekrar dışarı çıkamayıp geçitte sıkışıp kalabilirlerdi. Taş plakayı geçidin üzerine kapadı ve gün ışığının girmesini engellemiş oldu. Her yer zifiri karanlıktı. Cep fenerini çıkardı ve merdivenlere doğru tutup yollarını aydınlattı.

"Ares genellikle aşağıda beni bekliyor olur," dedi Gregor. Aşağıya inmeye devam etti, babası da dikkatli adımlarla onu takip ediyordu.

Merdivenler insan yapımı ve terk edilmiş gibi görünen bir tünele çıkmıştı. Hava ağır, soğuk ve nemliydi. Parktan ses gelmiyordu ama tünel duvarları boyunca bir farenin ayak sesleri belli belirsiz duyuluyordu.

Yere ulaşmasına son birkaç adım kala dönüp babasına baktı, daha yolun yarısındaydı. "Acele etme. Henüz burada değil."

Sözler ağzından çıkar çıkmaz keskin bir rüzgâr elindeki feneri uçurmuştu. Başını çevirdiğinde kürklü bir silüetin

YERALTI GÜNLÜKLERİ - 3 gölgeler

arasından ona doğru sıçradığını görür gibi oldu. Sıçan onu bekliyordu.

BOLUM

3

Gregor elindeki demir çubuğu savurdu ama sıçan onu dişleriyle yakalamış, elinden çekip almıştı. Tam yere düşmek üzereyken havalandığını hissetmişti. Demir çubuk elinden karanlığın içine doğru düşerken kendisinin de düşeceğini sanmış, yüzünü eliyle kapamıştı.

"Gregor!" Sıçanın onu yere serip pençeleriyle göğsüne bastırdığı sırada babasının acı dolu feryatlarını duyabiliyordu. Sıcak bir dalga yanaklarını sarmıştı. Geriye doğru hamle yapmaya çalıştı ama yararı yoktu.

"Zavallı. Ah, zavallı." Tanıdık bir ses kulağına fısıldamıştı.

Gregor bir anlığına rahatlamış gibi hissetse de hemen ardından öfke bedenini sarmıştı. "İnsene üstümden!"

Sıçan kolayca daha rahat bir pozisyon almıştı. "Görüyorsun, ışığını kaybettiği anda az daha ölecekti."

Cep fenerinin ışığı gözlerini almıştı. Gregor gözlerini

kıсарak yaklaştı. Babasını görmüştü ve elinde bir kaya parçasıyla onlara doğru geliyordu.

"Onu serbest bırak!" diye bağırdı elindeki kaya parçasını kaldırarak.

"Endişelenme baba. O yalnızca Ripred," dedi ve toplanmaya çalıştı ama sıçan belki de bir ton ağırlığındaydı. "Arkadaşım," dedi babasını tehlikede olmadığına ikna edebilmek için, her ne kadar ona arkadaş demesi biraz uzun sürmüşse de.

"Ripred mi?" dedi babası. "Ripred." Kalbi küt küt atıyordu ve gözleri sanki bu isme bir anlam vermeye çalışıyormuş gibi kısılmıştı.

"Evet, oğluna canlı kalması için bir sürü öğüt verdim ama onun hiçbirini dinlediği yok," dedi. Ripred kalktı ve pençesini yavaşça Gregor'un üzerinden kaldırdı. Sıçanın korkunç yüzü suçlayıcı bir ifadeyle bakıyordu. "Ekolokasyon tekniğini çalışmıyorsun, değil mi?"

"Çalışıyorum!" diye bağırarak yanıt verdi Gregor. "Kız kardeşimle alıştırmaya yapıyorum."

Doğruydı, her ne kadar daha çok Lizzie onu çalışmaya zorladığı için de olsa çalışmıştı. Ödevler konusunda çok itinalı bir kızdı. Ripred'in Gregor'a ekolokasyon çalışmaları yapmasını söylediğini öğrendiğinden beri bu işi çok ciddiye almıştı. Haftada en az bir kez onu apartman içerisinde bir yere sürüklüyor -koridor, giriş ya da merdiven boşluğu- ve gözlerini bağlıyordu. Onu bulmak için dilini şaklatıyordu Gregor. Dilini şaklattığı zaman çıkan ses dalgalarının kızı çarpmasını ve bir şekilde ona çarpıp geri dönünce

onu bulmasını sağlaması gerekiyordu. Ama kızın yoğun çabalarına rağmen Gregor'un ekolokasyon yeteneğini pek fazla geliştirdiği söylenemezdi.

Ripred'e karşı kendini savunma ihtiyacı hissetmişti. "Bak, sana bu ekolokasyon zımbırtısının bende işe yaramadığını söylemiştim. Bu arada Vikus nerede?"

"O gelmiyor," dedi Ripred.

"Ama bana Kan Kehaneti hakkında bir not yazmıştı. Onun bizimle buluşacağını düşünmüştüm," dedi Gregor.

"Ben de senin yalnız geleceğini düşünmüştüm," dedi Ripred. Arka bacaklarının üzerine oturmuş, Gregor'un babasına bakıyordu. "Beni hatırlıyor musun?"

Babası hâlâ odaklanmaya çalışıyor, ona bakıyordu. Sanki rüyalarında gördüğü birini hatırlamaya çabalar gibi gözünü hayvana dikmişti. Karanlığın alaycı sesleri, açlık ve yalnızlıkla dolu upuzun bir rüya... Sıçanların sesleri. Tıpkı şu an karşısında oturan gibi. Kafasındaki karışıklığı çözmeye çalışırken kaşları yukarı kalkmıştı. "Sen bana yemek getirirdin. Sıçan yuvasında... bazen bana yemek getirirdin."

"Doğru," dedi Ripred. "Bana yemek getiren var mı? Açlıktan ölüyorum."

Ripred her zamankinden daha zayıf görünüyordu. Beli daha da incelmış, yüzündeki kemikler belirginleşmişti.

Gregor bırak onu beslemeyi, Ripred ile karşılaşacağını bile düşünmemişti. Ama elleri otomatik olarak ceketinin cebini yokladı ve dün akşamdan kalan şans kurabiyelerinden bir parça bulup ona verdi. "İşte, al," dedi.

Ripred abartılı bir tepkiyle inanmamış gibi yapmıştı. "Tanrım, bunun hepsi benim için mi?"

"Bak, burada olacağını bilmiyordum bile," diye başladı Gregor.

"Hayır, lütfen. Özür dilemene gerek yok." Ripred'in dili dışarı fırlamış, sarmaladığı kurabiyeyi ağzına götürmüştü. "Aman Tanrım, sana şükürler olsun," diye çılgın gibi konuşmaya başlamıştı kurabiyeyi çiğnerken ve yutar-ken. "Tıka basa doydum."

"Ne zamandan beri açsın?" diye sordu Gregor.

"Solovet sıçanları aç bırakarak teslim almaya karar verdiğinden beri," dedi Ripred.

Gregor hayal meyal bir akşam yemeğinde Ripred'in bundan bahsettiğini hatırlıyordu. İnsanlar sıçanların akar-sularmdan birini almışlardı.

"Şu pisboğazLI bebeği besleme işini de üzerime yık-mıştın," dedi Ripred.

"Felaket mi?" diye araya girdi Gregor. "Nasıl şimdi?"

"Açıkçası tam bir baş belası. Hepimizin yediği kadar yemeği günde üç kere yiyor ve henüz avlanma yeteneğinde herhangi bir ilerleme yok. Beslemezsek de sızlanıp duruyor. Elbette onu besliyoruz ve sürekli büyümeye devam ediyor, inan bana benden bile iştahlı," diye homurdandı Ripred.

Bir parça odun bulmuştu merdivenlerin yanında ve kemirmeye başladı. Odun parçasının dış yüzeyi elma ka-buğu gibi soyulmuştu.

"Luxa'ya ne oldu? Evde mi?" diye sordu Gregor. Doğ-rusu alacağı yanıtı korkuyordu.

"Hayır, evde değil," dedi Ripred normalde olduğundan daha az kaba bir şekilde. "Duyduğuma göre sıçanların elinde tutsak değil. Labirente kaçmış olması olası... Ama yerinde olsaydım pek de umutlu olmazdım."

Gregor hafifçe başını salladı. Aylar olmuştu. Eğer Luxa sıçanlardan kaçtıysa neden Regalia'ya geri dönmemişti?

"Peki ya diğerleri?"

"Luxa'nın yarasası hâlâ kayıp. Zavallı şirin Tvvitchtip'ten de bir haber yok. Şu hamam böceği, senin kız kardeşini taşıyan. Neydi ismi, Tock.. .Ting...?" dedi Ripred.

"Temp," dedi Gregor'un babası.

"Evet, Temp. Sen gittikten birkaç hafta sonra her zamanki gibi iyi durumda eve döndü. Zamanını Ölüm Diyarında bir ya da iki tane bacak çıkararak geçirmişti," dedi Ripred. "Prensesei yeniden göreceği için çok heyecanlıydı."

Gregor ve babası birbirlerine baktılar. Gregor'un Yeraltı'na yeniden dönmesine annesini ikna etseler bile yanında Bot'u bir kere daha götürmesine asla izin vermezdi.

Ripred onların bakışlarındaki anlamı yakalamıştı.

"Pekâlâ, onun da geri gelmek zorunda olduğunu biliyorsunuzdur umarım? Kan Kehaneti'ni okudunuz, değil mi?"

"Okudum," dedi Gregor kaçamak bir şekilde. "Yalnızca sırada ne olacağından emin değilim."

"Sana sırada ne olacağını söyleyeceğim," dedi Ripred. "Vikus yukarıya çamaşırhaneye senin ve kız kardeşinin orada olmasını umarak gece yarısı bir yarasa gönderecek."

"Peki ya orada olmazsak?" diye sordu Gregor.

"Eğer gelmezseniz, yeraltında tek bir sıcakkanlının bile sağ kalması için ufacık bir şans olmayacak. Bin türlü derde neden olan bir salgın var etrafta, yoksa duymadın mı?" dedi Ripred.

"Evet, öğrendiği zaman annemin ortasına gitmemize asla izin vermeyeceği salgın," dedi Gregor.

"Şu salgın, biraz bahseder misin ondan?" diye sordu Gregor'un babası.

"Bir çeşit frengi gibi bir şey," dedi Ripred. "Yüksek ateşe neden olan, teninin üzerinde sivilce gibi kabartılar çıkaran ve ciğerleri iflas ettiren bir salgın. Ona 'Sıcakkanlıların Laneti' diyorlar çünkü yalnızca sıcakkanlı canlı türlerini etkiliyor. Sıçanlar patır patır dökülüyor. Ölüm Diyarında keşfe çıkan birkaç sıçanın cesedi bulundu. Kimse kemirgenlerden haber alamadı."

"Kemirgenler mi?" dedi Gregor.

"Fareler. Biz onlara öyle diyoruz. Dinle, üç çeşit salgın olayı var Regalia'da ve hepsi karantina altında. Bu demek oluyor ki burada tamamen güvende olacaksınız. Hepimizin ihtiyacı olan şey senin Regalia'ya gelmen. Bütün sıcakkanlılar temsilcilerini gönderecek. Her canlı türünün kanı insanlar tarafından test edilecek katılmadan önce. Her şey gözler önüne serilince doğruca eve gidebilirsin."

"Gidebilir miyim?" dedi Gregor. Genellikle kehanetler ondan hep daha fazlasını yapmasını istemişti.

"Neden olmasın? Kehanetin tek dediği seni yukarıdan buraya getirmektir. Ondan sonra ne anlamı olacak ki bu-

rada olmanın? Sen henüz on bir yaşındasın. Kimse senin salgın için kimyasal bir çare bulmanı beklemiyor."

Sıçan haklıydı. Salgına çare bulmak savaşıdan çok doktor ya da bilim insanlarının işiydi.

Gregor babasına umutla baktı. "Yalnızca bir toplantı baba. Ayrıca salgına yakalanmış kimse olmayacak orada. Her şey iyi olacak, sence de öyle değil mi?"

"Bilmiyorum Gregor/" dedi babası başını sallayarak.

"Savaşçı gelecek, bunu biliyoruz ama bizim asıl ilgilendiğimiz kız kardeşinin burada olması," dedi Ripred.

"Benim geleceğimden nasıl oluyor da bu kadar emin olabiliyorsun?" diye sordu Gregor.

"Yarasan yüzünden. Şu huysuz olan yok muydu?" dedi Ripred.

"Ares mi?" dedi Gregor. "Ne ilgisi var onun bu olayla? Eğer ben gelmezsem onu sürgüne mi yollayacaksınız?"

"Bundan daha kötüsü olacak korkarım." Ripred'in kemirdiği odun ikiye bölünmüştü. Ağzına dolan yongaları tükürdü ve yorgun gözlerle Gregor'a baktı. "Şu Regalia'daki üç salgın vakası var ya, birisi o," dedi.

BOLUM

4

Hayır, olamaz," dedi Gregor fısıltıyla. Ay-
lar boyu en kötü senaryoları düşünmüştü
ama bu hiç aklına gelmemiştir. "Durumu çok mu
kötü?"

"Kötü. Regalia'da salgına yakalanan ilk oydu. Su
Yolu'nda akarlara saldırırken salgına yakalandığını düşü-
nüyorlar. Ardından Labirent'te üzerlerinden uçtuğu sıçan-
lara da bulaştırmış olmalı," dedi Ripred.

"Akarlar mı? Ama yalnızca sıcakkanlı canlılara bulaş-
tığını söylemiştin?" dedi Gregor'un babası.

"Evet, ama kan emici ve etçil böcekler de mikrobu taşı-
yıp sıcakkanlılara bulaştırabilir," dedi Ripred.

"Ölecek mi?" diye sordu Gregor hüzünlü bir sesle.

"Onu şimdiden ölmüş ilan etmeyelim," dedi Ripred.
"Regalia'da hastalığın etkilerini azaltabilen ilaçlar var, sı-
çanlarınkinden daha iyi ilaçlar. Ayrıca Ares güçlüdür."

"İşte bu doğru," dedi Gregor kendini biraz daha iyimser hissederek. "Buradaki en güçlü yarasa. Ayrıca inatçıdır da. Hastalığıyla savaşıacaktır."

"Evet, deneyecektir ve dayanacaktır çünkü yardımın yolda olduğuna inanıyor. Çünkü bağı olan savaşçı gelecek. Bir toplantı olacak. Ardından tedaviyi bulmak için araştırmalar başlayacak. Elbette ki sen bütün bu umutları boşa çıkarmazsan," dedi Ripred.

"Orada olacağım," dedi Gregor.

"Kız kardeşin olmadan geleceksen hiç zahmet etme. Zaman kaybı olur. Sandwich'e göre toplantıya sürüngeleler de katılmalı ve eğer Bot orada olursa bir temsilci göndereceklerini söylediler," dedi Ripred.

"Annemden onu buraya getirme konusunda nasıl izin alacağımı bilmiyorum," dedi Gregor.

"Annene benim notumu ilet ve de ki eğer izin vermezse sıçanlar yukarı gelip ona eşlik edecek," dedi Ripred.

"Bu da ne demek oluyor?" diye sordu Gregor'un babası.

"Demek oluyor ki gece yarısı orada olacaklar," dedi Ripred.

"Ama..." diye başladı Gregor.

Dev sıçan acıyla sızlanıp, kamburunun üzerine doğru yaylandı. "Ah, belim için bir şeyler yapmak gerek. Sıra size de gelebilir," diye homurdandı. "Devam et, eve git! Ne yapmak gerektiğini biliyorsun, onu yap!"

Ripred döndü ve karanlıkta gözden kayboldu.

Gregor ve babası yukarıdaki parka geri tırmandılar, yine taş plakayı oynatıp dışarı çıktılar. Taşı hızla yerine yerleştirip caddeye doğru yola koyuldular.

"Ne yapacağız baba?" diye sordu Gregor kaldırımında taksi beklerken.

"Endişelenme, bir çaresini bulacağız," dedi babası. "Sakın telaşlanma."

Ama Gregor oldukça endişeliydi ve babasının da öyle olduğunu söyleyebilirdi.

Döndüklerinde annesini yemek masasında onları beklerken bulmuşlardı. İş yerinde giydiği üniforması hâlâ üzerindeydi. Haftanın yedi günü çalışırdı ve yalnızca hemen herkesin tatil yaptığı Noel ya da şükran günü gibi zamanlarda tatil yapardı. Cumartesi ve pazar günlerinin onun tatil günleri olduğunu söyleyerek şaka yapardı çünkü o günler saat dörde kadar çalışırdı. Bunu hiçbir zaman sorun etmedi ve dile getirmedi. Bir gün bile şikâyetçi olmamıştı annesi. Büyük olasılıkla bütün ailesi artık bir arada olduğu için minnettardı. Şimdiyse Gregor ona yeniden Yeraltı'na geri gideceklerini söyleyecekti.

"Film nasıldı?" diye sordu onlar içeri girer girmez. Yüzünde sıcak bir gülümseme vardı.

"Sinemaya gitmedik anne," dedi Gregor.

Annesinin kaşları merakla havaya kalkmıştı ama Gregor sözlerine devam edemeden mutfak kapısından başını içeri uzatan Bayan Cormaci'yi gördüler. "Güzel, demek döndünüz. Akşam yemeği üç dakikaya hazır," dedi ve kayboldu.

burada?" diye ağzından kaçırdı Gregor.

"Akşam yemeğine kalmasını ben rica ettim. Yemeği o pişirdi. Kızlar bana yardım edemezdi ya/" dedi annesi. "Bir sorunun mu var onunla? Onu sevdiğini sanıyordum."

"Seviyorum."

"O halde gidip ellerini yıka ve kendi çeki düzen ver," dedi annesi.

Mutfak kapısı yeniden açılmıştı, Lizzie ile Bot başlarına içeriye uzattılar. Lizzie telaşla "Yemeğe iki dakika var," dedi.

"İi-kiii," diye onun dediğini tekrarlamıştı Bot.

"Git ve yıkan Gregor," dedi babası. "Öğleden sonra yaptıklarımızı annene daha sonra anlatırız."

Gregor anlamıştı. Bayan Cormaci etraftayken Yeraltı hakkında konuşamazlardı. Bunun ne zaman mümkün olacağını kim bilebilirdi ki? Gece yarısına çok fazla zaman kalmamıştı.

Yemek boyunca içi kıpır kıpırdı Gregor'un, içinden Bayan Cormaci'nin bir an önce evine gitmesini dileyip durdu. Bir yandan da suçluluk hissediyordu çünkü belli ki kadın oldukça iyi zaman geçiriyordu. Hepsi bir aradaydı, kız kardeşleri, annesi... hatta büyükannesi bile yatağında tepsıyla yemek yerine masaya gelmişti. Güveç ve sıcak ekmek vardı yemekte. Ayrıca sürpriz olarak Bayan Cormaci ve kız kardeşleri pasta pişirmişti. Parti veriyor gibiydiler. Ama Gregor eğlenceye bir türlü katılamıyordu çünkü tek düşenebildiği Yeraltı'nda onun yardımına muhtaç bekleyen Ares'ti.

Yemek hiç bitmeyecekmiş gibi uzadıkça uzuyordu. Yemekten sonra biraz sohbet için oturma odasına geçtiler. Gregor ağzını kocaman açarak esnedi çünkü böylece Bayan Cormaci onu görür ve kalkmaya karar verir sanmıştı ama kadın bunu fark etmemişti bile. En sonunda saat dokuz buçuk civarında kalktı, gidip uyumasının iyi olacağını söyledi.

Herkes diken üstündeydi çünkü büyükanne, Lizzie ve Bot'un da odalarına gitmesi bir saat daha sürmüştü. Annesi kızlara iyi geceler öpücüğü verdikten sonra salona geldiğinde Gregor onun elinden tuttu, tek bir söz söylemeden mutfağa götürdü. Babası da oradaydı.

"Ne oldu? İkinizin nesi var bugün?" dedi annesi.

"Yeraltı'ndan haber aldım. Central Park'ın altındaki geçide gidip Ripred ile konuştuk ve Ares'in öleceğini öğrendik. Ben ve Bot'un onu kurtarmak için aşağıya gitmemiz gerekiyor! Bu gece! Gece yarısı!" Sözlerini bir solukta söylemişti çünkü hiçbir şeyin lafını kesmesini istememişti. Düşünmeden doğrudan söylediği için pişman olmuştu. Annesinin yüzündeki dehşete düşmüş ifade bunun iyi bir haber verme yöntemi olmadığını gösteriyordu.

"Hayır, olmaz! Gidemezsiniz. Yeraltı'na bir daha asla göndermeyeceğim sizi!" dedi.

"Bak anne, anlamıyorsun!" dedi Gregor.

"Ben anlayacağımı anladım! Önce babanız orada yıllarca sıkışıp kaldı. Sen ve Bot da gidip kayboldunuz. Dev hamam böcekleri bebeğimi çalamayacak! Anlaşılacak ve tartışılacak hiçbir şey yok! Asla sizi aşağıya göndermeye-

ceğim!" Sandalyenin arkasına güçlükle tutundu ve elleri bembeyaz olmuştu.

Babası müdahale etti. Kadını masaya oturttu ve olanları sakın, anlayışlı bir sesle açıkladı. Adam konuştuğu kadının gözleri kuşkuyla büyüyordu.

"Ne dedin onlara, geleceklerini mi söyledin? Gregor'a gidebileceğini mi söyledin?" diye sordu Gregor'un annesi.

"Elbette öyle demedim! Ama koca bir uygarlığın ölüp gitmesine izin vermek o kadar basit değil! Aşağıda birçok iyi insan var. Yaşamlarını ben ve çocuklarımız için riske atan birçok insan ve hayvan da var. Onlara öylece sırtımızı dönemeyiz," dedi Gregor'un babası.

"Ben dönebilirim," dedi annesi acıyla.

"Pekâlâ, ben gideceğim," dedi Gregor düz bir sesle.

"Hayır gitmiyorsun. Gideceğin tek yer varsa o da yatağın!" dedi annesi. "Şimdi git ve dişlerini fırçala. Bu konu ile ilgili tek kelime daha duymak istemiyorum." Annesinin yüzü taş gibiydi.

Gregor, babasının elini kolunda hissetmişti. "Yatağa gitsen iyi olur evlat. Fikrini değiştireceğimizi sanmıyorum."

"Hiçbir şey fikrimi değiştiremez," dedi kadın.

Her şey o anda başladı.

Önce duvarlarda belli belirsiz bir ses duyulmuştu. Ardından tıkırtılar. Mutfak sanki aniden canlanmış gibiydi. Çok sayıda minik pençeler duvarların üzerinde yürüyor gibiydi.

"Neler oluyor? Bu ses de ne?" dedi annesi, bir o yana

bir bu yana bakınıp duruyordu.

"Sıçanlar gelmişe benziyor/" dedi Gregor'un babası.

"Sıçanlar mı? Buraya gelmezler sanmıştım!" dedi kadın.

"Yeraltlı sıçanlar gelemmez, bunlar normal sıçanlar olmalı. Birbirlerini tanıyorlar," dedi Gregor. Duvarlara öfkeyle baktı. Neler oluyordu?

"Belki de Ripred'in sıçanların eşlik etmesinden kastettiği şey bu," dedi babası.

Yaratıklar sanki Gregor'un babasının dediklerini onaylamak ister gibi ciyaklamışlardı.

"Öyle olmalı," diye düşündü Gregor, "Sıçanlar gitmemize izin vermesi için annemi korkutmaya geldiler..." Ama bu daha ne kadar sürecek? Yeraltı sıçanları tüm varlıklarının risk altında olduğuna inanıyorlardı. Gregor ve Bot'un oraya gitmemesi ölecek oldukları anlamına geliyordu. "Burada kalmamıza izin vermektense bizi öldürecekler!" dedi yüksek sesle Gregor, bunları yine düşünmeden söylemişti.

"Polisi ya da itfaiyeyi arıyorum. Acil yardım hattını arayacağım!" dedi annesi. Oturma odasına doğru koştu, Gregor'la babası da peşinden.

"Bir işe yaramaz anne," dedi Gregor. "Hem itfaiye ne yapabilir ki?"

Sıçanlar oturma odasının duvarlarına doğru geçmişlerdi, artık daha da gürültücüydüler.

"Aman Tanrım! Kızları alın! Büyükanneyi alın!" Gregor'un annesi telefonu kapıldığı gibi acil yardım hattına

aradı. "Hadi, açın artık!" Ardından yüzünde bir şok ifadesi belirmişti. "Hat kesildi!"

"Pekâlâ, buradan çıkıyoruz!" dedi babası.

Hepsi birden büyükanneyle kızların kaldığı odaya geçtiler. Annesi hâlâ uyuyan Bot'u beşiğinden aldı. "Bot'u yeniden alamazlar. Bot'u vermeyeceğim!" dedi annesi kulak tırmalayıcı bir sesle.

Büyükannenin üzerindeki yorganla onu iyice sarmaladı Gregor'un babası.

"Neler oluyor?" dedi yaşlı kadın akli karışmış bir halde.

"Bir şey yok anne. Binada yangın çıktığını düşünüyoruz, kontrol altına alınana kadar dışarı çıkacağız," dedi Gregor'un babası. Onu yatağından tıpkı bir bebeği kucaklar gibi çıkardı.

Gregor'un omuzlarından sarstığı Lizzie'nin gözleri açıldı, aniden kendine gelmişti. "Ne oldu Gregor? Bu ses ne böyle?"

Sıçanlar onları yatak odasına kadar takip etmemişlerdi ama oturma odasının duvarlarında tuhaf sesler çıkarmaya devam ediyorlardı.

"Sıçanlar... değil mi?" dedi kız. "Evimizin içindeler!"

"Hayır, evimizin içinde değil, duvarlarda. Dışarı çıkmak zorundayız! Hadi, şimdi." Kız kardeşini yatak odasından oturma odasına götürdü. Sıçanların etkisi onu sarmıştı, tüm bedeni korkudan titriyordu.

"Hadi Lizzie, dışarı çıkar çıkmaz geçecek," dedi Gregor ve kızı peşinden sürükledi. Montlarını alıp annesinin açık tuttuğu giriş kapısından dışarıya koşular. Babaları

arkalarından büyükannelerini taşıyordu.

"Kimse asansöre binmesin!" dedi kadın. "Merdivenleri kullanın.

Merdivenlerin başında babası büyükanneyi bir süreliğine indirmişti. "Yardıma ihtiyacım var Gregor. Tek başıma indiremem."

Gregor elindeki montları Lizzie'ye verdi. Lizzie'nin gözbebekleri büyümüş, kesik kesik soluk alıyordu. "Bir şey yok, Lizzie. Korkma. Dışarı çıktığımızda onları duymayacaksın bile," dedi Gregor.

Hiçbir şey işitilmiyordu. Merdiven boşluğu kimsenin dairesiyle bitişik değildi. Yaşadıkları yer geceleri oldukça sessiz olurdu. Apartmanda yaşayanların çoğu küçük çocuk ya da yaşlı insanlardı. Cumartesi akşamı saat onda bile herkes uyumaya gitmiş olurdu.

Lizzie montları sıkıca tuttu ve göğsüne bastırdı. "Ben - onları- taşıyabilirim," sözleri ağzından çıkabilmişti.

Gregor'la babası yaşlı kadının kol ve bacaklarından tutarak onu oturur pozisyonda havaya kaldırdılar. Daha önce bir defasında romatizması kötüleştiğinde de büyükanneyi bu şekilde taşımışlardı.

"Bizimle beraber yürü tatlım," dedi babası Lizzie'ye. "Kolumdan tut ki nerede olduğunu bileyim."

Bütün aile ağır adımlarla inmeye başladı. İki kat kadar indiklerinde sıçanların sesi yeniden duyulmaya başlamıştı. İlki kadar fazla duyulmuyordu. Ama her adımda seslerini biraz daha duyurmak ister gibi yükseltiyorlardı.

"Acele edin!" dedi Gregor'un annesi. "Az kaldı."

En sonunda apartmanın giriş koridoru ve kapı görünmüştü. Annesi, Gregor ve babası geçsin diye çabucak kapıyı açtı. "Dışarı çıkar çıkmaz doğruca caddeye gidiyoruz. Hemen bir taksi çağırılım, sonra da otogara gideriz. Hadi Lizzie. Çabuk ol bebeğim!" dedi kadın.

Lizzie'nin yanaklarından gözyaşları süzülüyordu. Merdivenlerin dibinde durmuştu ve güçlükle korkuluklara tutunmuştu. Konuşamıyordu bile. Bot'u diğer koluna alan annesi gidip Lizzie'yi omzundan kavradı, kapıya doğru kaçmaya başladılar.

Sıçanların gürültüsü artık çok daha fazlaydı, sesleri korkunç çığlıklara dönüşmüştü. Pençeleriyle duvarı kazımaya çalışıyorlardı.

İlk önce Gregor ve babası bina girişine ulaşmıştı, kalın camdan iki giriş kapısı vardı. Büyükanneyi ayaklarının üzerinde yere indirdikten sonra, babası yetişip kapıyı kapanmadan yakalamıştı. Ama yalnızca küçük bir aralık kalacak şekilde tutabiliyordu. Gregor bir şeyler görmüştü. Bir yandan büyükannesini tutup kapanan kapıyı om-zuyla zorladı. Bu sırada büyükannesi dengesini kaybetti. Gregor'un babası büyükanneyi yakaladığında dizüstü çökmüştü. Annesinin onlara seslendiğini görebiliyor ama onu işitemiyordu. Sıçanların gürültüsü her sesi bastırıyordu. Gregor işe yaramayacağını bilse de birilerinin dikkatini çekmek için camı yumrukladı.

Kapının arkasından yüklenen yüzlerce sıçan vardı.

BÖLÜM

5

Gregor'un ailesi ne yapacağını bilemez halleydi. Girişin orta kısmında toplandılar. Lizzie olduğu yerde çömelip yusuvarlak oldu. Avuçlarının içi terlemişti. Gregor'un annesi diz çökmüş, koluyla Lizzie'yi sarmalamıştı. Bot ise ancak uyanmaya başlıyordu. Küçük çocuk başını annesinin omzuna koydu, ışıldayan gözlerle bezgin kadına baktı. Babası elleriyle kulaklarını kapatan büyükanneyi tutuyordu.

Gregor kapıyı bırakıp onların yanına gitmeye korkuyordu. Sürgünün sıçanların baskısını kaldıramayacağını düşünüyordu. Sırtını kapıya dayadı, yüzünü ailesine dönerek yardım ister bir halde onlara baktı. Kimse binadan çıkamıyordu. Nereye gideceklerdi öyleyse?

Annesinin dikkatini bir şeyler çekmişti ve soluk almayı bırakmıştı. Gregor'un gözleri onu sağ tarafındaki duvara bakarken yakaladı. En başta bir şey görememişti. Ardın-

dan tozlar içinde fırlayan alçı parçaları ayaklarının önüne düşmüştü. Küçük bir kemirgen duvarı delmeyi başarmış, burnunu hafifçe dışarı çıkarmıştı.

"Pekâlâ!" diye çığlık attı Gregor'un annesi. "Tamam, gidebilirler!"

Sanki biri bir düğmeye basmış, her şey durmuştu. Sıçanların gürültüsü bıçak gibi kesilmişti. Gregor, Lizzie'nin hırıltılı soluğunu, bozuk floresanm cızırtısını, uzaklardan gelen trafik sesini duyabiliyordu. Cam kapıdan içeri baktı. Tek bir sıçanın izi bile yoktu. Ama duvarların içinde olduklarını ve onları dinlediklerini biliyorlardı.

"Gidebilir miyiz?" diye sordu Gregor.

"Gidebilirsiniz," demişti annesi boğuk bir sesle. "Ancak bu defa ben de sizinle geleceğim!"

"Hadi. Yukarı çıkalım ve bunu konuşalım," dedi Gregor'un babası.

Gregor kardeşi Lizzie'nin yanına gidip kızın ayağa kalkmasına yardım etti. "İyi misin Liz?"

"Parmak - parmaklarım - uyuştı," dedi Lizzie.

"Sanırım panik atak geçiriyorsun tatlım," dedi Gregor'un babası yumuşak bir sesle. "Merak etme. Yukarı çıkınca sana bir oksijen tüpü hazırlarım, soluk alışını düzeltiriz." Dirseğiyle asansörün düğmesine bastı. Asansör hemen geldi.

Bütün aile asansöre bindi.

"Ben düğmeye basabilirim," dedi Bot. Annesinin yardımıyla kendi dairelerinin olduğu katın düğmesine bastı.

"Gördünüz mü?" dedi Bot gururla.

"Aferin sana," dedi annesi yorgun bir sesle ve kapı kapandı.

Eve döndüklerinde duvardaki saat on bir buçuğu gösteriyordu. "Yarım saatimiz kaldı," dedi Gregor.

Babası büyükanneyi tekrar yatağına götürdü. Ardından Lizzie'yi kanepeye oturtup oksijen tüpünü hazırladı. "Çok fazla oksijen seni balkabağına çevirir. Yavaş çek içine."

Lizzie başını salladı ve babasının söylediği gibi yapmaya başladı. Ama hâlâ üzgün görünüyordu. "Annemin - gitmesini - istemiyorum," dedi.

"Sanırım haklı," dedi Gregor'un babası. "Senin burada olmana ihtiyacımız var. Ben Gregor ve Bot ile aşağıya giderim."

"Hayır," dedi kadın. "Ben gitmek zorundayım."

"Neden babam gidemezmiş?" dedi Gregor daha kararlı bir sesle. Annesi bu tavır karşısında geri adım atar gibi olmuştu. "Demek istediğim o daha önce de oradaydı. İnsanlar onu tanıyor."

Gregor bunun doğru olduğunu biliyordu ama onun yerine babasının gelmesini istiyordu çünkü Gregor'un Yeraltı'nda bir kimliği vardı. Savaşçıydı. Kendisi buna pek inanmasa da diğer herkesin böyle olduğuna inanması daha önemliydi. Bir savaşçı olarak annesiyle beraber ortaya çıkma fikri pek hoşuna gitmemişti. Özellikle etrafta başkaları varken, "Gregor git ellerini yıka ve davranışlarına dikkat et!" diyebilirdi, hatta yatağa bile göndermekten çekinmezdi.

"Burada kalıp aşağıda başınıza neler geldiğini merak eden kişi olmak istemiyorum. Bu defa değil." Bot'u kucağına aldı, Lizzie'yi de boştaki koluyla sarmaladı. "Benim ne demek istediğimi en iyi sen biliyorsun, değil mi Lizzie?"

Lizzie başını salladı. "Ben - de - gidebilirim," dedi cesaretle. Ama yalnızca bu korkutucu fikir bile onun soluğunu kesebilirdi.

"Hayır, senin burada kalıp büyükannene ve babana bakmana ihtiyacımız var. Yalnızca bir toplantı olacak ve çok geçmeden döneceğiz," dedi Gregor'un annesi Lizzie'nin saçlarını okşayarak.

"Ya sonra? Gezmeye gidebilir miyiz?" dedi Lizzie.

"Elbette ki," dedi annesi. "Amcanın Virginia'daki çiftliğine gitmek ister misin?"

"Harika," dedi Lizzie, biraz daha iyi görünüyordu. "Bu müthiş olurdu."

"Pekâlâ, o halde ben gelene kadar çantanı hazırlasan iyi edersin. Anlaştık mı bebeğim?" dedi Gregor'un annesi.

"Anlaştık," dedi, hatta gülümsemişti.

Gregor kendini işe yaramaz hissediyordu. Yeraltı'nda etrafta annesi varken ne kadar havalı olabileceği konusunda endişeleri vardı. Lizzie'nin yanına gidip omzuna hafifçe dokundu. "Birkaç saat içinde geri döneceğiz Liz," dedi.

"Doğru," dedi annesi, kızı öpüp ona sarıldı ve Gregor'a döndü. "Ne götürmemiz gerekiyor yanımızda?" diye sordu.

"Işık," dedi. "En önemlisi. Ben hallediyorum o işi anne."

Babası çamaşırvhanedeki geçidi açmak için demir çubuğu alırken Gregor evin içinde el fenerini ve pilleri arıyordu.

Gregor yatak odasına girdiğinde büyükannesinin uyumadığını gördü.

"Aşağıya, Yeraltı'na gitmelisin," dedi yaşlı kadın.

"Başka bir kehanetin içerisindeyim," diye yanıtladı Gregor ve kehaneti gösterdi.

"O halde gitmek zorundasın. Sen kehanetten kaçabilirsin ama o seni yine bulur," dedi.

"Evet, öyle görünüyor," dedi Gregor. Yaşlı kadının açılmış yorganını düzeltti. "Kendine dikkat et, olur mu?"

"Sen de. Yakında görüşürüz Gregor."

"Görüşürüz," dedi ve yaşlı kadını alnından öptü. Gülmemişti.

Çamaşırhaneye gitmek için kısa süreliğine büyükanneyi yalnız başına bırakma riskini göze almışlardı. Onun zaten yataktan çıkacağı şüpheliydi. Sıçanlar da geri gelmeyecekti nasıl olsa. İstedikleri şeyi elde etmişlerdi.

Babası üzerindeki kurutucuyu kaldırınca geçidin çoktan açıldığını gördüler. "Belli ki şimdikiler çoktan harekete geçmiş," dedi. "Büyük olasılıkla dosdoğru aşağıya, Yeraltına kayabilirsiniz. Ripred aşağıda bir yarasanın olacağını söylemişti."

Sözcükler ağızından çıkar çıkmaz tüylü bir surat açık geçitten göründü. Burnundan kulaklarına doğru uzanan beyaz çizgiler ışıldıyordu.

Gregor'un annesinin soluğu kesilmişti. Bot ise ağlamaya başladı. O güne dek gördükleri Yeraltı canlı türleri arasında en tuhafıydı bu.

Bot aniden elini yarasanın tüylerine uzattı. "Sen zebra

gibisin. Z - Zebraaa. Merhaba sana."

"Teşekkürler," diye mırladı yarasa. "Adım Nike. Yola çıkmaya hazır mısınız?"

Gregor'un ailesi bakışıp tek söz söylemeden birbirlerine sarıldılar.

"Nasıl bineceğiz üzerine?" diye sordu Gregor'un annesi.

"Aşağıya doğru kayacaksınız. Ama endişelenmeyin, güvenli. Ben yalnızca sizi rahatlatmak ve bilgi vermek için buradayım," dedi Nike.

Ardından gözden kayboldu. Bot hevesle geçide yöneldi.,

"Heey, sıra benim!"

Gregor onu kucakladı, heyecanına neredeyse gülecekti. "Sanırım bu defa arkadan geleceğim ben. Hazır mısın anne?" diye sordu.

Annesi diz üstü çöktü, başını geçidin içerisine doğru uzattı. "Aşağıya atlamamız mı gerekiyor?" dedi, başını kaldırıp şaşkın bir ifadeyle onlara baktı.

"Bir saniye bekle," dedi Gregor. Bot'u yere bıraktı, sisler içindeki geçidin girişine inerek tek eliyle girişe tutundu. "Şimdi Bot'u verin," dedi. Babası Bot'u boştaki eline doğru uzattı. Bot ona tıpkı bir Koala gibi yapışmıştı. "Hadi anne, gel bize tutun, hep beraber inelim aşağıya."

Annesi dudaklarını ısırды, dönüp Lizzie ile babasına baktı. Derken aşağıya atladı, Gregor'un tutunduğu yeri serbest bırakmasıyla aşağıya doğru düştüler.

Saniyeler içerisinde bir ışık girdabı çamaşırhanede

belirip yok olmuştı. Gregor, annesinin bileğini yakaladığında sanki atmıyormuş gibi hissetmişti. Aşağıya düşüşlerinin korkusunu azaltmak istiyordu ama bu onun kontrolünün dışında bir şeydi. İlk kez aşağıya düştüğü zaman bunun kötü bir rüya olduğunu, uyanınca her şeyin normale döneceğini söyleyerek kendini teselli etmişti.

Ama bu kez kulağındaki neşe dolu ses onu gerçeğe çabuk döndürmüştü. "Gre-Go, An-nee, Boooott, gidiyoruz yaşasınnnnnn!"

BOLUM

6

Gregor öleceğiz!" diye feryat etti annesi.

"Hayır anne, bir şey olmayacak," diye yanıtladı kendini daha sakın hissederek. "Hey, Nike," diye bağırdı. "Üzerine doğrudan inebileceğimizi düşünüyor musun?"

Yarasanın onu duyduğundan bile emin değildi ama aniden kendini onun sırtında buldu. Nike keskin bir dönüş yaptı, annesi de arkasına yerleşmişti.

"Kesinlikle düşünüyorum," dedi Nike. "Her şekilde rahatımdır!" Diğer yaralarının aksine hoş, neşeli bir ses tonu vardı. Elbette bu sonuca varmasını sağlayan başlıca yarasa Ares'ti çünkü o genellikle depresif bir sesle konuşurdu. Öyle olması için iyi bir nedeni olmadığı anlarda bile depresyondaydı.

"Teşekkürler," dedi Gregor. Bot'u önüne yerleştirdi, el fenerini açtı. Işıklar bir girdap gibi dönen sis tabakasını ay-

dmlatmıştı. Güzel, hayal gibi bir bulut tarafından sarmalanmışlar gibi bir izlenime kapılmıştı. Aşağıya doğru alçaldıkça Gregor taş duvarlı tüneli ayırt etmeye başlamıştı.

"Yarasaya binebiliyorum," dedi Bot, Nike'ın çizgili boynunu okşayarak. "Zehra'nın Z'si." Son zamanlarda abece oyunlarına kafaya takmıştı.

"Yalnızca seni ve kız kardeşini bekliyordum, Yerüstlü Gregor. Üçüncü insanoğlu senin annen mi?" diye sordu Nike.

"Evet, gelip Yeraltı'nı görmek istedi," dedi Gregor.

"Öyle mi? Yeraltı'nda hem Savaşçı'nım hem de Prenses'in annesinin ne kadar ulu bir insan olduğu da konuşuluyordu," dedi Nike. "Sizinle tanışmak benim için büyük bir onur Savaşçı'nın annesi."

"Benim için de öyle," dedi kadın katı bir sesle. "Bana yalnızca Grace diyebilirsin."

Gregor sisin içinde sırtıtmıştı. Annesine arkadaşının ne kadar nazık olduğunu söyleyip takılmayı bile düşündü. "Seninle daha önce tanıştığımızı sanmıyorum, Nike," dedi Gregor.

"Haklısın. Daha önce tanışmadık. Ama ben seni ülkemde 'Gri Kehanet' görevini yerine getirdiğin sıra da görmüşüm."

"Kraliçe Athena'yı görmeye gittiğimizde mi?" diye sordu Gregor. Yarasaların ülkesini bir tek o zaman ziyaret etmişti. Yüzlerce, belki binlerce yarasa vardı devasa mağarada. Yalnızca kraliçeyi hatırlayabiliyordu.

"Evet, annem olur," dedi Nike.

"Annen mi? O halde sen prenses olmalısın," dedi Gregor şaşkınlıkla. Oysa kendini Prenses Nike diye tanıtmamıştı.

"Evet öyleyim. Umarım bunu koz olarak kullanmazsınız bana karşı," dedi gülerek.

Aşağıya vardıklarında bir süre için Nike'ın sırtından inip tünelin zemininde ilerlemeleri gerekti.

"Regalia artık çok uzakta değil," dedi Gregor tekrar Nike'ın sırtına binerlerken.

"İyi. Ne kadar çabuk şu toplantıya katılırsak o kadar iyi olur," dedi annesi.

İlk kez Yeraltı'na düştüğünde oraya ulaşması yirmi dakikasını almıştı ama yarasa üzerinde çok daha kısa sürmüştü. Sabahtı ve şehir henüz güne uyanıyordu.

"Ah!" dedi annesi, anlaşılan şatafatlı, mükemmel, kulelerle süslü taş şehir ve oymaları onu bile etkilemişti.

Nike onları Vikus'un beklediği sarayın en yüksek duvarına çıkarmıştı. Yaşlı adam bitkindi, gözleri parıltısını yitirmişti. Luxa'nın ortadan kaybolması ve büyük olasılıkla ölmesi yüzünden olmalıydı. Ama Gregor'u görünce rahatlamış, gülümsemişti.

"Yerüstlü Gregor. Bizi yüzüstü bırakmayacağını biliyordum," dedi. "Elbette Bot da bizimle birlikte."

"Merhaba sana!" dedi Bot.

Gregor ve Bot, Nike'ın sırtından aşağı kaydılar, annelerinin inmesine de yardım ettiler. Bot etrafta koşuşturmaya başlamadan önce annesi onu yakalamıştı. "Sen yanımdan ayrılmıyorsun!" dedi.

"Eğer gözlerim bana oyun oynamıyorsa bu hanım Yeraltı Diyarı'nın yaşamını borçlu olduğu kişi olmalı" dedi Vikus, Gregor'un annesinin önünde hafifçe eğilerek. "Hoş geldiniz Işığımızın Annesi. Minnettarız size."

"Bana yalnızca Grace diyebilirsiniz/" dedi kadın kısaca.

"Grace," diye tekrarladı Vikus sanki harflerden bir tat alıyormuş gibi. "Bize yardım eden bir insan için tam da uygun bir isim. Bu arada, ben Vikus."

"Hı - hı. Toplantı nerede?" diye sordu annesi Bot'u diğer koluna geçirirken.

"Artık vardığınıza göre hazırlıklar başlayabilir. Delegeler kan testinden geçecek. Bunu söylediğim için affedin ama sizin de kanınızı test etmeliyiz," dedi Vikus.

"Ama bizde salgın yok ki!" dedi annesi gözle görülür bir öfkeyle.

"Ben de öyle ümit ediyorum. Ama Ares Labirent'te salgına yakalandıktan sonra iki çocuğunuzla da temasa geçti ve Gregor onunla uzun zaman beraberdi. Bu yüzden test yapsak iyi olur," dedi Vikus. "Çocuklarınızın size geçirme olasılığını da göz önünde bulundurmak zorundayız."

Kendisi ve Bot'un salgından etkileneceği olasılığı aklından bile geçmemişti Gregor'un. Şimdi Luxa ve Ares'in kanını emen akarların çıkarttığı sivilce benzeri kabartıları hatırlıyordu. Parmaklarına Ares'in kanı bulaşmıştı, ayrıca mürekkep balığı saldırısında kolu yaralanmıştı. Belki de açık yarasından bulaşmış olabilirdi salgın virüsü.

Gregor'un annesi boştaki eliyle Vikus'u yakasından yakaladı, kendine doğru çekti. "Ama... eğer salgın onlara da bulaşmış olsaydı şu an böyle olmazlardı, değil mi?" dedi. "Demek istiyorum ki belirtiler olurdu, değil mi?"

"Bir şey söyleyemem," dedi Vikus. "Bazı türler bulaşır bulaşmaz belirtilerini gösterirken bazılarında aylar sonra ortaya çıkabiliyor. Sinsi bir hastalık."

Annesi ellerini adamın üzerinden yavaşça çekti, onu iyi aydınlatılmış bir odaya çıkan koridor boyunca takip ettiler. Ufak tefek bir kadın tıbbi gereçlerle dolu bir masaya eğilmişti. Mavi aleviyle yanan bir gaz lambası, küçük ilaç şişeleri vardı. Ayrıca Gregor'un mikroskop olduğunu tahmin ettiği akıllıca tasarlanmış bir alet daha vardı.

Vikus "Doktor Neveeve," diye söze başlamıştı ki kadın sıçradı. Elindeki cam tüp fırlayıp yere düşmüş, parçalanmıştı.

"Ah," dedi Dr. Neveeve duyulması güç bir sesle. "En-dişelenmeyin, düşen tüpte bulaşıcı bir şey yoktu," dedi.

"Korkuttuğum için affet," dedi Vikus. "Kan Kehaneti'ndeki salgın hepimizi tehdit ediyor. Bu, doktor Neveeve, baş hekimimiz Neveeve seni Yerüstlü Gregor, kız kardeşi Bot ve çok saygıdeğer annesi Grace ile tanıştırmak istiyorum," dedi.

Dr. Neveeve'nin ciddi, soluk eflatun gözleri üzerlerine çevrilmişti. "Merhabalar. Sizleri görmekten ne kadar mutluluk duyduğumu anlatamam."

"Toplantı için kontrolden geçmeliler," dedi Vikus.

"Evet, o halde çabucak bitirelim şu işi," dedi Nevee-

ve ameliyat eldivenlerini ellerine geçirirken. Her birinin parmak uçlarına iğne batırdı, aldığı kan örneklerini mikroskop altında inceledi. Annesi ve Bot'un örneklerine bakar bakmaz temiz olduğu kanısına varmıştı. Ama sıra Gregor'un kan örneğine geldiğinde kaşları çatıldı, örneği birkaç kez inceledi.

"Söyle artık şunu," diye düşündü Gregor. "Salgının bana bulaştığını düşünüyorum. Biliyorum öyle."

Az sonra rahatlamış bir ifadeyle kafasını kaldıran Neveeve onlara baktı, ilk defa gülümsemişti. "Hepsi temiz." Gregor derin bir soluk almıştı. "Şimdi ne yapıyoruz?"

"Eğer oturursanız saç derinizde pire olup olmadığına bakacağım," dedi Neveeve.

"Pire mi? Benim çocuklarım pireli değil!" dedi Grace kızgın bir sesle.

Gregor kendini gülmekten alamadı. "Biz hayvan bile beslemiyoruz ki."

"Üzgünüm ama bunu yapmamız gerek," dedi Vikus. "Pireler salgını farklı canlı türlerine taşıyorlar. Neveeve'ye göre bu neden bizde yalnızca üç, sıçanlarda ise yüzlerce vaka görüldüğünün açıklaması."

Pire kontrolüne girmek eğlenceli değildi.

Hepsi pire kontrolünden de temiz çıktıktan sonra Vikus onlara toplantıdan önce dinlenmelerini öğütledi. "Ben bütün katılımcıların kontrolleri bittikten sonra size eşlik edeceğim. Şimdi lütfen biraz dinlenin."

Onları güzel bir odaya götürdü. Duvarlarda göz alıcı

oymalar vardı. Zarif mobilyalar büyük bir şömine ile çevrelenyordu. Uçlarından pembe çiçekler sarkan saksılar bile vardı. Yeraltılılar nefis görünen tepsiler dolusu yemek getirdiler, birkaç müzisyen içeri girip Gregor'un annesine müzik dinlemeyi arzulayıp arzulamadıklarını sordu. Gre-gor bütün bunların annesi için olduğunu fark etmişti. O ve Bot hiç bu kadar abartılı karşılanmamışlardı.

"Bu kadar güzel bir yer olduğunu bana hiç söylememiştin," dedi annesi.

"Genellikle değildir. Sanırım birileri seni etkilemeye çalışıyor... İşğımızın Annesi," dedi Gregor. Kadın gözlerini yuvarlamıştı ama Gregor onun biraz da olsa memnun olduğunu söyleyebilirdi.

Gregor hâlâ iş üniformasıyla, garson kıyafetiyle karşı-sındaki koltukta oturan annesine baktı. Ondan daha çok yıldız muamelesi yapılmayı hak eden biri var mıydı acaba? Kendi başına kalmayı isterdi. Müzik daha önce duyduğu hiçbir şeye benzemiyordu. Ama yapması gereken bir şeyler vardı.

"Ben aşağıya, lavaboya gidiyorum," dedi annesine.

Kapıya yöneldi, gidecekti ama gideceği yer lavabo değildi. İlk gördüğü merdivenleri ikişer inerek alt kata indi. Hastane en alt katlardan birindeydi. Ares'i büyük olasılıkla oralarda bir yerlerde tutuyor olmalıydılar.

Artık sarayda yolunu bulma konusunda daha iyiydi ya da yalnızca şanslıydı. Çünkü yolunu çabucak bulmuştu. Yeraltılı doktorlar onu gördüklerine bir hayli şaşırmıştı, isteğini duyunca daha da şaşırmışlardı.

"Evet," dedi bir doktor kuşkuyla. "Onu görmem mümkün. Ama konuşamazsın. Kaim cam duvarların ardında karantinada tutuyoruz.

"Tamam. Yalnızca el sallarım o halde. Burada olduğumu bilmesini istiyorum," dedi Gregor. Eğer Ripred doğruyu söylediyse Ares onun geleceği umuduyla yaşama tutunmuş olabilirdi, bir şekilde onunla iletişime geçmek zorundaydı.

Doktor onu uzun bir koridora götürdü. "İşte, koridorun sonunda sağda. Ne kadar hasta olduğunu biliyorsun..."

"Biliyorum," dedi Gregor. "Onu yoracak herhangi bir şey yapmayacağım." Hastanede sessiz olması gerektiğini biliyordu. Doktor fikrini değiştirmeden koridorun sonuna doğru yürümeye başladı. Aylar sonra arkadaşını görecekt olmanın heyecanı tüm bedenini sarmıştı. Ares'in her şeyin iyi olacağını bilmesini istiyordu. Kendisi buradaydı. Bir çare bulunacaktı. Yeniden beraber uçabileceklerdi. Koşmak için ayaklarına güçlkle hâkim oluyordu. En sonunda gideceği yere vardı, kalın camla kaplı karantina bölgesindeydi.

Gregor camdan içeriye doğru baktı, yarasayı gördü.

Cama iyice yaklaştı, aniden kusmaya başladı.

BÖLÜM

7

Gregor akşam yediği her şeyi kusmuş, cam duvara, yere ve botlarına bulaştırmıştı. Başka bir mide bulantısı onu şiddetle sarstı, tekrar tekrar kustu.

Serin bir el boynuna yavaşça dokunmuştu. Anlayış dolu bir kadın sesi yükseldi "Hadi Yerüstlü, benimle gel." Onu en yakındaki banyoya götürdü. Kendini lavabolardan birine eğilmiş halde buldu. Sürekli akan bir su kustuklarını götürüyordu. Bir anlığına iyi olduğunu sanmıştı Gregor ama o anda aklına Ares'in görüntüsü gelir gelmez tekrar kustu.

Ares sırt üstü yatırılmış, kanatları tuhaf bir biçimde genişlemişti. Siyah tüyden kürkü parça parça dökülüyordu. Boşluklarda kavun büyüklüğünde mor şişlikler vardı. Şişliklerin çoğu patlamıştı, patlayan yerlerden kan ve irin akıyordu. Yarasanın bembeyaz olmuş dili ağzının kenarından dışarı sarkmıştı. Başı garip biçimde geriye düşmüş, soluk almak için çabalıyor gibiydi. Gregor yaşamında bu kadar korkunç bir şey görmemişti.

Büyük olasılıkla kahvaltı ve öğle yemeğinde yediklerini de çıkarmıştı, artık kusamaz hale gelene kadar göğsü inip kalkmıştı. Vücudu ter içindeydi, bacakları titriyordu. En sonunda tuvaletten çıkabilmişti.

"Üzgünüm, çok üzgünüm," dedi. Ares'i gördükten sonra verdiği tepkiden dolayı oldukça utanıyordu.

"Üzülmene gerek yok. Birçok insan bu salgının kurbanlarını görünce aynı tepkiyi verirdi. Hatta harika bir asker olan kocam bayılmıştı. Soğukkanlı olanlar bile sonrasında kâbuslar görmüştü. Korkunç bir durum sonuçta," dedi kadın.

"Ares beni görmedi değil mi?" diye sordu Gregor. Eğer kendi yarasası ona bakıp kustuğunu görseydi bu çok kötü olurdu.

"Hayır, uyuyordu. Onu üzmüşsün gibi saçma düşüncelerle kendini cezalandırma," dedi kadın. "İşte, hadi ağzını yıka," dedi, taş bir kaptan Gregor'un ellerine su dökmeye başladı.

"Eğer şimdi onu görürsem daha iyi olurum. İlk şoku atlattım sonuçta," dedi Gregor.

"Biliyorum," dedi kadın.

Gregor başını kaldırdı, ilk kez kadının yüzüne baktı. Tanıdık bir şeyler yakalamıştı ama ne olduğunu bulamıyordu. "Burada doktor musunuz?"

"Hayır, tıpkı senin gibi bir ziyaretçiyim. Fount'tan buraya geldim. Adım Susannah," dedi kadın.

"O halde siz Howard'ın annesi olmalısınız," dedi Gregor neden kadını birilerine benzettğini bularak. Felaket'i

bulma görevine gittikleri gruptan birisinin annesiydi kadın. Bu aynı zamanda onu Solovet ve Vikus'un kızı yapıyordu. Luxa'nın da teyzesi.

"Evet, oğlum sürekli senden bahseder," dedi Susan-nah. "Vatan hainliği meselesinde senden yana tavır koymuştu her zaman."

"Ona bir madalya vermeliler/" dedi Gregor. "Bütün yolculuk boyunca harika iş çıkardı."

"Teşekkür ederim," dedi kadın, gözleri yaşla dolmuştu. "İyi misiniz?" dedi Gregor. Onu üzecek bir şey mi yapmıştı?

"Bu şartlarda olabilecek kadar," dedi. Elindeki havluyu ıslatıp Gregor'un yüzünü sildi. Gregor karşı çıkmadı. Howard onun beş çocuğundan biriydi. Büyük olasılıkla birçok kusan çocuk görmüştü.

"Howard nasıl? O da Regalia'da mı?" diye sordu Gregor.

Susannah bir süre gözünü ona dikti. "Elbette ya, senin haberin yok. Evet Regalia'da. Hatta birkaç adım ötemizde."

"Hastanede mi? Hasta filan değil, değil mi?" Gerçek, Gregor'un bedenini sarmaya başlamıştı. "Hayır, onun da hasta olduğunu mu söylüyorsunuz... Salgın mı?"

"Evet, salgın," dedi Susannah. "Son zamanlarda teşhis konulan tek kişi. Uçucu Andromeda da öyle. Senin gelişinden oldukça umutluyuz. Tedavi bulunabilir, belki de onlar. .." Dudağını ısırdı.

Howard'a ve Andromeda'ya da bulaşmıştı demek. Andromeda Felaketi bulma görevinde yardım eden asker

Mareth'in yarasasıydı. Seyahat esnasında Howard'ın yarasası Pandora akarlar tarafından kemiklerine kadar kemi-rilmişti. Ardından yaşamını güçlükle kurtarmayı başaran Ares'e saldırmışlardı. Howard, Ares'in yarasına bakmıştı. Andromeda onunla beraber uyumuştu. Vikus'un onların Regalia'ya ikinci gelişlerinde kan testine sokmasının sebebini şimdi daha iyi anlıyordu. Bot, Ares ile çok fazla iletişime girmemişti ama kendisinin bu salgına yakalanmamış olmasına mucize gözüyle bakıyordu.

"Bu salgının bana bulaşmamasına hâlâ inanamıyorum," diye geveledi Gregor.

"Belki de Yerüstlü, senin Yeraltlıların sahip olmadığı bir bağışıklığın vardır?" dedi Susannah.

"Belki de," dedi Gregor. Annesi aşıları konusunda her zaman çok titiz davranırdı. Ama Ares'in sahip olduğu virüsle ilgili bir aşı vurulduğunu zannetmiyordu.

Nemli havluyla botlarını temizledi. "Eğer kusmayacağıma söz verirsem, onların    n  de görebilir miyim?" dedi Gregor.

"Elbette görebilirsin," dedi Susannah.

Gregor'u tekrar cam duvarlı koridora götürdü. Birileri kustuğu yerleri çoktan temizlemişti, her yer pırıl pırıldı.

Gregor kendini Ares'e ikinci kez bakmak için hazırlamıştı. Bu defa tek hissettiği, soluk alabilmek için çabalayan arkadaşı için duyduğu   z nt y . "Olamaz..." dedi. "Ne kadar dayanabilir bu şekilde?" diye sordu.

"Bilmiyoruz. Ama dillere destan bir gücü var," dedi Susannah.

Gregor bunun iyi bir şey olup olmadığını merak ederek başını salladı. Ya bu gücü onun diğer canlılardan daha uzun süre acı çekeceği anlamına geliyorsa?

Ares'in kanatları titremiştii, gözlerini açtı. Önce gördüğü şeyleri algılayamadı ama gözü Gregor'a çarpınca biraz toparlanmıştı. Gregor kendine derhal çeki düzen verdi, kocaman bir gülümsemeyle karşılık verdi Ares'e. Sağ elini, camın öte tarafından sol pençesini cam üzerine koyan Ares'e doğru uzattı. Bölmeler ardında, olabilecekleri kadar yakındılar, hâlâ birbirlerinin bağıydılar.

Ares'in gözleri yavaşça kapanmıştı, Susannah Gregor'un koluna hafifçe dokundu. "Hadi gel, Howard ve Andromeda bu kadar hasta değil, onları da gör."

Gregor onu başka bir camdan karantina bölgesine kadar izledi. Howard ve Andromeda karşılıklı oturmuş satranç oynuyorlardı. Howard'm yalnızca boynunda mor renkli ceviz büyüklüğünde bir şişlik vardı. Andromeda ise her zamankinden daha sağlıklıymış gibi görünüyordu. Susannah camı tıklattı, ikisi de dönüp baktılar. Howard'ın yüzündeki ifadeyi görünce Gregor'un kendini gülümse-mek için zorlamasına gerek kalmamıştı. Howard ve Andromeda cama iyice yaklaştılar. Kalın cam yüzünden birbirlerini duyamıyorlardı ama Gregor, Howard'ın "Gregor, buradasın," dediğinden emindi.

"Evet, buradayım," dedi Gregor.

Howard bir an Andromeda'ya döndü, sonra ağzını oynatarak, "Peki ya Bot?" dedi.

Gregor başını salladı. "O da burada."

O anda arka tarafta bir kapı açıldı, elinde ilaçların olduğu tepsiyle, virüsten korunmak için özel bir elbise giyinmiş bir kadın içeri girmişti.

"Neveeve mi?" diye sordu Gregor. "Benim kanımı o tahlil etti."

"Evet, salgın vakası görülen hastalarla kendisi ilgileniyor," dedi Susannah.

"Aman Tanrım, bu iş pısınkıların işi değil sahiden de," dedi, Susannah'ın ne demek istediği anlamadığını görünce ekledi. "Bu işi yapmak için oldukça cesur biri olmalısın," dedi.

"Evet, haklısın. Dr. Neveeve kendini son derece işine adanmış biridir," dedi Susannah. "Sıcakkanlıların Laneti'ne bir çare bulma konusunda oldukça kararlı."

Howard tişörtünü çıkardı, o anda Gregor arkadaşına bakmaması gerektiğini düşündü. Annesi büyük olasılıkla nerede kaldığını merak etmiş olmalıydı. Onu telaşlandırmadan önce geri gitse iyi olurdu.

Geri dönmeye başlamıştı ki önünden geçtiği odalardan birinden tanıdık bir ses geldi. "Yerüslü."

İçeri girdiğinde bir yatağın üzerinde uzanmakta olan Mareth'i gördü.

"Mareth!" dedi Gregor. "Seni görmek çok güzel." Canlı görmek diyecekti ama vazgeçti. Onu en son gördüğünde evinden oldukça uzaktaydılar, korkunç bir deniz yılanının ısırıldığı bacağı kanlar içindeydi.

Mareth elleriyle yatağın içinde bir şey aranıyordu, en sonunda bulmuştu. Takma bacağını gösterdi. Bacağı baldı-

rmının biraz aşağısından itibaren kesilmişti.

"Bacağın," dedi Gregor sözcüklerin ağzından çıkmasına engel olamayarak.

"Evet," dedi koltuk değneğine tutunarak. "Temp gibi bir tane daha çıkarabilmek için çok çalışıyorum."

"Evet," dedi Gregor zayıf bir sesle. "Sıkı numara." Hamam böceği saldırılarda iki bacağını kaybetmişti ama Rip-red onun Ölüm Tüneli'nde bacaklarını tekrar çıkardığını söylemişti.

"Kurtaramadılar. Enfeksiyon çok derinlere yayılmıştı. Andromeda'nın üzerindeyken neden bir bacağa ihtiyaç duyayım ki zaten," dedi Mareth. O anda aniden yararasını hatırladı, elleriyle yüzünü kapadı.

"O iyi olacak, Mareth," dedi Gregor. "Toplantı her an başlayabilir. Bir çaresi olmalı, bulacaklardır da."

"Ben de bulacaklarına inanıyorum," dedi kendini toparlayarak. Sonra "Kanını tahlil ettiler mi? Temiz mi?" diye sordu.

"Temiz. Bot'un kanı da öyle. Sanırım sen de iyisin çünkü cam bir bölmede değilsin," dedi Gregor.

"Evet, öyle sayılır. Hepimize bulaşmamış olması tam olarak anlamlı gelmese de," dedi.

"Biliyorum. Tuhaf," dedi Gregor.

"Herkes gelmeyeceksin diye çok korkuyordu. Ama ben geleceğini biliyordum," dedi Mareth.

"Elbette gelecektim. Yalnızca birkaç saatliğine ne de olsa..."

Mareth'in akli karışmış görünüyordu. "Birkaç saat mi? Vikus sana böyle mi söyledi?" diye sordu.

"Evet, yalnızca bu toplantı için bize ihtiyaç duyduğunuzu söyledi. Ardından eve gidebilirmişiz," dedi Gregor. "İlacı başka birileri bulacakmış."

"Vikus böyle mi dedi? Senin burada kalıp kemirgenlerle beraber ilacı bulmayacağını söyledi demek. Eminsin öyle mi?" diye sordu Mareth.

"Söylediği bu," dedi Gregor. Gregor bir an düşündü ve tereddüt etti. "Bir dakika... Sanırım Vikus bunu bana kendisi söylemedi, söylemesi için Ripred'i gönderdi," dedi Gregor. "Ripred bu konuda yalan söylemezdi ama..."

O anda korkunç gerçeğin farkına varmıştı. Evet, Ripred yalan söyleyebilirdi. Eğer onu ve Bot'u Yeraltı'na getirmenin tek yolu bu olsaydı hiç çekinmeden yalan söylerdi.

BOLUM

8

Gregor aceleyle saraya geri döndü, lüks odanın dışında bekleyen Vikus, Bot ve annesinin yanına gitti. Vikus'la salgının ilacı konusunda konuşması gerekti ama bunu annesinin önünde yapamazdı. Belki Mareth yanılıyordu ve Ripred doğruyu söylemişti. İlacı dışarılarda, tehlikeli yerlerde aramak yerine laboratuvarda bulacaklardı. Belki de her şey yalnızca yanlış anlaşılardan ibaretti.

"Nerede kaldın?" diye sordu annesi. "Yalnızca lavaboya gideceğini söylemiştin."

"Gittim... Ama kustum," dedi Gregor. "Midem birazcık ağrıyordu, uzun sürdü gelmem."

"Hasta mısın?" Annesi hemen elini Gregor'un alnına koymuş ateşini ölçüyordu.

"Hayır anne, iyiyim şimdi," dedi Gregor.

"Şu güveç çok fazla malzemedan yapılmıştı. Daha önce

hiç mide ağrısı yaşadığını hatırlamıyorum senin," dedi annesi. "Arabayla yapılan yolculuklarda da midesi bulanır," dedi Vikus'a. "Her zaman yanımızda poşet taşırız."

İşte, Gregor'un endişelendiği şey başına gelmeye başlamıştı bile. Babası onun gibi bir savaşçının poşetle gezdiğini söylemezdi. Ne olursa olsun kadının gidip Ares'i gördüğünü bilmesinden iyiydi. "Ben iyiyim anne. Toplantı saati geldi mi?"

"Evet, toplantı alanına gidebiliriz," dedi Vikus.

Nike ve Vikus'un gri yarasanı Euripedes onları oval inşa edilmiş, spor müsabakaları ve askeri tatbikatlar için kullandıkları stadyuma götürmüştü. Zemin yumuşak, elastiki yosunlarla kaplanmıştı, duvarların üzerinde bile kalabalık vardı. Stadyum Regalia'nın dış tarafındaydı, kule duvarlarıyla şehri dışarıya kapatıyordu.

Vardıklarında toplantı alanı tam dolu değildi. Türlerin çoğu kümeler halinde ayrı ayrı katılıyorlardı. Aralarında herhangi bir iletişim yoktu. Gregor'un gelişile hepsi farklı renkte formalar giyindiler.

"Yeni arkadaşlar edinmeye hazır mısın?" dedi Gregor annesine. Onu rahatlatmaya çalışıyordu.

Annesi olumsuz bir tavırla dudak büktü, Yeraltı Diyarı'nın dev canlı türlerine gözünü dikti. "Söyle bana, kim kimin tarafını tutuyor?"

Gregor başını salladı. "Bunu söylemek o kadar kolay değil. En önemlisi insanların ve sıçanların çoğunun birbirinden nefret etmesidir. Yarasalar ve insanlar birbirlerine bağlıdırlar. Hamam böcekleri herkesin onları rahat bırak-

masını istiyor yalnızca. Ama Bot'a hayranlar. Eğer o katılırsa katılacaklar. Kehanet herkesin ilacın bulunmasına ihtiyacı olduğunu söylüyor."

Nike ve Euripedes onları indirdikten sonra içlerinde Kraliçe Athena'nın da bulunduğu, yaralarının olduğu yere tünediler.

Ripred ve iki sıçan onların yaklaşık on metre ötesinde oturuyorlardı. Üçü de oldukları yerde ceketlerinden çıkardıkları sarı bir tozu üzerlerine sürüyorlardı.

"Kürklerindeki toz da ne öyle?" diye sordu annesi sıçanların olduğu yöne tiksintiyle bakarak.

"Tireleri öldürmeye yarayan bir toz. Yalnızca önlem olsun diye kullanıyorlar. Hepsinin kanı temiz ama şehre böcek girmesi riskini göze alamayız," dedi Vikus.

Endişe içindeki bekleyiş sürerken öte taraftan yarım düzine hamam böceğinin geldiği görüldü. Liderlerinin anteni eğriydi.

"Temp!" diye bağırdı Bot. "Temp'i gördüm," dedi, Gregor'un kollarından kurtulup hamam böceklerine doğru koşmaya başladı.

"Bot!" dedi annesi ve arkasından koşacaktı ki Gregor onu yakaladı, kulağına fısıldadı. "Yapma anne! O Temp! O olmasaydı Bot şimdi sağ olmazdı! Hamam böcekleri ona tapıyorlar âdeta. İşleri berbat etme!" dedi Gregor.

"Pardon?" dedi annesi kaşlarını kaldırarak.

"Yalnızca nazik olman gerektiğini söylemek istemiştim," dedi Gregor utangaç bir sesle.

Annesi yeniden hamam böceklerine baktı, ne yapması gerektiği konusunda kararsız kalmıştı. Temp arka ayaklarının üzerine oturmuştu, kollarını açıp ona koşan Bot'u kucaklamıştı.

"Merhaba sana! Merhaba Temp! Uyanmışsın!" dedi Bot.

"Temp uyandı," dedi hamam böceği.

Bot bir adım geri çekildi, bacaklarını dikkatle süzdü. "Biiir - İiikiii - Üüüççç - Döörtt - Beeeşş - ve altını. Hepsi burada."

"Yeni bacaklarımı sevdin mi, yeni bacaklarımı?" diye sordu Temp.

"Eee - veeett. Bot şimdi sırtına binecek. Gezmeye gideceğiz," dedi Bot.

Temp onu belinden tuttu, sırtının üzerine yerleştirdi. Beraber alanda tur atmaya başladılar.

"Hadi, gel de hamam böcekleriyle tanış," dedi Gregor. "Oldukça iyi canlılardır."

Annesi sanki Gregor çıldırmış gibi bir bakış attı ama onun kendisini hamam böceklerinin yanına götürmesine izin verdi. Temp, Bot ile yanlarına gelmişti bile.

"Gördün mü? Bu anne!" dedi, Temp'i annesine doğru çevirip onun kucağına geçti.

Hamam böcekleri son gelişmeler hakkında mırıldanıyorlardı. Gregor birbirlerine fısıldadıklarını duyabiliyordu. "Sineklik mi? Sineklik mi?" Hepsi saygıyla eğilmişlerdi.

"Hoş geldiniz Prensesimizin yaratıcısı ve en korkunç Sinekliğimiz," dedi Temp.

bu bana böyle?" diye Gregor'a sordu annesi.

"Sanırım 'Prensesimizin yaratıcısı ve en korkunç Sinekliğimiz/ diyor."

"Bu da ne demek oluyor?"

"Senin Bot'un annesi olman ve... artık yüzleşmelisin, sinekliğiyle birçok hamam böceği öldürdün," dedi Gregor.

"Pekâlâ, en azından bu dev gibi şeyleri öldürmeyi planlamıyorum," dedi annesi kaşlarını çatarak.

"Hey, ben takmadım bu ismi sana," dedi Gregor.

"Peki, beni dinleyin hamam böcekleri," dedi Gregor'un annesi. Bütün hamam böcekleri sanki kadının elinde bir sineklik varmış ve ondan kaçamayacaklarmış gibi bir araya toplanmışlardı.

"Sizi dinliyoruz Prensesimizin yaratıcısı ve en korkunç Sinekliğimiz," diye tıslamıştı Temp güçlkle duyulan bir sesle.

"Bundan böyle bana Grace diyeceksiniz, anlaştık mı?" dedi. Ardından diğer bütün canlı türlerine döndü ve "Bana buradaki herkes yalnızca Grace desin lütfen!" dedi.

Vikus, Gregor'un annesini yarasalarla tanıştıtırırken, Gregor Ripred'in yanına gitti. "Bakın kim var burada! Annen ziyaretimizin ardından gelmene izin vermiş anlaşılan," dedi Ripred.

"Burada ne kadar süre kalacağımız konusunda yalan söylemeseydin daha iyi olurdu," dedi Gregor soluğunu tutmaya çalışarak. "Bot ve benim ilacı bulmak için bir yolculuğa çıkacağımızı düşünmezsen iyi edersin."

"Kehaneti okudun. Orada söylenen tek şey senin buraya getirilmen/" dedi Ripred. "Artık burada olduğuna göre sonrasında tekrar gitmende benim için bir sakınca yok. Sen, geveze kardeşin ve altı bacaklı arkadaşlarınızla başka bir yolculuk yapmaya niyetim yok, güven bana," dedi.

"Herkes böyle mi düşünüyor?" diye sordu Gregor. "O halde yalnızca toplantı için buradayım?"

"Bunu etrafındakilere sormak zorunda kalacaksın sanırım. Böceklerin bezelye beyinlerinden neler geçirdiklerini bilemem." Ripred kulağının arkasına doğru toz döktü ve "Şu fiyasko başlayabilir mi artık, Vikus? Bazılarımızın devam etmesi gereken yaşamları var. Ne kadar kısa olursa olsun," dedi.

"Ama kemirgenler nerede?" diye sordu Vikus.

"Bilmiyorum. Lapblood ve Mange'nin onlardan haber alması bekleniyordu," dedi Ripred.

"Bilmiyoruz," dedi Lapblood. "Neden bizim haber almamız bekleniyormuş?"

"Doğru," dedi Mange. "Bütün enerjimizi kemirgenleri ülkemizden kovduktan sonra yeniden onlara katılmak için harcamadık. Eğer salgından ölürlerse onlardan kurtulmuş oluruz."

"Zaten onlara kimin ihtiyacı var ki?" dedi Lapblood. "Kehanet onlardan bahsetmiyor bile," diyerek çılgınca omzunu kaşımaya başladı. "Bu zehirli şey de neyin nesi? Pireleri öldürüyor mu yoksa daha çok acıkmalarını mı sağlıyor?!"

"Size özel emir verilmişti!" dedi Ripred sırt üstü uzanıp sırtını yosun zemine sürüp kaşınarak.

"Eğer fark etmediysen söyleyelim, senden emir almıyoruz!" dedi Mange.

Ripred ayaklarının üzerine sıçradı ve diğer iki sığana döndü. Diğerleri savunma pozisyonunu almış, onun saldırmamasını bekliyorlardı. "Bu konuyu tünellerde tartışacağız," dedi yalnızca.

"Bu hiç de uygun değil. Eğer kemirgenler temsil ediliyorsa yalnızca Solovet ve Dr. Neveeve eksik," dedi Vi-kus. "Onlar da geliyorlar işte."

Regalia'dan gelen yarasa iniş yaptı, Solovet ile Dr Neveeve aşağı indiler.

Solovet herkesi toplantıya çağırdı, Dr Neveeve'nin salgın hakkında konuşmasını istedi. Doktor yarasanın sırtına yüklediği büyük, deri kaplı bir kitabı yanına almıştı. Önce kitabı yere bıraktı ve diz çöktü. Kitap yalnızca otuz santimdi ama çok kalındı. Neveeve sayfaları çevirirken Gre-gor parşömenlerin hisirtisini duyabiliyordu.

"Geçmişte şu an yaşanan salgına benzer bir vaka olup olmadığını araştırmaktayım," dedi Neveeve. "Yaklaşık iki yüz elli yıl önce 'Sıcakkanlıların Laneti' gibi bir salgının izine rastladım. Her iki olayda da veba ateşi yükseltiyor, soluk almayı zorlaştırıyor ve deride kocaman eflatun şişlikler meydana geliyor. Binlerce Yeraltlının bu yüzden ölmüş olduğunu öğrendim."

"Güzel. İlaçtan bahseden var mı?" dedi Ripred.

Neveeve önündeki kitaba döndü ve açtığı bir sayfayı gösterdi. Mürekkeple çizilmiş, yaprakları yıldız benzeyen bir bitki vardı. "Bu bitki 'Yıldız Gölgesi' diye biliniyor.

Yalnızca bir bölgede yetişiyor."

"Onu daha önce hiç görmedim," dedi Lapblood. "Yerüstü'nde yetişiyor olmalı."

"Hayır, kayıtlara göre salgının ilk olarak meydana geldiği yerle aynı bölgede yetişiyor/" dedi Neveeve.

"İlacın beşiğinde, kanı kirleten şeyle buluşmalı," dedi Vikus kehanetten alıntı yaparak.

"Akarların adasında mı?" diye sordu Gregor. Onu oradan nasıl edineceklerini anlayamıyordu. Akarlar onları saniyeler içerisinde kemiklerine kadar kemirirdi.

"Hayır, Gregor. Neveeve'in dediği bu ürünün yüzyıllardır yetiştiği yeni bir ada. Akarlar salgını adaya taşımış olabilir ama orası ilacın beşiği değil."

"O halde neresi?" diye sordu Mange.

"Üzüm Bağı Gözü'ndeki vadilerde yetişiyor gibi görünüyor," dedi Neveeve.

Ortalık ölüm sessizliğine bürünmüştü. Sonunda Lapblood konuştu: "O halde boğazımızı kesebiliriz hepimiz. Ha Üzüm Bağı'na gitmişiz ha ölmüşüz."

"Şimdiye kadar kemirgenleri içeri sokmakta sorun yaşamadınız," dedi Kraliçe Athena.

"Kemirgenler her yere girebilirler."

"Nereye? Ölüm Diyarına? Yangın Noktasına da mı?" diye sertçe yanıt verdi Solovet.

"Bu koşullarda konuşabilmek için fazla iyi birisin Solovet," dedi Lapblood.

"Lütfen!" dedi Vikus tartışmayı sonlandırarak.

"Unutmayın hepimizin yaşamı söz konusu. Neveeve, bu bitki başka hiçbir yerde yetişmiyor mu?"

"Tohumlarını Regalia'ya ekmeyi denemişler ama hemen ölmüş, işe yaramamış. Bu ürünü büyük miktarda elde edip özünden ilaç üretmekten başka seçeneğimiz yok."

"Bizim Üzüm Bağı Gözü'ne gitmemizi istiyorsunuz ama ne malum elde ettikten sonra payımızı alacağımız?" dedi Lapblood. "Şu an bile elinize bakıyoruz ve açlıktan ölüyoruz. Salgın sönmek bilmez bir ateş gibi tünellerimizi sarmaya devam ediyor. Bugün bu hastalığı yayan pireleri durduran toza sahip olduğunuzu öğrendik. Daha öncesinde bize gönderdiniz mi?"

"Bize saldırmıştınız/" dedi Solovet buz gibi bir sesle. "Şimdiyse sızlanmak ve sonuçlarına katlanmak zorundasınız."

"Sızlanmak mı!" diye tısladı Lapblood. O ve Mange saldırı pozisyonlarını almışlardı. Solovet'in eli kılıcının kabzasındaydı.

Gregor tam olarak ne olup bittiğini anlamıyordu ama işlerin giderek çirkinleştiğini görebiliyordu.

Ripred sıçanların ve Solovet'in arasına girdi.

"Geri çekil Solovet," dedi Ripred sessizce. "Kendi yavrularının da açlıktan ve salgından çektiğini unutma. Şu an torunun hastanede cam bölmelerin ardında yatıyor."

"Peki, öteki torunum Luxa nerede Ripred? O nerede yatıyor?" diye öfkeyle bağırdı Solovet.

"Bilmiyorum! Ama bunu artık bir kenara bırakmalısın Solovet ya da insanlarına gidip mezarlarını hazırlamaları-

nı söylemelisin. Şu anda hepimizin aynı şeye ihtiyacı var, unutm!"

Gregor, Solovet'in verdiği karşılığı asla öğrenemedi. O anda tehlike boruları ötmeye başlamıştı. Yarasaların üzerinde bir düzine insan belirmişti ve tünellere doğru yol alıyorlardı.

"Neden tehlike çanları çalıyor? Sıçanlar istila etmediğine göre?" diye merak etti Ripred.

"Bir tehdit olmalı, yoksa tehlike borularını çalmazlardı," dedi Solovet.

"Ama şu anda Regalia'ya kim saldırıyor olabilir?" diye sordu Vikus.

Yanıt çok geçmeden tünellerden görünmüştü. Gregor'un daha önce hiç görmediği parlak turuncu kürklü bir yarasa belirmişti. Yarasada yanlış giden bir şeyler vardı. Kanatlarını tuhaf bir şekilde çırpıyordu ve yan yatmıştı.

"Bu İkarus. Ama sorunu ne acaba?" diye sordu Nike.

Üzerlerine doğru aniden saldırıya geçtiğinde Gregor onun kürkündeki eflatun şişliği, bembeyaz dilini, gözle rindeki çılgın bakışı görmüştü.

"Salgın!" diye feryat etti Gregor. "Aynı Ares gibi görünüyor."

İkarus havada döndü ve kontrolünü kaybetti. Tehlike boruları çalmaya başladığında hayvan doğrudan yere çakılmıştı.

BOLUM

9

Ikarus yere düştüğünde Gregor onun boynunun kırılma sesini duymuştu. O anda öldü. Eflatun şişliğinden yayılan kanın dışında etrafta tek bir kıpırtı bile yoktu.

"Dokunmayın!" diye uyardı Neveeve. Bu uyarı gereksizdi çünkü herkes yarasanın hasta bedeninden olabildiğince uzak durmaya çalışıyordu. Gregor geri çekilirken ayağı bir hamam böceğine takıldı ve dengesini kaybedip sırtüstü düştü. İki yarasa havalanırken birbirlerine çarpmışlardı. Beti benzi atmış halde, düşen yaratığın yalnızca birkaç adım ötesinde olmasına rağmen, annesi kıpırdamamıştı. Bot'u kollarıyla iyice sarmalamış halde öylece kalmıştı. Gregor ayağa kalkıp onlara doğru koştu.

"Yakın onu!" diye emretti Solovet.

"Hayır!" diye bağırdı Ripred ama üç tane meşaleli adam çoktan yanma varmıştı. "Hayır!" Ripred dişlerini hayal kırıklığıyla gıcırdatıyordu.

"Çekilin! Kaçın!" diye bağırdı.

Meşaleli adamlar İkarus'un bedenine ateşi değıdirdiğı anda Gregor, Ripred'in çılgınca tepkisinin nedenini anlamıştı. Alevler kısa sürede kürkü ortadan kaldırmıştı ama ölü yarasanın bedenindeki siyah lekeleri açığa çıkarmıştı.

"Pire!" diye bağırdı Vikus. "Kaçın!"

Gregor, Bot'u kucağına alıp, annesini de kolundan tutarak Kraliçe Athena'nın sırtına bindirdi. Normalde Kraliçe'nin sırtına izinsiz binemezdin elbette ama kibarlıkla zaman kaybedilecek bir an değildi. Yükseldiklerinde hamam böcekleri ve sıçanların tünellere doğru kaçtığını görebilmişti. Bütün insanlar yarasalar tarafından yakalanıp yerden yukarı kaldırılıyorlardı.

Alevler içindeki yarasanın bedeninden kaçan pireler çılgınca sağa sola sıçıyorlardı.

"Kraliyet Kutusu'na!" dedi Vikus. "Kimse şehre giremez!"

Kraliçe Athena havada bir manevra yapıp onları stadyumun geniş, kıvrımlı bölmelerine götürdü. Gregor'a Yan-kee stadyumundaki zengin localarını hatırlatmıştı orası. "Bu bölüm kraliyet mensuplarının spor müsabakalarını izlediğı yer olmalı," diye düşündü.

İner inmez Neveeve onları birbirinden ayırdı. "Mümkün olduğunca birbirinizden uzak mesafelerde durun," dedi. Gregor, annesi ve Kraliçe Athena'dan uzaklaştı ama kucağındaki Bot'u yere indirebileceğini sanmıyordu. Aşağı atlayıp demir parmaklıklara koşabilirdi. Oldukça yüksek bir yerdelerdi.

Annesi, Gregor ve Bot'u takip etmeye başlamıştı ki Neveeve bağırdı: "Hayır! Kendine yer açmalısın." Doktor kemerinden bir kese çıkardı, onun içinden de parföme benzer bir şişe. Gözlerini kapayıp elindeki şişeyi kendine doğru püskürttü. Fışkıran sarı toz tenini ve giysilerini kaplamıştı. Sanki sıçanların derisiyle kaplanmış gibi görünüyordu. Pire tozu. Neveeve kapalı bölmeyi dolaşıp herkese tozdan sıktı. "Saçınıza, teninize, her yerinize sürün," dedi.

Sıra Gregor'a geldiğinde, Gregor kendi gözlerini kapatırken eliyle Bot'un gözlerini de kapamayı ihmal etmedi. Keskin, acı bir kokusu vardı tozun. Neveeve annelerine doğru ilerlerken Bot hapşırdı ve şaşırmış bir halde Gregor' a baktı. "Sarı olmuşsuun," dedi.

"Sen de," dedi Gregor tozu kızın saçlarına dağıtmaya çalışarak. "Peki, sarı hangi harfle başlar?" diye sordu.

"S!" dedi Bot. "S, sarı için!"

"Başka?" diye sordu Gregor. Böylece onu oyalayıp tozu saçlarına ve tenine dağıtabiliyordu.

"S, Salıncak! S, Salyangoz!" dedi Bot. ABC kitabı dışında daha önce hiç salyangoz görmemişti Bot. Gregor da öyle.

Dakikalar içinde altı insan ve altı yarası sarı toza bulanmışlardı.

"Sanırım artık güvendeyiz ve toplanabiliriz," dedi Doktor Neveeve.

Herkes bölmenin ortasına geldi. Aşağıdaki alanda kömür haline gelmiş yarasanın bedeni su birikintisinin içinde uzanıyordu. Yangın söndürülmüştü.

"Hasta yarası. Meyve suyu verelim ona," dedi Bot. Ne

YERALTI GÜNLÜKLERİ - 3

zaman grip olsa ilk yaptığı meyve suyu içmek olurdu.

"Şu an uyuyor," dedi Gregor. "Uyandığı zaman meyve suyu veririz." Onun öldüğünü Bot'a nasıl söyleyeceğini bilemiyordu.

"Elma suyu." Bot eğildi ve yere dökülen tozlarla bir şeyler çizmeye başladı.

Solovet, bölmenin dışında yarasasıyla dolaşan nöbetçiye emir verdi: "Bütün sahayı dezenfekte etsinler!" Nöbetçi gitmek üzereyken tekrar bağırdı. "Bekle!" Neveeve'ye dönüp, "Bu kadarı yeterli mi Neveeve?" diye sordu.

"Stada çıkan tünelleri de dezenfekte etsinler," dedi Neveeve. "Bu pireler taş duvarları geçip şehre giremezler. Koltuklara çıkabilecek kadar yükseğe de sıçrayamazlar nasıl olsa. Ama bazıları çoktan tünellerden çıkıp Yeraltı Diyarı'na doğru kaçmış olabilir. Bütün nöbetçiler pire ve pire taramasından geçmeli."

"Dediklerini yapın!" dedi Solovet nöbetçiye.

"Peki, sürüngenler ve kemirgenler?" diye sordu Vikus.

"Hiçbir pire zehirli toza bulanmış bir kemirgenin veya sürüngenin üzerinde canlı kalamaz ve onu ısıramaz. Oldukça güvende olduklarını söyleyebilirim," dedi Doktor Neveeve.

"Elbette burada toplanmış olan bizler de, değil mi?" dedi Vikus.

"Buraya ulaşmış olasalardı bile hiç şüphesiz hemen ölürlerd. Ama yine de her birimiz Regalia'da doktor kontrolünden geçmeliyiz'dedi Neveeve.

"Biz hariç..." diyen sesi tıkanmıştı Gregor'un annesinin.

"Biz Regalia'ya geri dönmüyoruz!"

"Lütfen böyle yapma Grace, biliyorum bu hiç beklenmeyen ve rahatsız edici bir durum," dedi Vikus.

"Eve gidiyoruz! Geldik işte toplantınıza. Aynen yapmak zorunda olduğumuzu söylediğiniz gibi! Şimdi söyle şu yarasaya bizi evimize götürsün, hemen şimdi!" dedi Grace, öfkeyle Nike'ı işaret etti.

"Bunu kim söyledi size? Yalnızca toplantı için çağırıldığınızı?" diye sordu Vikus kaygıyla.

"Ripred!" dedi Gregor. "Yalnızca birkaç saat için gelmemiz gerektiğini söylemişti. Ayrıca ilacı bulmak için bize ihtiyaç olmadığını da. Ardından bizi korkutmak için bir yığın sıçan gönderdi evimize."

Gregor, Vikus ve Solovet'in şaşkın şaşkın birbirlerine baktıklarını görünce bundan haberleri olmadığını anlamıştı.

"Üzgünüm, eksik anlatmış," dedi Vikus.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Grace.

"Ripred yalan söylemiş demek istiyor," dedi Solovet.

"Belki de onların varlığının gereksiz olacağını düşünmüştür. .." dedi Vikus zayıf bir sesle.

"Yalan söyledi!" diye tekrarladı Solovet. "Savunma onu. O da Yerüstlüler olmadan ilacı bulamayacağımızı gayet iyi biliyordu! Belli ki onları buraya getirmenin başka bir yolu olmadığını düşünmüş. Ben de aynısını yapardım Vikus, eğer başka çare olmadığını bilseydim."

Gregor, bundan şüphe etmiyordu. Solovet onun ve ailesinin ne düşündüğüyle ilgilenmezdi. Koca bir Regalia şehrinin yanında onlar kaç kişiydiler ki zaten.

"Onları kalmaya zorlayamayız Solovet!" dedi Vikus. Gregor onu ilk kez sinirli görüyordu. "Söylenen yalan yüzünden buradalar. Kalmaları için zorlamayacağız!"

Gregor'un annesi Vikus'un koluna yapışmıştı. "O halde bizi eve gönderiyorsunuz, değil mi? Gidebilir miyiz?"

"Hayır!" dedi Solovet.

"Evet!" dedi Vikus. "Nike! Yerüstlülere evlerine götürmek için hazırlan!"

"Nöbetçiler!" diye bağırdı Solovet.

Gregor ortadaki güç mücadelesi karşısında şaşır kalmıştı. Vikus ve Solovet'i böyle kavga ederken hiç görmemişti ve sinirlenmişti. Kim bu kararı verebilirdi? Kim ailesinin kalmasına ya da gitmesine karar verebilirdi ki? Ne yapmasını bekliyorlardı?

"Bekle!" dedi Gregor, annesinin kolunu tuttu. "Anne, Ares'in durumunu gördüm. Gerçekten de çok kötü. Ölüyor. Onu bu halde bırakamam. O halde sen Bot'u al ve git. Ben kalıyorum, anlaştık mı? Lizzie ve büyükanneyi de alıp Virginia'ya gidersiniz. Babam ben gelene kadar kalır, sonra biz de Virginia'ya geliriz."

"Bu kabul edilebilir bir teklif," dedi Vikus karısına gözucuyla bakarak.

"Konseye sunabiliriz," dedi Solovet pek ikna olmuş gibi görünmese de.

"Seni burada bırakamam Gregor," dedi annesi. "Arkadaşın için üzgünüm. Gerçekten de. Ama yine de seni bırakamam."

"Bak anne, buradan üçümüzün birden gitmesine izin verileceğini sanmıyorum," dedi Gregor. "Lütfen Bot'u al ve eve git." Elini hafifçe sıktı. Ters bir şeyin olduğunu anlaması yalnızca birkaç saniyesini aldı.

Annesi ona yanıt verecekti ama sözcükleri duyamı-yordu. Parmaklarını annesinin elinin üzerinde gezdirdi. Hayır, bunu aklından bile geçirmemişti. Oradaydı.

"Gregor, beni dinliyor musun?" diye sordu annesi.

Dinlemiyordu. Parmaklarının ona hissettirdiği şeye bir anlam vermekle meşguldü. Düşündüğü şeyin gerçek olmamasını diliyordu içinden. Ama öyleydi.

Gregor annesinin elini en yakındaki meşaleye doğru tuttu ve elinin üzerindeki tozları silkeledi. Küçük bir ısırığın yarattığı şişlik ortaya çıkmıştı.

II. KISIM

Vahşı Orman

BÖLÜM

10

Annesi gözünü eline dikti, aniden durgunlaşmıştı. Diğerleri de ısırığın izini görmüşlerdi, tüm ses ve hareket durmuştu bir anda. Kanatları, elbiseleri oynatacak bir esinti bile yoktu.

Meraklı Bot koltuklardan birine tırmandı ve herkesin baktığı şeye o da bakmak istedi. "Pembe gerek sana," dedi ısırığı görünce.

Gregor onun önceki yaz böcek ısırığında sürdükleri pembe losyonu kastettiğini anlamıştı.

"Eve gitmem gerek," diye fısıldadı annesi.

"Seni bırakamayız," dedi Vikus kafasını üzüntüyle sallayarak. "Şimdi değil."

"Salgının Yerüstü'ne de çıkmasına izin verirsek, bu oradaki sıcakkanlı canlıların da sonu anlamına gelir," dedi Solovet.

"Seni karantinaya almalıyız," dedi Neveeve.

Solovet, Gregor'un annesinin omzuna dokundu. "Böyle olduğu için çok ama çok üzgünüz," diye fısıldadı. "Nike, onu götür ve ısırık için test edilmesi gerektiğini rapor et."

Gregor hâlâ annesinin elini tutuyordu. Gidemezdi. "Anne..."

Grace nazikçe elini Gregor'un elinden kurtardı, ondan hafifçe uzaklaştı. "Kız kardeşini eve götür."

Başını mı sallamıştı? Gregor böyle yaptığından emin değildi. Ama annesi Nike'ın sırtına binip gözden kaybolmuştu bile.

"Hepimiz derhal ısırık kontrolünden geçmeliyiz," dedi Neveeve.

Hepsi yarasalarına binmişlerdi. Tünellerden çıkıp Regalia'ya akan beyaz köpüklü nehir üzerinde uçtular. Rıhtımda kimse onları karşılamadı. İnsanları koruyacak kadar vardı sarı tozdan.

Yıkanmaya gönderildiler ve doktorlar onları ışıktaki pire ısırığı kontrolünden geçirene kadar çıplak kalmak zorundalardı. Aşırı derecede gıdıklanan Bot kontroller sırasında sürekli kıkırdamıştı. Gregor kontrole karşı çıkmadı ama o ve Bot'un ısırtmadığından emindi.

Büyükannesinin "Kaçabilirsin ama kehanet seni bir şekilde bulacaktır" sözleri kulaklarındaydı hâlâ.

Bulmuştu da. Salgın annesine de bulaşmıştı ve artık Savaşçı ile Prenses ilacı bulmak zorundaydı.

Gregor haykırmak istiyordu. Ares, Hovvard ve Andromeda'nın hastalığı yetmemiş miydi! Araştırmalara katılmak için bir yol bulacaktı. Ama annesi, o ve Bot'un

gitmesine izin vermezdi. Neydi Şu yerin adı? Üzüm Bağı Gözü müydü? Kehanet'in tamamlanması sağlamak üzere annesi ayakaltından çekilmeliydi. Karantinaya alınmıştı. Evet, kehanete bakılırsa her Şey olması gerektiği gibi oluyordu.

Böyle bir sorumluluğu almak için kendini çok yorgun hissediyordu. Yeraltına sürüklendiği, problemleri çözmesi beklendiği ve ailesinin diğer fertleri bu yüzden, onlarla ilgisi olmayan Şeyler yüzünden acı çektiği için öfkeliydi.

Bot ve Gregor'un temiz çıktığı söylendikten sonra onlara yeni, ipekten yapılma Yeraltı kıyafetleri verdiler. Gre-gor kendi botlarının geri verilmesini istedi ama botların önce kontrolden geçip dezenfekte edilmesi gerektiği söylendi. Hastanede diğerlerinden haber alabilmek için oturmuş beklerken Bot uyuyakalmıŐtı ve başı Gregor'un omzuna düşmüştü. Yalnızca birkaç saatlik uykuyla duruyordu. Vikus, daha önceki ziyaretlerinde Bot'a dadılık yapan Dulcet'i gönderdi.

Dulcet uyumakta olan kızı alıp kucağına yerleŐtirdikten sonra Gregor'un omzuna hafifçe dokundu. "Annen için üzgünüm. Ama umudunu yitirme. İlacı bulacaksın. Bundan eminim," dedi.

Ses tonu o kadar nazikti ki Gregor neredeyse bu ilacı nasıl bulacağını ona soracaktı. Annesinin nasıl sağ kalacağını. Eğer o yanlarında olmazsa ailesinin dağılmasını nasıl engelleyeceğini. Annesine bir Şey olursa onsuz bir dünyada nasıl yaşayacağını. Nasıl bunun kendi hatası olacağını... korkunç ölümünü... mor şişlikleri... soluk alma

çabasını... annesi istemediği halde onun Yeraltına inmek için diretmesini...

İçinden geçirdiği onca şeye rağmen söylediği tek şey, "Teşekkürler, Dulcet" olmuştu.

Toplantıya katılıp baştan aşağı incelenenlerden yalnızca üç kişi karantinaya alınmıştı. Annesi ve Cassiopeia ile Pollux adında iki yarasa.

Gregor koridorun sonunda elindeki deftere bir şeyler yazan Neveeve'yi gördü. Yanına gitti, koluna dokundu.

"Ah!" diye çığlık atmıştı kadın, sarsılan elindeki tüylü kalemin mürekkebi yazdığı kâğıda dökülmüştü.

"Üzgünüm," dedi Gregor, onun ürkek biri olduğundan emindi artık. Elbette tüm zamanını salgın mağdurları ile geçirmek rahat bir tatil sayılamazdı.

"Annemin nerede olduğunu söyleyebilir misin?" diye sordu Gregor.

"Onu karantinaya aldık," dedi Neveeve. "Şimdi uyuyor ama görebilirsin."

Doktor onu hastanenin iç kısımlarına doğru götürdü.

"Benim ve Bot'un ısırılmadığını biliyor mu?"

"Evet, ama bu konuda hâlâ fazlasıyla tedirgin," dedi Neveeve, gözleri seğiriyordu. "Ona sakinleştirici ilaçlar verdim. Gregor, Neveeve'nin kendisinin de o ilaçlardan faydalanabileceğini düşündü ama bir şey söylemedi.

Annesinin özel odası Howard, Ares ve Andromeda'nın olduğu koridordaydı. Cam duvardan içeriye baktığında onun sarı tozlardan arındırıldığını, yepyeni beyaz pijama-

lar giydirilmiş olduğunu gördü. Hastane yatağında küçücük ve oldukça savunmasız görünüyordu. Uykuda olması iyi bir şeydi. Uyanık olsaydı ve konuşabilseydi ona Bot'u da alıp eve dönmelerini söylerdi, olumsuz yanıt alınca da çılgına dönerdi. Gregor onu en son ne zaman böyle görmüştü?

Dönüp Neveeve'ye baktı. "Yardıma ihtiyacım var. Salgınla ilgili bildiğin her şeyi anlatmanı istiyorum," dedi.

"Şimdi bu konu üzerine çalıştığım laboratuvarıma gidiyorum. Bana katılmak ister misin?" diye sordu doktor. "Regalia'nın dışında. İlaçla ilgili toplantının görüşmeleri biraz zaman alacaktır."

Nike onları sarayın, şehrin, stadyumun üzerinden uçurdu. Yarasa ileledikçe aşağılarındaki sarı tozla kaplı alanı daha iyi görebiliyordu. Bir tünele indiler ve duvarlara asılı meşalelerden aldılar. Tünelin ikiye ayrıldığını gören Gregor daha önce buradan geçtiğini hatırlamıştı.

"Ares'in mağarası bu yolun sonunda değil miydi?" diye sordu Gregor.

"Öyle sanıyorum. Daha önce hiç gitmedim oraya," dedi Neveeve. "Çok gizli bir yer olduğu söylenmişti. Howard ve Andromeda'nım hastaneye getirmek için onu bulmaları birkaç günü bulmuştu.

"Hasta olduğunu hissettiği için mi gelmedi?" diye sordu Gregor.

"Hayır, Vikus haftalardır ondan haber alamamıştı. Bu yüzden Howard ve Andromeda onu aramaya çıktılar. Bulduklarında hastalığa çoktan yakalanmıştı, onu hastaneye taşımak zorunda kaldılar," dedi Neveeve.

Gregor, Ares'i mağarasında hasta ve yalnız basınyken hayal etti. Birkaç yakın arkadaşı ölmüştü ya da kayıptı. Gregor, yeni bağı ise ulaşılmazdı. "Zavallı Ares."

"Evet/" dedi Neveeve. "Ares kendi hatası olmayan bir durum, yüzünden oldukça eziyet çekti ve işte sonucu."

Böyle söylemesi Gregor'u şaşırtmıştı çünkü Ares'in Yeraltı'nda pek de sevilmediğini biliyordu. Kimse ona güvenmiyordu, insanlarla yaralarının çoğu ölmesini istemişti. Onun bağına duyduğu merhamet Gregor'un içinde sıcak bir şeyler oluşturmuştu Neveeve'ye karşı.

"Onu iyi tanıyor muydun?" diye sordu Gregor.

"Pek sayılmaz. Sen Regalia'dan ayrıldıktan sonra Ares yeniden hapsedilir korkusuyla bir daha şehre dönmedi. Vikus'un talimatı üzerine sırtındaki akarların açtığı yaralarla laboratuvarımda ilgilendim. Ares etrafta benden başka kimsenin olmadığı çok geç saatlerde, genellikle geceleri gelirdi."

"Yaptıkların için sana minnettarım," dedi Gregor.

"Dediğim gibi, ona karşı benimsenen tutum haksızlıktı," dedi Neveeve.

Laboratuvarı bir dizi geniş tünelle çevreleniyordu. Uzun, taş tezgâhlar çeşitli laboratuvar ekipmanları ile doluydu. Bir akarsu arkadaki mağaralardan birinde kanallar yoluyla akıyordu. Bir avuç insan ellerine eldivenlerle görevinin başındaydı. Bir grup yarasa da vardı ve mikroskoplara dikkatlice bakıp insanlarla fikir alışverişinde bulunuyorlardı.

Neveeve, Gregor'u taş kapıyla diğer bölümlerden ayrılan bir odaya götürdü. "Burası benim araştırmalarımı

sürdürdüğüm yer," dedi kapıyı arkasından dikkatlice kapatarak.

Etrafta deney tüpleri, çeşitli şişeler, birkaç mikroskop vardı. Bir duvar boyunca camdan kaplar taş bölmelerin içine yerleştirilmişti. Gregor birine yöneldi, incelemeye başladı. İçinde küçük siyah noktalar dolaşıyordu. Pireler. Elindeki meşalenin ışığı kabın dibinde kırmızı bir gölcüğü açığa çıkarmıştı. Gregor bunun kan olduğunu fark edince bir adım geri sıçradı. Kolu hemen yanındaki kaba çarpmıştı ama onu düşmeden yakalamayı başardı. Neyse ki boş bir kaptı.

"Üzgünüm! Affedersin," dedi ve kabı tekrar yerine koydu.

"İyi yakalayıştı," dedi Neveeve yüksek sesle gülerek. "Tanrıya şükür, bunlar salgın için özel olarak üretildi, tekrar yapılmaları o kadar da kolay olmuyor. Bir öncekini kırdığım zaman yenisinin yapılması birkaç ay almıştı. Bu aralar yeni olanı umut verici panzehir için kullanıyorum."

Gregor hiçbir şeye dokunup kırmamak için ellerini cebine sokmaya karar verdi. İhtiyacı olan şey biraz bilgi edinmekti, böylece herkesin yaşamını kurtarabilirdi.

Doktor ona salgınla ilgili bildiği her şeyi anlattı. Havayla değil kan yoluyla bulaşan bir virüstü, birileri sana doğru hapsirdiğinde değil, kanları sana bulaşıp damarlarında aktığı zaman ancak ortaya çıkabilirdi. Pireler bu virüsü sıcakkanlılar arasında yayıyordu.

"Birçok salgında böceklerin kendisi de ölürdü. Hastalık yalnızca sıcakkanlıların değil, böceklerin de vücudunda çoğalarak onları öldürürdü. Bu seferki öyle değil.

Hiçbir böceğin ölmediğine inanıyoruz. Balık ya da pullu canlıların da etkilenmediğine. 'Yeraltlıların Laneti' değil de 'Sıcakkanlıların Laneti' isminin verilmesi bu yüzden"

"Ripred senin belirtileri Regalia'da tedavi edebileceğini söylemişti," dedi Gregor.

"Evet, verdiğimiz ilaçlarla biraz rahatlatılabilir, ateşi düşürebilir ve hastaları uyutabiliriz ama bu ilaçlar salgını yok edemiyor," dedi Neveeve. "Senin araştırmanın başarısız olma olasılığını göz önünde tutup kendi tedavi yöntemimizi bulmaya çalışıyoruz. Her ne kadar kimse başarılı olacağımıza inanmasa da..." dedi Neveeve ve hafifçe gülümsedi. "Yapabileceğimize dair inancım tam ama biraz zaman alacaktır."

Zaman. Her şey zamanla yok olacaktı. "Isırıldıktan sonra ne kadar zaman yaşayabilirsin?" diye sordu Gregor.

"Kişiden kişiye oldukça değişkenlik gösteriyor. Örneğin Ares bu hastalığa yakalanan ilk Yeraltlıydı ama olağanüstü bir direnci var. Bu da uçucuların bu hastalığa karşı insanlardan daha dayanıklı olduğunu işaret ediyor. Ho-ward ve Andromeda hastalığın belirtilerini yalnızca birkaç gün önce gösterdi. Bu hastalığı akarlardan mı yoksa Ares'i hastaneye getirirken mi kaptıklarını bilmiyorduk. Annene gelirsek..." Neveeve kararsız kalmıştı.

"Gerçeği bilmeliyim. Ona ne kadar süre veriyorsun?" dedi Gregor.

Neveeve bakışlarını aşağıya indirdi, elini alnının üzerinde kaygıyla gezdirmeye başladı. "Eğer her şey kötü giderse. .. onu iki hafta içinde kaybedebiliriz."

BÖLÜM

11

Taş zemin oldukça soğuktu. Gregor küçük bir aynayı karşısında tutmuş, kehaneti okumaya çalışıyordu. Ama bu o kadar da kolay olmuyordu.

"Çoktan ezberlediğimi biliyorsunuz," dedi Gregor.

"Biliyorum Gregor, ama Nerissa ile orijinal kehaneti okumanın önemli olacağını düşünüyoruz," dedi Vikus. "Belki orijinalinde bazı ipuçları bulabilirsin."

Gregor dönüp tekrar aynaya baktı.

Onu ilgilendiren ilk iki kehanet, Sandwich'in geleceği bildiren kehanetlerini yazdığı geniş taş odanın duvarlarının tam ortasına büyük harflerle kazınmıştı. Üçüncüsünün anlamını çözmek ise neredeyse imkânsızdı.

'Kan Kehaneti yere yazılmıştı ve köşeye sıkışmış durumdaydı. Harfler oldukça ince ve kıvrımlarla süslenmişti. Üstelik de tersten yazılmışlardı. Ne tarafa dönerse dönsün ya da ışığı nasıl tutarsa tutsun bir türlü rahatça göremiyor-

du. Kehanetten daha çok kendi yüzüne bakarak zamanını harcamıştı. Aynayı tutan koluna kramp girdiğinde vazgeçti.

"Bu şeyle ne yapmamız gerekiyor? Sandwich sanki okuyamayalım diye özellikle böyle yazmış," dedi Gregor.

"Elbette okuyabilmemizi istiyordu, Gregor. Yoksa böyle bir şeyi hiç yazmazdı," diye yanıtladı Vikus. Yaşlı adam diz çöktü, ellerini kehanetin üzerinde gezdirdi. "Ama Nerissa onun özellikle okunması güç bir biçimde yazdığına inanıyor."

"Öyle mi? Nedeni ne peki, Nerissa?" diye sordu Gregor ve oturup gözünü kıza dikti.

Luxa sıçanların tünellerinde kaybolduğundan beri Kraliyet Ailesi'nin yaşayan son üyesi olarak tahta geçmişti Nerissa. Birçok kişi onun tahta geçmesine karşı çıkmıştı çünkü geleceği görme yeteneği onu bir deli gibi gösteriyordu. Diğerleri ise onun fiziksel gücünün de yetersiz olduğunu düşünüyorlardı. Şu anda da yere serdiği bir örtünün üzerine oturmuş, kehanetin olduğu duvara doğru eğilmişti. Artık kraliçeydi, daha iyi giyinmiş, saçları başının üzerinde toplanmıştı. Ama şimdi her zamankinden daha da zayıf ve huzursuz görünüyordu.

"Çünkü kehanetin kendisi okunması güç bir şey. Anlaşılması kolay değil," dedi Nerissa.

"Aklımı karıştıran bir tek bölüm var yalnızca," dedi Gregor. İlk bölüm salgından söz ediyordu ve salgın gerçekten vardı. Üçüncü bölüm Gregor ve Bot'la ilgiliydi, onlar da buradaydı. Beşinci bölüm sıcakkanlıkların ilacı bulmaya çalışacaklarını söylüyordu, çalışacaklardı da. Yedinci bö-

Kim aksi halde öleceklerini söylüyordu ve bunu da biliyordu.

Ama şu ikinci, dördüncü, altıncı ve sekizinci bölümler?
Tekrar edenler asıl kafa karıştırıcı olanlardı.

DÖNECEK, DÖNECEK VE YİNE DÖNECEK

*NE OLDUĞUNU GÖRECEK, ZAMANINI BİLEMEYECEKSİN,
İLAÇ VE HATA BİRBİRİNE DOLANACAK,
BÖYLECE TEK ASMAYI OLUŞTURACAK.*

"Şu 'Dönecek, dönecek ve yine döneceksin' kısmı ne anlama geliyor?" diye sordu Gregor.

"Sana yüzyılların bilgece fikirlerinin sorumluluğu ile yanıt vermeden önce, senin kendi yorumunu duymak isterim," dedi Vikus.

Gregor mısraları aklından geçirerek düşünmeye başladı.
"Sandwich bize yanıldığımızı söylüyormuş gibi..." dedi Gregor.
"Düşündüğümüz şeyler yanlışmış gibi."

"Evet. Yalnızca şu anda da değil. Aynı yanlışın etrafında dönüp durduğumuzu ve gerçeği göremediğimizi söylüyor," dedi Nerissa.

"Yanlgı içindeyssek neden hâlâ bir şeyler yapmaya çabalıyoruz?" dedi Gregor. "Neden şu 'Üzüm Bağı Gözü' müydü neydi, oraya gidiyoruz?"

"Çünkü başka seçeneğimiz yok," dedi Vikus. "Yolculuktan bahsedildi ve ilacın beşiğine gitmeliyiz. Tek üzüm asması sözü edilen yerde yetişiyormuş gibi görünüyor.

böylece bu mısrayı da aydınlatmış oluruz."

"Gidersek derken sen ve beni kastediyorsun değil mi? Çünkü bu defa sen de geleceksin sanırım?" diye sordu Gregor umutla.

Vikus gülümsedi. "Hayır, Gregor. Biz derken daha genel bir topluluktan bahsettiğimi itiraf etmeliyim. Ben gelemem. Eğer teselli olacaksa Solovet'in sizinle gelmeyi planladığını söyleyebilirim."

"Pekâlâ, hiç yoktan iyidir," dedi Gregor. Vikus'un kehanetin anlamını çözme konusunda daha iyi olduğunu biliyordu ama Solovet de savaşta iyiydi ve olası tehlikelere karşı yanlarında olması faydalıydı. Eğer bu yer herkesin düşündüğü gibi tehlikeliyse ona kesinlikle ihtiyaç duyacaklardı. "Ya Ripred? O da gelecek mi?"

"İki dünya bir araya gelse böyle bir şeyi kaçırmayacağını söylüyor," dedi Vikus.

Gregor kalbinin hızla çarptığını hissediyordu. Ripred ve Solovet'i yan yana düşünemiyordu bile.

Bir Yeraltlı kapıyı çaldı ve çağırıldıklarını söyledi.

"Sıçanlar ve böcekler geri dönmüş olmalı," dedi Vikus. "Saray duvarlarının arasında toplantıya devam edeceğiz. Hadi gidelim."

Toplantıya giderlerken Gregor aynayı Nerissa'ya vermek istedi. "Sende kalsın," dedi kız. "Ona tekrar ihtiyaç duyabilirsin." Gregor küçük aynayı çok düşünmeden pantolonunun arka cebine yerleştirdi.

Eşikten girdikleri anda Gregor nerede olduklarını hatırlamıştı. Nasıl unutabilirdi ki? Taş tribünlerle ortadaki

bir sahneyi çevreleyen yuvarlak odaya girdiler. Bu sahne-
de o ve Ares birbirlerinin bağı olmak için yemin etmişler-
di. Şimdi sahne boştu ve tribünler farklı türde canlılarla
dolmuştu. Yarasalar sağ taraflarına, hamam böcekleri sol
taraflarına oturmuşlardı. Sıçanlar ise karşı taraftaki sıra-
lara. Vikus ve Nerissa gidip insanların olduğu gruba ka-
tılırlarken Gregor sanki okul kantinindeymiş, arkadaşları
Angelina ve Larry o gün okula gelmemişler gibi tuhaf bir
hisle dolmuştu. Nereye oturacağını bile bilmiyordu ama
sıçanların arasında oturmadığından emindi. Şehir konse-
yinden pek hoşlanmıyordu çünkü büyük olasılıkla hâlâ
onun vatan haini olduğunu düşünüyorlardı. Yarasalar ise
ona karşı davranışlarıyla Ares'in yaşamını altüst etmişler-
di. En sonunda Gregor hamam böcekleri ile beraber otur-
maya karar vermişti. Onların olduğu bölüm kendini gü-
vende hissettiği tek yerdi.

Vikus toplantıyı herkesi resmi biçimde selamlayarak
açtı. Ardından doğrudan konuya girdi. "Görülen o ki
'Üzüm Bağı Gözü'ne yapılacak yolculuğun önemi her da-
kika daha da artıyor. Bir an önce yola çıkmalıyız. Bu yolcu-
luğun öncelikli katılımcıları kehanetteki Savaşçı ve Pren-
ses; Gregor ve Bot olarak belirlendi. Nike onların uçucusu
olacak, böylece Prenses konusunda yanlış yorumlama
olasılığımıza karşı yedek bir prenses de yolculuğa katılmış
olacak. Solovet ve bağı Ajax insan ve yarasalar için düşü-
nülen ekibi tamamlayan diğer isimler olacaklar. Ripred,
Mange ve Lapblood sıçanları temsil edecekler. Kehanette
özellikle belirtilen böcekleri ise Temp gönüllü olarak tem-
sil etmek istedi."

"O sürüngeyi gerçekten de yanımızda götürmek zorunda değiliz, öyle değil mi?" dedi Mange.

"Eğer yeterince yemek verilmezse onları yiyebiliriz," dedi Lapblood.

Yarasalar ve insanlar arasında gülüşmeye neden olmuştu bu yorum. Her zaman hamam böcekleriyle eğlenirlerdi.

Temp yanıt vermedi ama Lapblood'un yorumunu ürpertiyle karşıladı.

Gregor gözlerini sıçana dikmişti. "Belki de biz seni yeriz. Daha önce hiç sıçan yememiştim. Ama doğru sosla bir şeye benzeyebilir, kim bilir?"

Yalnızca bir yaratık gülmüştü o anda. O da Ripred. "Pekâlâ, anlaşılan seyahatimiz hiç de sıkıcı geçmeyecek," dedi.

"Şu anda..." diye tısladı Lapblood. "Bir anlaşma yok ortada çünkü henüz kendi çıkarımızın ne olacağı konusunda ikna olmuş değiliz."

"Konsey batıdaki balık avlama alanını tekrar açmaya karar verdi," dedi Vikus. "Orası kemirgenler için yeterince yiyecek sağlayacaktır."

"Ya sarı toz?" diye sordu Mange. "Şu pireleri öldüren.."

İnsanlar susup kalmıştı. Gregor, Vikus'un içini çektiğini duymuştu.

"Toz yoksa anlaşma da yok," dedi Lapblood.

Ne? Bütün bu yolculuk insanlar sıçanlara pire öldürür

cü tozu vermek istemediği için suya mı düşecekti? Sorsaydı çok mu ileri gitmiş olurdu? Gregor patlayan mor şişlikleri ve akan kan ve irinleri düşündü...

Aniden ayağa fırladı ve konseye bağırdı: "Gönderin şu tozu! İnanamıyorum size! Ares'i görmediniz mi? Salgının neler yapabildiğini görmediniz mi? Sıçanlara duyduğunuz nefreti bir kenara koyarak yanıt verin, onların bu şekilde ölmesini mi istiyorsunuz?"

Ani çıkışı ve sorusu herkesi dondurmıştu.

"Çok affedici bir kalbin var Yerüstlü Gregor," dedi Solovet.

Bu doğru değildi. Belki Gregor sıçanlar için böyle dehşet verici bir ölüm istemiyordu. Aklından "Düşmanının bile başına gelmesin!" sözü geçti. Ama sıçanların babasına, Tick, Tvritchtip, Aurora ya da Luxa'ya yaptıkları için onları asla affetmemişti. Asla affetmemesini gerektiren uzun bir listesi vardı.

"Hayır, affedici değilim," dedi Gregor acıyla. "Ama bu hastalıkla savaşıyor bir annem ve bir bağımlı var. Hastanemiz dolmaya başladı bile. İlacı bulmak için sıçanlara ihtiyacımız var. Ne olacak Solovet? Söyle, ne olacak?"

BOLUM

12

Sonuç olarak başka çareleri yoktu. Tozu sıçanlara verme konusunda karara varmışlardı. Gregor bunun yardımlarından faydalanmak için onlara verilen bir ayrıcalık olduğunu dışınmıyordu. Ama insanlar kendi aralarında Solovet tozun gönderilmesini emredene kadar fısıldaşmışlardı ve memnuniyetsizlikleri ortadaydı. O andan sonra yalnızca üç kişi bu kararı protesto etmişti, sonunda bu sayı tek kişiye dışmış, o da toplantıyı terk etmişti.

Sıçanlara duydukları nefretin derecesi Gregor'un tahminlerinin de ötesindeydi. Toplantıyı terk eden adam herkesin ölmesini, sıçanların sağ kalmasını sağlayacak tozun onlara verilmesine tercih edebilir miydi? Görünen oydu ki tercih ederdi.

Diğer ekişme konusu ise yolculuğun yapılma biçimi ile ilgili oldu. Gregor ilk kez Yeraltı Diyarının bir haritasını grmışti. Dört Yeraltlı devasa haritayı açıp dört köşesine

mermer piramitler yerleştirdiler. Harita tribünden bile rahatça görülebiliyordu. Harita farklı renkte birçok bölgeye ayrılmıştı ve siyah renkle isimleri belirtilmişti. Gregor, Regalia'mn kuzeyde olduğunu görmüştü. Kemirgenlerin bölgesi güneyde görünmesine rağmen çok daha geniş bir alana yayılmışlardı ve üzerlerine 'işgal edildi' yazılmıştı. Gregor, Su Yolu'nu görüyordu haritada ve daha ismini bilmediği birçok yer okumuştu.

Gregor'un gözleri haritada 'işgal edildi' şeklinde etiketlenen bölüme kaymıştı. Üstelik oldukça geniş bir nehri de kapsıyordu bölgeleri. Renklere bakılırsa nehir sıçanlara aitmiş gibi görünse de kontrolü insanların elindeydi. Bu büyüklükte bir nehir çok fazla balık sağlayabilirdi. "Bu nehir, Ripred'in insanların sıçanları açlığa terk ettiğini söylerken bahsettiği nehir olmalı," diye düşündü Gregor. Nehir yoksa balık da yoktu. Ama insanlar yolculuğa katılınsınlar diye balık sahalarını onlara geri vereceklerdi.

Solovet elinde bir işaretleyici ile sahneye geldi ve Su Yolu'nun doğu kısmının ve sıçanların şu anda yaşam alanlarının yarısını kaplayacak şekilde işaretlediği yeşil bir üçgenle herkesin dikkatini çekmeyi başardı. "En iyi tahminimize göre Üzüm Bağı Gözü bu büyük alan boyunca uzanıyor." Haritanın neredeyse dışında bulunan bir vahşi ormanı özellikle işaret etti. "Ateş Diyarı'na oldukça yakın bir yer burası ve doğudan girişi büyük olasılıkla 'kesiciler' kapatmış olacaktır."

"Kesiciler de kim oluyor?" diye sordu Gregor Temp'e. Hamam böceklerinden birkaçı bir araya geldi ve araların-da konuştuktan sonra Temp Gregor'a döndü.

"Karıncalar, bazıları onlara böyle diyor sanırım karıncalar," dedi Temp.

"Neden yolumuzu kapatmış olsunlar ki?" diye sordu Gregor.

"Sıcakkanlılardan nefret ederler, kesiciler de sıcakkanlılardan nefret ederler."

Gregor karıncalar hakkında daha çok şey sormak ve öğrenmek istiyordu ama öte yandan toplantıda olup bitenleri kaçırmak istemiyordu.

"Ormanı geçmemiz günler sürer," dedi Mange. "Ayrıca üzüm denizinde nasıl oluyor da Üzüm Bağı'nı bulmamız bekleniyor?"

Nerissa boğazını temizledi ve ilk kez söz aldı. "Size bir rehber ayarladım."

"Sen mi ayarladın?" dedi Ripred ve onaylanmak ister gibi Vikus'a baktı. Ama yaşlı adam da en az onun kadar şaşırmış gibi görünüyordu.

"Ne zaman yaptın bunu Nerissa?" diye sordu Vikus.

"Oldukça uzun bir süre önce. Ama onun burada olacağına güvenim tamdı," dedi Nerissa. "Onu gelecekte Ye-rüslü ile beraber görmüştüm."

Aman. Gelecek konuşmaları asla iyi bir sonuçlanmıyordu. Sandvvich'in kehanetleri çok ciddiye alındığı halde Nerissa'nınkilere pek saygı gösterilmiyordu nedense.

İnsanlar şüphelerini doğrudan yüzüne söylemekten kaçınırlardı ama sıçanların böyle yapmaya hiç de niyetleri yoktu.

"Kehanet mi?" dedi Lapblood ve sesini sanki küçük bir çocukla konuşuyormuş gibi inceltmişti. "Ben de geleceği gördüğümü düşünmüştüm ama sonradan fark ettim ki mantarı çok fazla kaçırmışım. Son zamanlarda sizi de mi mantarla beslediler majesteleri?"

"Nerissa mantarların tadını bilmez. Ayrıca onun gelecek öngörüləri çok detaylı ve net olmasa da bundan birçok defa faydalandık," dedi Vikus sertçe.

"Kim bu rehber?" diye sordu Solovet.

"Söyleyemem. Söz verdim. Sekiz saat içinde Tantalus Kemerinde buluşunca göreceksiniz kim olduğunu."

"Öyle mi? Lütfen hayal görmediğimi söyle canım, Tantalus Kemerini çok severim ben. Orada mutlaka bir ya da iki kemik bulurum kemirmek için," dedi Ripred. "Peki ya bu rehber senin hayal gücünün ürünüyse?"

"Eğer bunu uydurmuş olsaydım, inan bana şu an olduğundan çok daha kötü bir halde olurdu," dedi Nerissa. "Tantalus Kemerinde vahşi ormana girmek için en iyi yerlerden biri."

"Evet, civardaki iskeletleri görmezden gelersen eğer, eşsiz bir yer!" dedi Ripred.

Odanın her yanında ona katılan mırıltılar yükselmişti.

"Orası rehberin sizi beklediği yer Ripred," dedi Nerissa. "Onunla buluşup buluşmaman senin kendi meselen."

Gregor, Nerissa'ya destek vermek zorundaydı. Özellikle de Vikus hariç insanlardan hiçbirini ona destek olmazken sıçanların alaycı tavırlarına karşı durabilmek pek de kolay sayılmazdı. Belki de Gregor yanıliyordu, onun içinde

gerçek bir kraliçe vardı. Ayrıca 'Gri Kehanet' mahkemesinde Gregor'un yaşamını kurtarmıştı.

"Pekâlâ, demek ki gideceğim yer orasıymış," dedi yüksek sesle Gregor. "Tantalus Kemerli. Nerissa'nın sözleri benim için yeterli."

"Öyleyse öyledir o halde," dedi Ripred. Gregor'a bir bakış attı ve ekledi: "Seni şapşal."

Yolculuğa katılacak sıçanların sekiz saat sonraki randevuya yetişmeleri için derhal yola çıkmaları gerekiyordu. Aynı mesafeyi yarasalarla gitmek çok daha az zaman alırdı, yani Gregor'un yolculuğa hazırlanmak için birkaç saati vardı. Onun için başka bir oda hazırlanmadığı için lüks odaya geri döndü ve bir Yeraltlıdan mektup yazmak için kâğıt kalem istedi. Üç parşömen yaprak, mürekkep ve bir tüy kalem getirmişlerdi. Mürekkep ve tüy kalemle başa çıkana kadar iki kâğıdı harcamıştı bile. Son umudu üçüncü kâğıtı mektubu yazmak için.

İçeriğe gelince... O kadar çaba harcamıştı ama yalnızca şunları yazabilmişti.

Sevgili Anneciğim,

Eğer ben salgına yakalansaydım sen ne yapacaksan ben de onu yapıyorum. İlacı bulmaya çalışacağım. Lütfen bana kızma.

Seni Seviyorum,

Gregor

Aniden benzer bir mektup da babası için yazmayı düşündü ama annesine yazdığı kısa not onu tüketmişti. Ayrıca salgının annesine nasıl bulaştığını anlatması sayfalar sürerdi. Yazmak ve çamaşırhaneye bırakmak için Vikus'a sormalıydı.

Mareth kapısının eşiğine gelmişti. Kolunda bir paket asılıydı ve koltuk değneğini kullanmamıştı. Yüzü kıpkırmızı olmuştu, soluk alışverişi rahatlıkla duyulabiliyordu. Sarayın içinde dolaşırken harcadığı çaba onu oldukça yormuşa benziyordu.

"Selam Mareth, gel ve otur," dedi Gregor, koltukta ona yer açtı.

"Belki bir dakika," dedi Mareth. Dikkatlice oturdu koltuğa ve paketi kolundan çıkardı. "Sarayda her gün dolaşarak güç toplamamı istedi doktor. Ama merdivenler hâlâ zorluk çıkarıyor bana."

Gregor onunla çıktıkları yolculuğu hatırlayınca içinde derin bir üzüntü hissetti. Ne kadar güçlüydü ve ne kadar hızlı koşabiliyordu. Felaket'i bulmadan ve Mareth bacağına kaybetmeden önceki zamanlardı. Mareth'in artık ne yapacağını merak ediyordu. Eğer salgından etkilenmezse Andromeda'ya binip uçabilirdi ama onun artık bir asker olamayacağından emindi.

"Ne var pakette?" diye sordu Gregor. "Müzeden sana gerekecek bazı şeyleri almama izin verdiler. Kendi başına da gidebilirsin elbette. Son iki yolculukta seninle beraber olduğum için nelere ihtiyaç duyacağını tahmin edebiliyorum," dedi Mareth.

Gregor paketi açtı ve çok sayıda el feneri ve pil buldu. "Evet, kendim de hazırlasaydım aynen bunları alırdım."

"Bir kenara da yapışkan bant yerleştirdim' dedi Ma-reth. Kenardaki cepten hiç kullanılmamış bir selobant çıkardı. "Howard senin bununla bandajları sağlamlaştırdığını ve sal yaptığını söyledi, ben bilincimi kaybettikten sonra."

"Harika. Bu selobanttır. Gerçekten de işe yarar." Öbür bölmeyi kontrol edince bir şişe su buldu. "Su bulundurmak her zaman iyidir."

"Etiketinde dağ buzullarından elde edildiği yazıyor," dedi Mareth hafifçe şişeye vurarak. "Dağ buzulları da nedir?"

"Olağanüstü büyüklükte buzlar gibi düşünebilirsin," dedi Gregor.

"Buzu duymuştum. Taş kadar sert suya deniyor. Bu dağ buzulu suyunun özelliği var mı?" diye sordu Mareth.

Gregor nereden bilebilirdi ki? Ailesi her zaman musluk suyu içerdi. Annesi içmeden önce bir dakika beklemelerini isterdi. Dört dolar verip buzul suyu alacak kadar zengin değillerdi! Gregor emin olamamış gibi elini şişenin üzerindeki fiyat etiketinde gezdirdi. "Pek emin değilim. Yalnızca su işte," dedi Gregor. Mareth hayal kırıklığına uğramış gibi görünüyordu. Ekledi. "Bahse girerim ki bu daha temizdir çünkü kirlenmeden önce donmuş oluyor ve baksana üzerinde 'ekstra saf yazıyor."

"Evet," dedi Mareth tatmin olmuş bir sesle. "Temiz su bulmak zor olacak, özellikle de gideceğin yerlerde. Ne

olduğundan tam olarak emin olamasam da bir şey daha getirdim. Mutluluk verici bir şey sanırım. Onu yanında taşımanın sana evini hatırlatacağını düşündüm."

Mareth bir paket balonlu sakız çıkarmıştı. Pembe parlak bir ambalajı vardı ve üzerindeki resimde gözleri kocaman açılmış iki çocuk dev gibi balonlar şişirmişlerdi.

Gregor güldü. "Harika, balonlu çiklet. Kız kardeşim Lizzie bunlara bayılır. Haklısın, kesinlikle evimi hatırlatacak bana. Teşekkür ederim, Mareth."

Yeraltılılar ellerinde yemek tepsileriyle göründüler ve oturdukları koltuğun önündeki sehpayı donattılar. Mareth kalkmak için davrandı.

"Gitme. Burada bir sürü yiyecek var, kal ve beraber yelim," dedi Gregor.

Mareth kararsız görünüyordu. Gregor onun bir kuralı çiğnemek ya da çiğnememek konusunda tereddütte olduğunu tahmin ediyordu. Askerler büyük olasılıkla lüks odada yemezlerdi.

"Hadi Mareth. Aç olmalısın. Herkes hastane yemeğinin berbat olduğunu bilir," dedi Gregor. Astım krizi geçiren arkadaşı Larry'i ziyaret için hastaneye gittiğinde yemek ona çok mütevazı gelmişti. Ama hastalar her zaman yemeklerden yakınırlardı. Hastanede yatıp kendini kötü hissetmek belli ki yemeklerden hoşlanmama hakkı veriyordu.

Mareth sıırttı. "Oldukça yavan oluyor genelde," diyerek durumu kabul etti. "Yine de son yolculuğumuzda yediğimiz çiğ balıklardan sonra hiç fena değil."

"Olduğün yerde kal. Yalnız yemek istemiyorum/" dedi Gregor. "Lütfen."

Mareth geri oturdu ve koltuk değneğini bir kenara bıraktı. "Bu kesinlikle bir ziyafet."

Öyleydi de. Nerissa'nın kraliyet yemeğiyle boy ölçüşecek düzeydeydi her şey.

Gregor karidesi işaret etti. "Bu Ripred'in favorisi. Son kez yemekte yüzünü karides tabağına daldırmış ve her yanı karidesle kaplanmıştı."

"Onu suçlayamam doğrusu," dedi Mareth bir servis kaşığı dolusu karidesi kendisi için alırken.

"Daha çok al, bundan daha fazlasını yiyebilirsin," dedi Gregor bir yandan onun tabağını doldururken. Kendisi için ise bir parça yumurta ve peynirli tart aldı. Midesi kustuktan sonra hâlâ kendine gelememişti ama yola çıkmadan önce yemek zorundaydı. Pastanın tadı harikaydı.

"Mareth, neden sıçanları aç bırakıyorsunuz?" dedi.

Mareth yanıt vermeden önce bir süre durdu. "Solovet'in yöntemi. Eğer saldırırlarsa cezasını çekeceklerini anlamalarını istiyor."

"Ama bu yalnızca büyük sıçanların değil, yavruların da ölümü anlamına geliyor," dedi Gregor. "Bu duruma canın sıkılmıyor mu?"

"Elbette sıkılıyor!" Mareth kafasını salladı ve içini çekti. "Bizim için burada olman sana çok zor geliyor olmalı Gregor. Burada ölmek ya da öldürmek üzerine bir dünya yarattık. Bazen savaşırlar bu kadar hevesli olmasaydık nasıl olurdu diye düşünmeden edemiyorum."

Nasıl insanlar olurduk? Ne olurdu?"

"Ne olurdu o zaman?" diye sordu Gregor.

"Bilmiyorum... savaş olmadan yaşamak. Sanki... peri masalı gibi geliyor/" dedi Mareth. "Sizin de peri masallarınız var mı yukarıda?"

"Peri masalları mı? Evet," dedi Gregor.

"Tıpkı öyle olurdu işte/" dedi Mareth.

Yeraltlı yemekten sonra boş tabakları almaya ve masayı temizlemeye geldiğinde Gregor karideslerin kalanını işaret ederek: "Bunları yanımda götürebilir miyim?"

Yeraltlı hizmetçinin aklı karışmışa benziyordu. "Beraber götürmek mi? Nereye?"

"Yolculuğa. Bir poşete koyabilir misiniz?" diye sordu Gregor.

Yeraltlı elindeki tabakla kala kalmıştı. "Poşet mi?" Poşet kavramı anlaşılan o ki burada duyulmamıştı.

"Belki onu şarap tulumuna koyabilirsin Lucent. Böylece dışarı akmaz," dedi Mareth imdadına yetişerek. "Hava geçirmezler."

"Doğru ya/" dedi Lucent rahatlayarak. "Şarap tulumu."

Gregor, Mareth ile beraber hastaneye gitti ve annesinin mektubunu alıp almadığından emin olmak istedi. Doktorun biri ona limanda beklendiğini söyledi. Gittiğinde herkesin yola çıkmaya hazır onu beklediğini gördü.

Vikus, Solovet ve iki kadın koruma yarasaya binmişlerdi.

"Senin gelmeyeceğini sanıyordum," dedi Gregor Vikus'a.

"Güvenlik nedeniyle ben ve korumalar sana Tantalus Kemerine kadar eşlik edeceğiz. Böylece vahşi ormanın girişini göstermiş olacağız."

Üzerinde binicisi olmayan Nike kürkünü temizliyordu. Kollarında uyuyakalmış Bot'u tutan Dulcet hemen yanında duruyordu. Temp ayaklarının üzerinde oturmuştu. Neredeyse "Ares nerede?" diye soracaktı ama son anda kendini tuttu.

Gregor Nike'ın üzerine bindi. "Sanırım bu yolculukta beraber uçacağız?" diye sordu.

"Senin için bir sakıncası yoksa elbette," dedi Nike. "Ares kadar güçlü olmasam da oldukça çeviğimdir."

"Harikasin," dedi Gregor. Kendini onunla kıyaslamak zorunda değildi. Kimse Ares'in yerini alamazdı ama Nike iyi bir yarasaya benziyordu. Gregor aniden kendini yorgun hissetti. Cumartesi gecesi boyunca uyumamıştı ve şimdi Pazar akşamı olmalıydı. "Nike, biraz uyumamın sakıncası var mı?" diye sordu.

"Elbette uyuyabilirsin," dedi Nike. Çantasını Nike'ın üzerine güvenli bir şekilde bıraktı. Şarap tulumundaki kremalı karidesten fena bir yastık olmazdı doğrusu. Uzandı ve Dulcet'in uzattığı Bot'u aldı. Temp ayaklarının üzerinde yükselmişti.

"Eğer uçarken Bot benden önce uyanırsa beni de uyandır, olur mu Temp?"

"Seni kaldıracağım, kız uyanınca, seni kaldıracağım," dedi Temp.

"Yüksekten uç Yerüstlü Gregor," dedi Dulcet.

"Yüksekten uç Dulcet," dedi Gregor Nike havalanırken ve kollarını Bot'a sarıp uyudu.

Uyandığında taşın üzerinde uzanıyordu. Şarap tulumu hâlâ başının altındaydı. Hava ılık olmasına rağmen üzerine battaniye örtmüşlerdi. Kollan boştu ama Bot'un Temp'le gevezelik ettiğini duyabiliyordu.

Gregor pişen yemeğin kokusunu da almıştı. Toparlandı ve ateşin üzerinde pişirilen balıkları gördü. Yarasalar bir köşede kümelenmiş uyuyorlardı. İnsanlar ve sıçanlar ayrı gruplar halinde sohbete dalmışlardı. Bot Temp'in etrafında dolanıyordu ve aynı oyunu oynuyorlardı; Bot topu bir yerlere atıyor ve ikisi de peşinden koşuyordu. Büyük bir alanda duruyorlardı ve az ötede sık ağaçlarla kaplı orman belli belirsizdi. Gregor el fenerini çıkardı ve ağaçları aydınlattı. Ağaç değillerdi. Asmaydı bunlar. Kalın, tel tel birbirine geçmiş asmalar başının çok üzerine yükseliyorlardı. Mekanik bir uğultu geliyordu. Takırtılar duyuyordu. Vahşi orman canlılıkla vızıldıyordu.

Gregor oturduğu zaman başının üzerinde kemikler gördü. Bunu Ripred'in bir şakası olarak düşünmüştü önce ama ardından her yerde iskeletler olduğunu fark etti. Tan-talus Kemer'i'ne ulaşmış olmalıydılar. Ormanın kenarında kemer şeklinde bir yığın kaya bloğu görmüştü. Kayalar onun altından geçen aptalların başına her an düşecekmiş gibi duruyorlardı. Buraya kimsenin gelmediğine şaşma-

malı. Gregor içinden Nerissa'nın söylediklerinden emin olmuş olmasını diliyordu.

"Tamamen saçmalık/" diye söylenen Lapblood'un sesini duymuştu. "Burada oturmuş yemek istiyoruz ve bekliyoruz ama ne için? Deli bir kızın sözleri yüzünden."

"O deli değil," dedi Vikus.

"Sonuçta onun dengesizliklerini kabul etmek zorundasınız. Bir grup böceklerle ordu kurmayı planladığımı ve Fount'u ele geçirmek istediğimi söylemişti, hatırlasana," dedi Ripred.

"Kendi ordunla bunu yapmayı denedin zaten," dedi Vikus.

"Evet, ama bu daha Nerissa doğmadan uzun yıllar önce olmuştu. Sorun şu: Akıllı sığ sulardaki balıklar gibi bir gidip bir geliyor. Bahsettiği rehber her kimse, ya üç gün önce geldiyse? Belki de üç yıl öncedir?" dedi Ripred.

"Haklılar Vikus, burada durarak belaya davetiye çıkarıyoruz," dedi Solovet. "Hem sence Nerissa bize nasıl rehber ayarlamış olabilir? Kimseyi gördüğü yok ki."

Gregor, Vikus ile Solovet'e neler olduğunu merak ediyordu. Gerçekten de aynı fikirdeymiş gibi görünmüyorlardı.

"Yalnızca birkaç dakika daha," dedi Vikus. "Sonra yollarımızı ayıracağız."

"Gökyüzüne atıyorum!" diye haykırdı Bot.

Gregor döndüğünde Bot'un elindeki topun gökyüzünde iyice yükseklere çıktığını gördü. "Sanırım bu o topu son görüşümüz," diye düşündü. Fenerini yaktı ve ışıyla or-

mana doğru uçan topu aydınlattı.

Haklıydı. Top gözden kaybolmuştu. Ama beklediği gibi, asmaların arasında değil bunun yerine devasa bir kertenkelenin ağzına konmuştu.

BOLUM

13

Gregor'un tek görebildiği, yaratığın beş metre yukarıdaki pullu, rengârenk kafası olmuştu. Topu yuttu ve Gregor onun boynundaki dalgalanan kaslara kısa bir bakış attı.

"Topuuum!" dedi Bot.

Topun peşinden koşan Temp, devasa sürüngeni görünce frene basmayı ihmal etmemişti.

Bot'u vazgeçirmek kolay olmayacaktı ve gözü korkmuşsa benzemiyordu. Hamam böceğinin sırtına bindi ve ona doğru ilerlediler. "Topumu yedin!"

"Hayır, Bot!" diye bağırdı Gregor. İleri atıldı ama ayağı bir iskelete takılmıştı. "Hayır!"

"Topumu yedin!" diye tekrar etti Bot. Elini açık alandaki asmalara vurdu ve böylece ormana doğru bir titreşim göndermiş oldu. Kertenkele yönünü Bot'a çevirdi.

Temp kanatlarını açtı ve doğruca hayvanın yüzüne

uçtu. Hamam böcekleri kanatlarını nadiren kullanırdı ama neyse ki havalandıkları için yukarıdaki asmalara takılmışlardı.

Gregor bir göğüs kafesine sıkışan ayağını kurtarmaya çalışıyordu. Takımın diğer üyelerinin kızı kurtarmak için ortaya çıktığını görebiliyordu ama ona zamanında ulaşabilecekler miydi?

"Topumu Temp'e ver!" diye haykırdı Bot. "Heeeeyyyy seeeennn!"

Kertenkele Bot'a düşmanca bir bakış attı ve koca çenesini açtı. Ağzından korkunç bir tıslama çıkarken, boynunun çevresinde açılan gökkuşağı renkli yakası kafasını beş kat daha büyük gibi gösteriyordu.

"Ay!" dedi Bot şaşkınlıkla ve sanki onun da boynunun etrafında yaka varmış gibi kollarını başına götürdü. "Ay!"

Bir süreliğine yükselen kertenkele ve çocuk aynı pozisyonda durmuştu. Ağızlar açık, boyunlar yukarıda ve gözler büyümüş haldeydiler.

O anda birileri gülmeye başladı. Ses kertenkeleden geliyor gibiydi, hatta sanki ağzının içinden geliyordu. Ses belirgin biçimde insan sesiydi ve Gregor sesin kaynağının başka biri olduğunu düşünmüştü.

Mavi yeşil kertenkelenin kuyruğu ormana doğru ve kalan parçaları Bot'a yakın bir yere inmişti. Asmalar hışırdadı ve bir hayvanın kuyruğundan aşağıya kaydı. Solgun yüzlü, eflatun gözlü Yeraltlı fırladığı yerden Bot'un hemen yanına inmişti. Önünde diz çökerken bile hâlâ gülmeye devam ediyordu.

tıslayanlardan mısın?" diye sordu.

"Hayır, Bot'um ben!" dedi ve ellerini göğsünde kavuşturdu.

"Sen kimsin?"

"Ben Hamnet. Bu da arkadaşım Frill," dedi Hamnet. İşaret ettiği ise boynu yavaş yavaş küçülen kertenkeleydi.

Bot, Frill'e bir süre baktıktan sonra: "İg - İg - iguaana-aa," dedi. İguana demek istemişti.

"Sanırım öyledir," dedi Hamnet. "O dediğin şeyi bil-miyorum ama..."

"Topumu yedi!" dedi Bot küskün bir ses tonuyla.

"Öyle yapmak istememiştir. Bakalım topunu geri alabilecek miyiz? Frill, topu geri alabilir miyiz?" diye sordu Hamnet.

Kertenkelenin boynu kıvrandı ve ağzından fırlayan top doğruca Hamnet'in eline gitti. Hamnet topu üzerine sürdü ve Gregor onun kıyafetlerinin Yeraltlılar tarafından dokunmadığını fark etti. Sürüngen derisinden yapılmışa benziyorlardı.

"Üzerindeki tükürükleri saymazsan yenisi kadar iyi," dedi Hamnet ve topu Bot'a uzattı.

Ne deniyordu buna? Hani bir şeyleri daha önce yaşamış gibi hissedersin. *Deja vu?* Gregor tam da öyle hissediyordu. Luxa'yı hatırladı. Diz üstü çöküşünü ve yarım bir gülümsemeyle topu Bot'a verişini... İlk tanıştıkları zamandı. Benzerlik o kadar çarpıcıydı ki, az daha adını söyleyecekti. Kimdi bu? Babası mı? Hayır, babası ölmüştü. Ama aralarında bir akrabalık olmalı. Ormanın ortasında ne yapıyordu? Kertenkeleli bu adam onların rehberi olabilir miydi?

Gregor bir açıklama bulabilmek umuduyla diğerlerine baktı ve kendini başka bir bilmecenin içinde buldu. İnsanlar tıpkı bir hayalet görmüş gibi öylece kıpırtısız duruyorlardı. Vikus elini Solovet'in omzuna koymuştu ve ilk kez evli bir çift gibi görünmüşlerdi Gregor'a.

Bot topuna kavuştuğu için mutluydu. Gregor, Luxa'nın topu sıkıca kavradığını ve almaya çalışan Bot'a "Benden daha güçlü ve akıllı olman gerek almak için," dediğini hatırladı. Hamnet ise Bot topu alırken nazikçe parmaklarını gevşetti ve almasına izin verdi.

"T, Top için," dedi Bot sırtarak.

"T, Tatlı için, tıpkı senin gibi," dedi Hamnet ve Bot'un karnını gıdıkladı. Bot kıkırdadı ve asmalardan kurtulmaya çabalayan Temp'e baktı.

"Temp! Aşağı in! Top geldi!" dedi.

"Ahhhh..." Temp inledi. Hamnet, Temp'in kanatlarının asmalardan kurtulmasına yardım etti ve aşağıya inmesini sağladı.

"Hangi böcek bir tıslayanın yüzüne doğru uçmaya çalışır ki?" dedi.

"Ben Temp, Ben," dedi Temp kanatlarını toplarken. Bot ayağa kalktı ve topu fırlattı. Sanki hiçbir şey olmamış gibiydi.

Hamnet döndü ve grubu inceledi. Yüzünde hâlâ hafif bir gülümseme asılı kalmıştı. Uzun bir sessizlik oldu. "Hey, şuraya bakın. Bu Hamnet ve ölmemiş," dedi Ripred sonunda. Ardından yerde bulunduğu bir kuru kafayı kemirmeye başladı.

"Kuru kafa iyi bir ziyafet olmalı/" dedi Hamnet.

"Öyle sanıyorum. Nasılsın?" dedi Ripred.

"Oldukça iyi," dedi Hamnet. Döndü ve omuzlarının üzerinden kertenkeleye baktı. "Güvenli, gelebilirsin."

Yapraklar titredi ve kertenkelenin kuyruğunun ucundan küçük bir erkek çocuk çıktı ortaya. Çıkması Hamnet'inki kadar kolay olmadı. Düşmemek için birkaç kez sıçrayıp dengesini sağlaması gerekmişti. Çocukta tuhaf olan bir şeyler vardı. "Tuhaf değil, yalnızca farklı," diye düşündü Gregor. Ardından çocuğu incelemeye koyuldu. Yeraltlılar gibi oldukça soluk bir teni vardı ama yüzü simsiyah buklelerle kaplıydı ve gözleri limonlu lolipop gibi yemyeşildi. Kimdi bu çocuk? Ne Gregor'un dünyasından ne de Yeraltından gelmiş gibiydi.

Hamnet'in elini tuttu ve yabancı gözlerle gruba baktı. "Bu benim oğlum Hazard," dedi Hamnet.

"Yalnızca canlı değilsin, bir de yarı yerli çocuğun var," dedi Ripred. "Sürpriz yapmayı iyi biliyorsun."

Yarı yerli. Bu acaba yarı Yerüstlü yarı Yeraltlı anlamına mı geliyordu?

Vikus Solovet'in yanından ayrıldı ve yavaşça yeni gelenlere doğru yürüdü. Çocuğun önüne gelince diz çöktü ve boştaki elini tuttu. "Memnun oldum Hazard. Ben senin büyükbaban Vikus'um."

"Benim büyükbabam New York'ta yaşıyor," dedi çocuk. "Annem beni ona götürecekti ama öldü." Sesi de her iki dünyanın aksanının karışımı gibiydi.

"Senin iki büyükbaban var. Ben babanın babasıyım/" dedi Vikus.

Hazard şüpheyile Hamnet'e baktı. Hamnet onaylar gibi başını salladı. "İki büyükbabam olduğunu bilmiyordum/" dedi Hazard. "Nerede yaşıyorsun?"

"Regalia'da yaşıyorum," dedi Vikus.

"Oranın neresi olduğunu bilmiyorum," dedi çocuk. "Seni ziyaret edecek miyiz?"

"Ne zaman istersen..." dedi ve çocuğun elini bırakıp arkasını döndü çünkü neredeyse ağlamak üzereydi. Hazard ve Hamnet'i bırakıp Solovet'in yanma gitti ve onun verdiği mendille yüzünü kapadı. Gregor onu birkaç kez ağlarken görmüştü ama bu defa neler olduğunu anlaya-mıyordu. Eğer Hamnet Vikus'un oğluyduysa neden daha önce adını hiç duymamıştı. Nerede bir Yerüstlü kadın ile tanışmış ve çocukları olmuştu? Bu hiç kimsenin olmadığı yerde ne yapıyordu? Nerissa hariç herkes onun ölmüş olduğunu düşünmüş olmalıydı. Belki de Hamnet sürgün edilmişti ve bu yüzden bu sırdan haberi yoktu. İnsanları yalnızca korkunç şeyler yaptıklarında sürgün ediyorlardı. Ares de sürgün edilecekti ama Gregor son anda onun sürgün edilmesini engellemişti.

"Neden buraya geldin?" dedi Solovet boğuk bir sesle. "Biz olmadan on yıl gayet iyi yaşamışsın. Bizden kaçman ve bizi merak etmemen yüzünden senin öldüğünü sanmıştık. Neden buraya geldin?"

Kaçmak mı? Daha önce kimsenin Regalia'dan kaçtığını duymamıştı. Şehrin dışına çıkmak genellikle birileri

kötü bir şey yapıp ölüm cezası yerine şehrin korumasından çıkarılmasıyla gerçekleşiyordu. Neden ayrılmıştı öyleyse? Gregor merakından ölüyordu ama sormak için iyi bir zaman olmadığını fark etmişti.

"Buradayım çünkü burada olacağıma söz vermiştim," dedi. "On yıl önce Regalia'dan ayrılırken küçük bir kız bana bu zamanda burada olmam için söz verdirdi. Bana ayrıca on yıl sonra hâlâ canlı olacağımı ve tıslayanlarla arkadaş olacağımı ve yarı yerli bir çocuğum olacağımı da söyledi. Deli olduğunu düşündüm ve başımdan savmak için dediklerine inanmış gibi yaptım. Görüyorum ki geleceği doğru görmüş. Nerissa nerede? Hâlâ yaşıyor mu?" dedi Hamnet.

"Yalnızca yaşamıyor, üstelik hükümdar oldu," dedi Ripred.

"Hükümdar mı?" diye sordu Hamnet.

"Kız kardeşin Judith ve kocası sıçanlar tarafından öldürüldü. Yeğenin Luxa labirentteki savaşlarda bir süre önce kayboldu. Ölmüş olduğunu düşünüyoruz," dedi Solo-vet. "Senin onlar için yas tutmaya hakkın yok. Çünkü bize sırtını döndüğünde bu hakkından da vazgeçmiş oldun," dedi Solovet.

Ne! Gregor artık burada olmak istemiyordu. Aile kavgasına tanık olma fikri hoşuna gitmemişti.

"Bana ne yapacağımı söyleme anne," dedi Hamnet. "Ne yapacağımı, ne düşüneceğimi, neye yas tutup tutamayacağımı. .."

"Rehberimiz sen misin şimdi?" diye araya girdi Lap-blood kemirdiği iskeletten bir an başını kaldırarak.

Öyle miyim?" diye sordu Hamnet.

"Çılgın kraliçenize bakılırsa öyle," dedi Mange. "Bizi Üzüm Bağı Gözü'ne götüreceğini söyledi."

"Öyle mi? Peki hepinizin böyle paket halinde gelmenizin sebebi nedir?" dedi Hamnet.

"Kan Kehaneti," dedi Ripred. "Sözüm ona Üzüm Bağı da kaynağı," dedi ve kemirdiği kafatası kırıldı. Sivri ön dişleri kafatasının göz yuvalarından dışarı fırlamıştı.

"Kan Kehaneti ha... Demek ki ben gideli uzun süre olmuş. Savaşçı nerede peki?" diye sordu Hamnet.

"İşte, şu ayakları iskelete sıkışmış olan," dedi Ripred.

Gregor hâlâ ayağını kurtarmaya çalışıyordu ama Hamnet'in bakışlarını üzerinde hissedince durdu. Ripred' in onu bu haldeyken tanıtması Gregor'a aptal gibi hissettirmişti kendini.

"Savaşçı o mu? Emin misin?" dedi Hamnet.

"Kesinlikle. İki kehanettir bizimle beraber zaten. Endişelenme, görüldüğünden ibaret değildir. Biraz ukala olsa da... Kendisinin öfkeci olduğu dedikodusunu bile yaydı," dedi Ripred.

"Bir savaşçı ve öfkeci. Annemin hayalleri gerçekleşmiş olmalı," dedi Hamnet ve Gregor'a hoşlanmamış gibi bir bakış attı.

Gregor sinirle yerdeki göğüs kafesini tekmeledi ve ayağını kurtarmayı başardı. Ripred'in öfkeci olduğunu açıklamasına sinirlenmişti. Tvvitçtip ne demişti öfkeciler için?.. Katil doğanlar demişti. Kim öyle olmak isterdi ki?

Gregor'un istemediği kesindi. Bunun hakkında konuşmayı bile istemiyordu.

"Vahşi ormanda bir öfkeci olmak senin zorluklarını yalnızca üç katına çıkarır," dedi Hamnet. "Umarım gücünü kontrol edebiliyordur," dedi alaycı bir ses tonuyla.

"Evet. Umarım sen de nereye gideceğimizi biliyor sun-
dur. Çünkü çok fazla zamanın yok," diye yanıtladı Gregor.

"Seni bir yere götüreceğimi söylediğimi hatırlamıyorum," dedi Hamnet.

"Ben de senden bunu yapmanı rica ettiğimi hatırlamıyorum!" dedi Gregor. Yolculuk süresinin yarısını çene çalmakla geçirmiş gibi hissediyordu ve üstelik etrafındakiler yalnızca alay ediyorlardı onunla.

"İyi o halde. Birbirimizle bir işimiz yok," dedi Hamnet. "Gel Hazard." Çocukla beraber kertenkeleye doğru yürümeye başladılar.

Mange öfkeden kudurmuş bir halde Solovet'e döndü. "İşe yaramaz! Hepiniz işe yaramazsınız! Bizi buraya kadar getirdin ve sonuç; kendi oğlun sana salgının çaresini bulman için yardım etmiyor!"

"Onun yardımına ihtiyacımız yok!" dedi Solovet küçümser bir ifadeyle.

"Zaten sana kalsa hiç kimsenin yardımına ihtiyacın yok! Eğer doğru davransaydın hepimiz böyle ormanın ortasında kalakalmazdık," dedi Lapbfood.

"Mağarana geri dön o zaman! İlacı sen olmadan da buluruz nasılsa!" dedi Solovet. "Ama küçük yavrularımız ölüyor diye kapımıza gelip yalvarma sonra!"

"Söz. Bu da başka bir sözüm olsun. Onlar yalnız ölme-yecekler!" dedi ve tıslayıp saldırı pozisyonu aldı.

Sonrası bulanıktı. En yakındaki koruma kılıcını çıkardı ve ikinci koruma yarasaya atlayıp havaya fırladı. Lap-blood hemen Mange'in yanına geçti.

Gregor saniyeler içinde birilerinin öleceğinden emindi.

Aniden korumalardan biri kılıcını almışken ne olduğunu anlayamadan Hamnet'in kaptığını gördü. Mange hamle yapacağı sırada Hamnet kılıcı fırlattı ve keskin ucu sıçanın yolu üzerindeki kayaya saplandı. Mange kılıçtan kurtulmak için yüzünü çevirirken sakalının bir bölümü olduğu gibi kılıçla beraber kopup gitmişti. Dengesini kaybetti ve Lapblood'a çarptı. İki sıçan da kenardaki bir su birikintisine yuvarlandılar. Yarasanın üzerindeki koruma sıçanlara doğru saldırıya geçerken sıçrayan Hamnet korumanın kılıç tutan kolunu yakaladı ve hızla çekti. Koruma homurtuyla karnının üzerine düştü ve kılıcı ikiye ayrıldı. Her şey çok hızlı olmuştu. Kimse onlara çarpan şeyin ne olduğunu bile anlayamamıştı. Sersemlemiş koruma ve sıçanlar yavaşça doğruldular.

Gregor'un ağzı açık kalmıştı. Nasıl olduğunu anlamamıştı ama Hamnet kimseye zarar vermeden dövüşü durdurmuştu. Yalnızca bir parça sakal gitmişti. Gregor dönüp Ripred'e baktığında, olanlardan hiç etkilenmemiş gibi kemiğini kemirmeye devam ettiğini gördü.

"Bununla başa çıkacağını biliyordum," dedi Ripred. omuz silkerek ve kemirmeye devam etti.

Hamnet kayaya saplanmış kılıcı çıkardı ve inceledi.

"Hiçbir şey değişmemiş, değil mi?"

"Sen değişmişsin," dedi Solovet daha yumuşak bir sesle.

"Yoksa kemirgenler yaşamazdı."

Hamnet kılıcı ters çevirip kabzasını Solovet'e uzattı.

"Neden bu kadar önemli senin için?"

"Çünkü ben savaşmaktan hiç geri durmadım," dedi Solovet kılıcı geri alırken.

"Yeter," dedi Vikus. "Kesin şunu artık." Yüzünü mendiliyle sildi ve oğluna döndü. "Hamnet, başımızda bir salgın var. Hastanemiz kurbanlarla dolmaya başladı. Kemirgenler çoktan etkilenmeye başladı. Üzüm Bağı Gözü'ne gitmeliyiz. Bizim için bu kadarını yapmaz mısınız? Yardım etmeyecek misin?"

Hamnet başını sallayıp yanıt vermek üzereyken Ha-zard onun eline asıldı. "Nerede olduğunu biliyorsun, Üzüm Bağı Gözü," dedi.

"Hazard bunu sen anlayamazsın," diye söze başladı Hamnet.

"Onları götürebiliriz. Yarasalarla konuşabilirim. Kemirgenlerle de," dedi Hazard. "O senin baban mı? Tıpkı senin benim babam olduğun gibi?"

Soru Hamnet'i şaşırtmıştı ve öylece kalmıştı. Yüzü renkten renge giriyordu.

"Baban mı?" diye ısrar etti çocuk.

"Evet, evet öyle," dedi Hamnet. "Pekâlâ, o halde. Kimi alıyorum? Bütün bu çeteyi alamam."

"Hayır, yalnızca bir avucuz. Biz üç sıçan, iki yerüstlü,

birkaç tane uçucu ve annen' dedi Ripred.

"Annem ve uçucusu olmaz/" dedi Hamnet kesin olarak.

"Başımız derde girerse ona ihtiyacımız olabilir evlat/" dedi Ripred.

"Hayır! Yardımımı istemiyorsanız bilemem!" dedi Hamnet ve dönüp doğruca Solovet'i işaret etti. "Onun yardımını mı istiyorsunuz yoksa benimkini mi?"

"Bu hanım senin annen mi?" diye sordu Hazard ve gözleri kocaman açılmıştı.

"Toparlanın. Kalanınız ormanın yarısını temizlemek zorundasınız!" diye bağırdı Hamnet ve kolunu sanki hemen yanında çalılık varmış gibi savurdu. "Ateşi söndürün ve toparlanın!"

Korumalar onayını almak için Solovet'e dönünce başını olur anlamında salladığını görmüşlerdi. Yangını söndürdüler. Solovet ve korumalar yarasalarına bindiler. Vi-kus Hamnet'in yanına gitti ve sarıldı. Hamnet kollarını beceriksizce bırakmıştı. Sıcaklık göstermese bile en azından direnmiyordu.

"Ne zaman istersen eve dönebilirsin. Bunu bil. Kendini meşgul etmek için birçok yol var. Savaşmak zorunda değilsin!" dedi Vikus.

"Vikus, yapamam..." diye kekeledi Hamnet.

"Yapabilirsin! Bunu düşün yeter. Çocuğunu düşün. Ya sana bir şey olursa." Vikus onu omuzlarından tuttu ve hafifçe sarstı. "Ne yapar buralarda?"

"Zarar veremem," dedi Hamnet. "Artık daha fazla zarar veremem."

Vikus başını salladı ve ellerini yavaşça Hamnet'in üzerinden çekti. Yarasına bindi. "Yüksekten uçun!" dedi ama kime dediği belirsizdi.

Solovet işaretini verdi ve insanlarla yaralarının bir kısmı oradan ayrıldı.

"Güle güle sana!" dedi Bot elini sallayarak.

"Bittiğine sevindim," dedi Ripred. "Akşam yemeği için acınacak haldesin."

"Biliyorum," dedi Hamnet. "Susannah da öldü mü?"

"Hayır, yaşıyor. Bütün kale çocuk dolu şimdi. Yerüstlü onlardan birini tanıyor," dedi Ripred. "Adı neydi?"

"Howard," dedi Gregor. Tanık olduğu şeyler karşısında biraz şaşırmıştı.

"Howard'ı biliyorum. Ben ayrıldığımda Hazard kadardı," dedi Hamnet. "Howard nasıl peki, öfkeci?" Son sözü küçümseyiciydi.

Dövüşü durdurduğu zaman ona duyduğu hayranlık ve takdir yavaşça kayboluyordu. "Karantinada," dedi Gregor. "Döndüğüm zaman yaşıyor olursa selamını söylerim."

Ripred'in kuyruğu Gregor'un başında saklamıştı. Belki onu düşürecek kadar sert değildi ama yine de acıtmıştı. "İzle onu!" dedi sıçan.

Gregor başını ovdu ve kaşlarını çatarak Ripred'e baktı ama çenesini kapamıştı. Ne de olsa, Hamnet'e neler olduğunu anlamamıştı. Solovet ile anlaşılamadığı besbelliydi.

Solovet o Regalia'yı terk ettiği için hâlâ çok sinirli olmalıydı. Belki de ayrılması için geçerli bir sebebi vardı Hamnet'in. Belki Gregor ne olduğunu öğrenebilirdi. O anda aklına başka bir fikir gelmişti, belki de aklını yalnızca ilacı bulmaya vermeliydi.

Hamnet hepsini bir araya topladı. Üç gruba ayrılmışlardı. Gregor, Bot, Temp ve Nike bir gruptu. Hamnet, Ha-zard ve Frill ikinci gruptu. Üçüncü grup ise sıçanlardı.

"Peki, sorumlumuz kim olacak?" diye sordu Gregor. Birilerinin Ripred'e patronluk taslayacağını hayal bile edemiyordu.

"Senin olmadığın kesin ve bu kadarını bilmen yeterli," dedi Ripred. Sözleri Hamnet ve diğer sıçanları güldürmüştü. "Söyleyeceğin başka bir şey var mı Hamnet?"

"Teşekkür ederim Ripred. Ormana girmeden önce bir şeyi netleştirmeme izin verin. Kılıçlar ve pençeler için uygun bir yer değil. Yalnızca yiyeceğiniz şeyleri taşıyın. Ateşlerinize dikkat edin. Dutları ezmeyin, çürük yaprakları ezmeyin, olabildiğince yavaş ve zarar vermeden ilerleyin," dedi Hamnet.

"Ne? Bir asma da mı yiyemeyeceğim?" dedi Mange.

"Yiyebilirsin, tabii yaşamını riske atmak istiyorsan."

"Onlar yalnızca bitki," dedi Lapblood.

"Bazıları yalnızca bitki. Bazılarıysa zararsız görünerek korkunç zehirlerini saklıyorlar. Sizi yiyebilirler çünkü aç olurlar," dedi Hamnet. "Diğerleri gibi görünüp, kokup, onlar gibi davranıyorlar. Sizin onları yemenizle onların sizi yemesi arasındaki farkı söyleyebilir misiniz?"

"Bizi gerçekten de yiyemezler," dedi Gregor kaygılı bir sesle. "Öyle değil mi?"

Hamnet ona o yarım gülümsemesiyle yanıt verdi: "İstersen bunu iskeletlere sor."

BÖLÜM

14

Gregor, ölümcül bitkilerle kaplı ormanda yürümeye gücü olup olmadığını merak ederken Hamnet yolculuğun daha basit yönlerim düzenlemişti. Işık işin başında geliyordu. Meşaleler yerine, Regaliahlar camla kaplı gaz lambaları kullanacaklardı. Cam kırılmadıkça bitkilere zarar veremezlerdi.

Gregor'un cep feneri için kullandığı pilleri açar açmaz tükenmişti. Ne tuhaftı ki etrafını hâlâ görebiliyordu. Çok iyi olmasa bile gün ışığındaymış gibi aydınlıktı her yer. Etraflarındaki asmaların siluetlerini fark etmelerini sağlayacak kadar iyiydi. Kamp ateşi sönmüş, el fenerleri çalışmazken bile tüm orman görünür haldeydi. Fenerini yere koydu ve keşfe başladı. Işığın kaynağı neydi? Yerden sızıyormuş gibiydi. Yerden yükseliyor ve belli bir seviyeye kadar çıkabiliyordu ışık ve o seviyenin üzeri kapkaranlıktı.

Işığın en güçlü olduğu noktaya doğru ilerledi ve dar ama derin bir akarsu bulmuştu. Dere yatağı boyunca ışık

huzmeleri akıyordu. Daha önce kemirgenlerin diyarında buna benzer bir şey görmüştü. Akarsuyun dibinde volkanik patlamalar oluyordu ama bu seferki onun kadar şiddetli ve güçlü değildi. Gregor parmağını suya daldırınca sıcak suyun akışını hissetti.

"Ormanda bunun gibi yüzlerce su kaynağı var," demişti Ripred. "Sulara girme ve içme. Parmağını yem olarak kullanma."

Gregor parmağını suyun içinde sivri dişlerin ısırıldığını hissedince ani bir hareketle elini çekti. "Bu da neydi böyle?" dedi ve akarsudan bir adım geriye çekildi.

"Birileri senin şekerleme olduğunu düşünüyor olmalı," dedi Ripred.

"İçemememizin nedeni bu mu? Su almak için çok tehlikeli," dedi Gregor.

"Hayır, su bozuk. İçtiğinde ölürsün," dedi Ripred.

Gregor hemen Temp'in yanına gitti ve akarsu konusunda onu uyarıp, Bot'a dikkat etmesini söyledi. "Akarsu kötü, akarsu," diye onu onayladı Temp.

Ama Gregor Bot'a suya yaklaşmamasını söylediğinde onun su için daha da heveslendiğini fark etti. "Su? Yüzmeye mi gidiyoruz?"

Bot'un arkasından koştu ve kollarından yakaladı. "Hayır! Yüzmek yok! Su pis Bot! Sakın dokunma suya!" Bunları çok sert söylemişti ve saçtığı tükürükler Bot'a geliyordu. Küçük kızın gözleri dolmuştu. "Tamam canım, yok bir şey. Ağlama." Kıza sarıldı. "Yalnızca sudan uzak dur, olur mu? Çok sıcak," dedi. "Banyodaki gibi."

Bu onun için daha anlamlı bir açıklama olmuştu. Bazen su tesisatı yüzünden evleri musluktan aniden sıcak su akar.

"Cız!" dedi küçük kız.

"Evet, cız." Kızı aldı ve diğerlerinin yanına gittiler. "Temp'e binecek misin?" dedi Gregor.

"Ee - vet!" dedi Bot. Gregor'un kollarından kurtulup Temp'in sırtına yerleşti. "Suya dokunma Temp!" dedi.

Böyle söylediğini duyunca Gregor kendini daha iyi hissetmişti. "Bitkilere de!" diye ekledi.

"Bitkilere de!" dedi Bot Temp'e.

İnsanlar arkalarında birçok gerekli şey bırakmışlardı, tik yardım malzemeleri ve yakıt da buna dahildi. Üç büyük yiyecek paketi sıçanların taşınması için ayarlanmıştı. Kemirgenlerin ön ayaklarına ve bellerine kemerlerle bağlamışlardı paketleri. Nike ise çok sayıda deri su matarası taşıyacaktı.

Gregor karmaşık asmalara şüpheyle baktı. "Nasıl başa çıkacaksın onlarla?" diye sordu Nike'a. Çok fazla uçabileceği alan yoktu ve yürümek yarasalar için tam bir işken-ceydi.

"Yukarıda bitkilerin pek de sık olmadığı yerler var," dedi Nike. "Elimden geldiğince asmaların üzerinde uçacağım ve yapabildiğim anlarda da gruba katılacağım. Sen ve kardeşin binmek için hazır mısınız?"

Gregor onun su mataralarıyla beraber ikisini taşımasının pek de adil olduğunu düşünmüyordu. Ayrıca Temp onlar olmadan yerde olmayı istemeyebilirdi. "Biz yürüyeceğiz," dedi.

Bir gaz lambası yaktı ve seyahat için hazırlandı. Gaz lambasının yanı sıra bel çantasına el fenerleri koymuştu. İlk yardım çantası ve gaz yağıyla dolu büyük çantayı sırtına almıştı. Mareth'in gerekli şeylerle doldurduğu küçük çantayı ise boynuna asmıştı. İçinde ayrıca Dulcet'in Bot için koyduğu çamaşırlar, battaniye, oyuncaklar, saç fırçası ve kurabiyeler de vardı. Gregor Nerissa'nın ona verdiği aynayı da arka cebinden alıp çantaya koydu. Kehanetin bir kopyasını bile yanına almamıştı ama Bot ayna ile oynamayı sevmişti. Avunacak bir şeye ihtiyacı olabilirdi. Karides ve krema sosuyla dolu şarap tulumunu boynuna astı. Aslında karidesi Ripred'e vermeyi düşünüyordu ama o anda bunun iyi bir pazarlık malzemesi olacağını fark etmişti. Ormanda ondan bir iyilik yapmasını istediğinde ona karşılık olarak en sevdiği yemeği sunabilirdi.

Gregor hazırды ve o anda Temp'in kendisini dürttüğünü hissedip döndü. Ağzında kabzasında bir kılıç tutuyordu. "Bunu unutma, bunu," dedi Temp.

Bu da nereden gelmişti? Gregor kılıcı o ana kadar görmemişti bile. Solovet onun için bırakmış olmalıydı. Kılıcı aldı ve beceriksizce belinde en uygun yere yerleştirmeye çalıştı. Belinin sağ tarafına yerleştirmeyi başarmıştı. Tuhaf görünüyordu. Sonunda belinin sol kısmına yerleştirdi. Artık istediği anda sağ eliyle kılıca rahatça ulaşabilirdi.

"Daha önce alıştırma yaptın değil mi savaşçı?"

Gregor etrafına baktı ve gözlerini ona dikmiş Hamnet'i gördü. Kılıç taşımıyordu. Yalnızca bacağına bir kılıfa yerleştirdiği kısa bir bıçağı vardı.

"Sanırım kullanmak zorunda kaldığımda öğrenirim," dedi Gregor belindeki kılıcı düzelterek. Ne yaptığını biliyormuş gibi görünmek istemişti. Kılıç ilginç biçimde bacağına çarpıyordu.

"Kaç yaşındasın?" dedi Hamnet.

Gregor bir an için on üç ya da on dört demeyi düşündü. Yaşına göre daha uzun görüldüğünü biliyordu ve daha büyük olduğunu söylerse Hamnet ona daha saygılı davranabilirdi. Biraz düşününce yine de öyle davranma-yacağına karar verdi.

"On bir," dedi Gregor.

"On bir demek," dedi Hamnet ve yüz ifadesi değişti. Neredeyse üzgün görüldüğü bile söylenebilirdi.

"Çok yakında on iki olacağım ama," dedi Gregor. Bunu sanki bir önemi varmış gibi söylemişti. Ne önemi vardı ki, üstelik artık sinemada çocuk indiriminden faydalanamayacağı anlamına da geliyordu. "Neden sordun?"

"Annemin seni avucunun içine alması çok sürmemiş," dedi Hamnet.

Gregor yine tüylerinin diken diken olduğunu hissetmişti. "Bak! Sen ve Solovet arasında ne var bilmiyorum! Senin annen için değil, kendi annem için buradayım! Salgına yakalandı!" dedi ve bu açıklamayı yapmak zorunda kalmak ona kendisini üzgün hissettirdi. Gözlerinin dolduğunu fark edince şaşırıldı. Gözlerini kaçırarak arkasını döndü. Hamnet'in onu böyle görmesini istemiyordu ve kemeriyle uğraşmaya başladı. "Beni biraz yalnız bırak olur mu?" dedi Gregor kabaca.

Her ikisi de durmuştu. "Pekâlâ, ama o kılıcı kemerinde tutarsan," dedi Hamnet. "Anlaştık mı?"

Gregor başını sallayarak onayladı. Bir süre sonra kendini toparlamıştı. Dönüp baktığında Hamnet'in Ripred'in omuzlarındaki kemeri düzelttiğini gördü. Gregor kendini biraz daha iyi hissediyordu. Hamnet ile anlaşmazlık içinde ormana gitmek istemezdi. Sıçanların taşıdıkları onlara yeterdi zaten ve kılıcını kullanmaya niyeti yoktu.

Frill yüklenip hazır olunca herkes onun etrafını açık bir çember gibi sardı ve ormana doğru yürümeye başladılar. İlk görüldüğü gibi beş metre değildi, aslında Gregor'un en başta gözüne öyle görünmüştü. Onun arka ayakları üzerinde durabildiğini fark etti. Dört ayağının üzerinde bile etkileyici bir canlıydı. Parıltılı mavi yeşil deriyle kaplı bedeni burundan kuyruğa neredeyse altı yedi metre vardı. Hemen fark edilmese de boyun tüyleri rengârenkti. Frill'in ayakları da muhteşemdi, uzun ayak parmakları ile rahatlıkla her şeyi kavrayabilirdi.

"Çok güzel bir kertenkelen var," dedi Gregor Hazard'a. Çocuk ona şaşırarak bakmıştı.

"Teeşeeekkküürr eeedeerrriimm," dedi Frill uzun ve derinlerden yankılanan bir sesle.

Gregor, Frill'e başkasına ait bir evcil hayvanmış gibi davranmaması gerektiğini fark etmişti. İlk ziyaretinde yarasalara karşı da aynı hatayı yapmıştı. Frill de Ares gibi birine ait evcil bir hayvan değildi. Ne söyleyeceğini biliyordu.

"Üzgünüm," dedi Gregor. "Bilmiyordum..."

"Düşünebildiğimi mi?" diye tısladı Frill.

Hazard Frill'e döndü ve bir dizi uzun, garip tıslama çıkardı. Frill de ona anlaşılmaz seslerle yanıt verdi ve güldüler. Gregor yeraltında başka bir dil konuşan insan ilk kez görmüştü.

Frill kafasını iyice gömdü ve Hazard büyükçe bir paketi boynundaki kürkünün içine koydu. Karşılıklı tıslamaya devam ettiler ve Hazard paketin yerini sağlamlaştırdı.

"Ne yapıyor?" diye sordu Ripred, Hamnet'e kaşlarını çatarak. "O da tıslayarak konuşabiliyor mu?"

"Hazard her dili konuşabilir. Ona bir şans vermen yeterli olacaktır," dedi Hamnet gururla. "Ciyakla ona," dedi Hamnet.

"Ne?" dedi Ripred.

"Sıçan diliyle selamla onu," dedi Hamnet.

Gregor çocuğa baktı ve yüksek perdeden ciyakladı. Hazard o anda neredeyse Ripred'in sesinden ayırt edilemeyecek bir sesle karşılık vermişti.

"Bu ne anlama geliyor? Merhaba mı? Bazen farelerle konuşurum ama onlar merhabayı şu şekilde diyorlar..." dedi Hazard ve üç sıçanın da yüzünü eksitecek bir ayaklamayla seslendi.

"Güzel, birinizin kendi dilinizi konuşanlar dışındaki türlerde iletişim kurmak için çaba göstermesinin zamanı gelmişti," dedi Ripred. "İnsanlarla iletişim kurmak için insan dilini öğrenmek yorucu olabiliyor bizim için. Sen de konuşabiliyor musun?"

"Yalnızca tıslamayı anlayabiliyorum," dedi Hamnet. Hazard'ınkiler gibi kulaklara sahip değilim."

"Sen çok geç öğrendin. Örneğin bu küçük kız şimdi başlasa, seyahatin sonunda böcek dilini tamamen öğrenir ve akıcı konuşabilir." Bot'u işaret ediyordu. "Savaşçı bile... Hayır onu unut. Aylardır ekolokasyon çalışıyor ama bir adım bile gelişme gösteremedi. Beynini yalnızca bir şeye ver, tamam mı evlat? O kocaman beynini bir defada bir sürü görevle doldurma."

Gregor bir şey demedi ama onun karidesten bir ısırkı almak için akarsuya bile atlayabileceğine karar verdi. Aptal sıçan.

"Artık gidebilir miyiz?" dedi Ripred.

"Evet, burada çok fazla oyalandık," dedi Hamnet.

"Frill en önde, ben en arkada yürüyeceğim. Tantalus Kemer'i'nden başlayan yolu kullanacağız, eninde sonunda üstesinden geliriz. Yavaş adımlar atmayı ve hiçbir şeye zarar vermemeyi unutmayın. Gözünüz önünüzdekinde olsun. Uçucular buraya boş yere Tantalus adını vermediler."

"Tantalus ne demek?" diye sordu Gregor onun sırtındaki yükleri düzenlerken.

"Uzun zaman öncesinden bir Yeraltlıydı. Çok büyük bir suç işlemişti. Ceza olarak bir havuz dolusu su ve lezzetli meyvelerle dolu bir ağacın altında duracaktı. Müthiş derecede aç ve susuzdu. Ne zaman eğilip su içmeye kalksa sular çekiliyordu. Ne zaman uzanıp meyve almaya kalksa ağaç dalları ulaşamayacağı yere yükseliyordu."

"Böyle mi öldü?" diye sordu Gregor.

"Çoktan ölmüştü," dedi Nike. "Ceza sonsuza kadardı."

Gregor duyduklarını aklından geçiriyordu ve ormana girdiklerinde nelerle karşılaşacağını düşünüyordu. Arkasına tüneyen Hazard ile beraber Frill ilk olarak girmişti. Mange ve Lapblood ardından girdiler. Gregor, Temp ve Bot ile beraber yürüdü. Ripred arkadan Hamnet ile geliyordu. Nike asmaların yukarısında gözden kaybolmuştu. Tantalus Kemerı boyunca her şey aniden değişmişti. Sanki büyük bir kapıdan başka bir boyuta geçmişlerdi. Ayağının altındaki zemin taş iken artık yosunlarla kaplıydı. Bitkilerin azalmasıyla birlikte havada ağır, keskin bir koku vardı. Bunu ispatlayamazdı ama Gregor havanın yirmi derece arttığına yemin edebilirdi. Uzaktan huzur verici gibi gelen sesler ise artık tuhaf bir gürültü gibi geliyordu kulağa.

Dakikalar içinde Gregor'un bedeni ter içinde kalmıştı ve pantolonunu çıkarıp yerine şort giymeyi bile düşündü. Paketin kayışları omzunu kesiyordu. Nemli hava burnunu akıtmaya başlamıştı. Yeraltında daha önce ateşinin yükseldiğini hatırlamıyordu, yalnızca ıslandığı zaman soğuk almıştı. Eğer kısa kollu giyecekler giyyorsanız hava gayet iyiydi.

Yumuşak zemin köklerle birbirine bağlı doku oluştuyordu. Çeşitli yüksekliklerde görünüyordu su ve titreyen ışıklar akarsuyun derinliği konusunda tahmin de bulunmayı zorlaştırıyordu. Gregor on bir yaşında bir çocuk için oldukça büyük ayaklara sahipti. Ebeveynleri bu konuda ona gülerlerdi ve ayakları da onunla beraber gelişmeye devam ediyordu. Bayan Cormaci'nin ona verdiği yürüyüş botlarının içinde biçimsiz duruyorlardı. Botlar ayağına bir

numara büyük geldiği için ön kısımlarına tuvalet kâğıdı sıkıştırmıştı ve böylece giyebiliyordu. Herkes gayet rahat yürüyor gibi görünüyordu; Frill, sıçanlar ve hassas hamam böceği ayaklarıyla Temp başta olmak üzere. Gregor omzunun üzerinden Hamnet'e baktı ve Mange'nin arkasından ona güç vererek yürümeye devam ettiğini gördü.

"Neden şu saçma şeyleri ayağından çıkarmıyorsun?" dedi birdenbire Mange.

Gregor cesaret edememişti. Hangi tür yaratığın pusu kuracağını kim bilebilirdi ki ormanda? Yırtıcılar, zehirli sokucular ya da dikenlileri hayal etti ve ayaklarını daha sağlam yere basmaya devam etti.

Bot'un Temp'in sırtında keyfi yerindeydi ve abece şarkısını söylüyordu. Temp'i de her zamanki gibi eşlik etmeye zorluyordu ve böcek ayarsız sesiyle eşlik ediyordu.

Hazard bir süre Frill'in üzerine tünedi ve Bot ile Temp'i büyük bir dikkatle takip etti. En sonunda hayvanın sırtından indi ve Bot ile Temp'in yanına gitti. "Hangi şarkıyı söylüyorsunuz?" diye sordu.

"A, B, C'yi söylüyoruz," dedi Bot. "Sen kimsin?"

"Ben Hazard," dedi çocuk ve yavaşça ona yaklaştı. "Bana bu şarkıyı öğretir misin?"

Öğretmek mi? Bu Bot'un en sevdiği şeydi. Az sonra şarkıyı hep beraber söylemeye başlamışlardı bile. Gregor çocukların sesinin sıçanları çılgına çevireceğini düşünmüştü ama Lapblood ve Mange sürekli birbirlerine fısıldayıp duruyor, Ripred ise Hamnet'e on yıllık yokluğu boyunca olup bitenleri anlatıyordu. Orman sohbetleri Gregor'un

kulağını tırmalamaya başlamıştı. Biraz sessizliğe ihtiyacı olduğunu düşündü, böylece Kan Kehaneti'ni yeni duyduğu ve öğrendiği şeylerle beraber tekrar inceleyebilirdi ama yakın zamanda bunu yapamayacağına kanaat getirmişti.

Hamnet mola vermelerini söylediğinde Gregor'un ça-
maşırıları terden sırlıslıkla olmuşlardı. Çantasının askısından omzuna ve oradan da sırtına doğru keskin bir acı iniyordu. Çantasındaki buzul suyunu üç yudumda içebilirdi. Bot'un da ihtiyacı olacağını düşünerek ve gruptan ayrı düşme olasılığına karşı yanında bir miktar bulundurmasının faydalı olacağına ikna olunca hepsini içmemeye karar verdi.

Dinlenme noktası olarak Hamnet bir tarafı yosunlu kayalara dayanan geniş bir açıklık seçmişti. Gregor akarsuyun çağlama sesini duyabiliyordu ama asma dalları onu görünmez kılmişti. Sıçanlar yemek paketlerini yere attılar ve uzandılar. Gregor dikkatle bir yer seçtikten sonra yükünü indirdi. Nike inerken ağaçlar hışırdamıştı ve yere inince üzerindeki su mataralarını hemen yanına bıraktı. Hamnet bir tanesini açtı ve etrafta dolaşarak herkese payını verdi.

Hazard Hamnet'e ekmeği, eti ve havuç benzeri çiğ sebzeyi dağıtmasında yardım etti. Gregor belki de sıcak yüzünden pek de aç olmadığını hissediyordu ama yine de ona verilen her şeyi yedi. Bot kendi yemeğini katur kutur yemişti bile ve her zaman olduğu gibi Temp'in ekmeğinden de payına bir parça düşmüştü. Hamam böceği o ne isterse her zaman yapıyordu. Yemekten sonra Hazard ve Bot kayalıklarda oyun oynamaya başladılar.

"K, Kaya için," dedi ve çok geçmeden Abece Şarkısı'nı koro halinde söylemeye başladılar.

Tantalus Kemer'i'nden yanlarında getirdikleri kemikleri kemiren Lapblood ve Mange irkilerek şarkı söyleyen çocuklara baktılar.

"Yine başladılar!" dedi Lapblood.

"Yalnızca baş ağrıtıyorlar," dedi Mange.

"Sizin kemikleri kemirme sesinizi dinlemekten daha ! kötü değil," dedi Gregor.

"Onların ağzını bağlamanın bir yolu olmalı," dedi Lapblood.

"Yerinde olsam aklımdan bile geçirmezdim," dedi Gregor.

"Böyle devam ederlerse kesinlikle aklımdan geçireceğim!" dedi Mange.

"Siz sıçanlar... Küçük çocuklarla bile sorunuz var değil mi?" dedi Gregor. Ripred asla Bot'tan hoşlanmamıştı ve bebek Felaket'e de açıkça düşman gibi davranmıştı. "Ken di yavrularınızı bile sevmediğinize iddiaya girebilirim."

Ne? Ne demişti? Bir şeylerin kötüye gideceği belliydi çünkü o anda Mange ve Lapblood'un gözleri alev alevdi. Ona gerçekten de saldıracaklar mıydı? Günün yüksek tan siyonu sonucunda böyle bir olasılığı hayal etmek pek de zor olmazdı.

"Sözlerine dikkat etmelisin," dedi Ripred, Gregor'u işaret ederek. "Bu çeneyle pek fazla arkadaş edinemezsin, değil mi?"

Gregor gözlerini Mange ve Lapblood'dan ayırmamıştı. Onların ön ayaklarındaki kasların titreşimini görebiliyordu. Parmakları içgüdüsel bir hareketle kılıcı kavramıştı.

"Yerüstlü," dedi Hamnet. Gregor, Hamnet ile yaptığı anlaşmayı hatırladı ve kılıcını bıraktı. "Böylesi daha iyi. Nerede olduğunuzu ve bütün sıcakkanlıların birbirine ihtiyaç duyduğunu unutmayın."

Ormanın sesi herkese nerede olduklarını hatırlatmıştı ama kimse sakinleşmemişti.

Ardından bir ses yükselmişti. "S, sis için! Gre-Go. S, sis için!"

Gregor gözünü sıçanlardan ayırmak istemiyordu ama yanlış giden bir şeyler vardı. Ormanda sis yoktu. O halde Bot hangi sisten bahsediyordu?

Gregor başını çevirdiğinde yürüyüşün başından beri ilk kez terlemediği o anda aniden sıırılsıklam terlediğini hissetti. Bot en yüksekteki kayaya çıkıp oturmuş, sevinçle ellerini çırpıyordu. Temp ve Hazard peşinden ona doğru tırmandıkları sırada donup kalmışlardı. Kayanın üzerinde elli tane rengârenk mücevherler gibi ışıldayan kurbağa vardı. Yeşil siyah, kırmızı, üzüm yeşili ve mor. Zehirliydi. Gregor onları Central Park hayvanat bahçesinden tanımıştı. Ancak orada, onları kalın camların ardından görebiliyorlardı.

Cam kafeslerin iyi bir gerekçesi vardı çünkü onlara dokunan o anda ölebilirdi.

Gregor'un en büyük korkusunu örneklerle açıklar-casına, kayaların üzerinde talihsiz bir kertenkele ilerlemeye başladı. Frill kadar büyük değildi. Yerüstünde de görebileceğin büyüklükteydi. Dilini kurbağalara doğru uzattı. Dili kurbağaya değer değmez bir tahta parçası gibi yere yığılmıştı. Zehir onu felç etmişti ve artık cansızdı.

"Dokunma Bot! Dokunma!" diye feryat etti. Durum kötüydü. Gerçekten de kötüydü. Gregor bir keresinde ona şu an çevresinde olanlara çok benzeyen plastik zehirli kurbağalar almıştı. Bot onları koltuğa dizerek saatleri geçirmişti. Kurbağa onun en sevdiği oyuncaklardan biriydi.

Bot kıkırdadı ve alkışlamaya başladı. O kadar heyecanlıydı ki kayalıklardan sarkıttığı ayaklarını neşeyle sallıyordu. "K, kurbağa için. Kırmızın, sarı, mavi kurbağaaaa!"

Kurbağalar etrafta zıplayıp duruyordu. Vahşice değildi

hareketleri ama Temp, Bot ya da Hazard'ın üzerine konmaları an meselesiydi.

"Hazard, boş bir yere zıplayabilir misin?" diye bağırdı Hamnet tiz bir sesle.

Çocuk bacaklarını açtı ve yemek paketlerinin olduğu

yere sıçradı. Ripred'in üzerine düşmüştü ama Ripred onu ver," dedi Ripred.

Temp, Ripred'in dediklerini yapmak konusunda kararsız kalmıştı. Gregor Temp'in Bot için canını bile verebileceğini biliyordu ama nasıl olurdu da onu kurbağa ordusundan kurtarabilirdi?

"Ripred haklı Temp, yoldan çekil," dedi Gregor.

Gregor'un sözleri karar vermesine yardım etmişti. Temp kanatlarını çıkardı ve kayalıklardan uçarak yere kondu. Artık Bot tek başınaydı, kurbağanların ortasında mutlu mutlu oturuyordu "Vrakk! Kurbağalar Vrakk diye bağıırır!" dedi Bot. "Dillerini böyle çıkarıyorlar," dedi ve sinek yakalayan kurbağa taklidi yaparak dilini içeri çekip dışarı çıkarmaya başladı, tam da Gregor'un ona öğrettiği gibi.

Kırmızı ve siyah benekli bir kurbağa sıçrayıp tam da yanına inmişti.

"Aaaa!" dedi Bot. "Kırmızı kurbağa merhaba dedi!"

"Dokunma ona Bot! Dokunma!" diye emretti Gregor. Kurbağa kızın etrafında yavaşça hareket ediyordu. Bir başka somon balığı pembesi renkte kurbağa sıçramış ve kızın ayakkabısının üstüne konmuştu. "Hop! Hop!" Kendini sa-

kmmadan diz çöküp ellerini ayaklarının arasına yerleştirerek klasik kurbağa pozisyonu almıştı. "Hop! Hop! Ben de artık kurbağayım," dedi ve sıçramaya başladı. Hareketlerinin yaptığı titreşimler kurbağaları kışkırtmış olmalıydı. Daha büyük bir enerjiyle hoplayıp zıplamaya başladılar.

"Hayır Bot... zıplama..." diye yalvardı Gregor.

Yiyecek paketlerinin üzerindeydi şimdi. Kurbağalar kayalıklardan yemek paketlerinin üzerine doğru yayılmışlardı. İki turuncu ve bir yeşil kurbağa karnından neredeyse bir kaç santim ötedeydiler. Bot bir metre yukarısında, biraz uzağındaydı Gregor'un. Kolları neredeyse ona ulaşıyordu. "Atla kollarıma Bot. Yüzme havuzunda yaptığımız gibi. Sen zıplayacaksın ben seni yakalayacağım. Tamam mı?"

"Ee - veet!" diyerek onaylamıştı Bot. Bacaklarını düzleştirdi ve dizlerini Gregor'un kollarına atlamak için hafifçe eğdi. Tam o anda göz kamaştırıcı safir mavisi bir kurbağa sağ koluna atlamıştı.

Sonrasında olanlar sanki ağır çekimdeymiş gibiydi. Kurbağa Bot'un koluna doğru atlarken havaya sıçrayıp dönen Lapblood kuyruğu ile Bot'a vurmuştu ve onu doğruca Gregor'a doğru savurmuştu. Gregor, Hamnet'in çılgınlığını duyduğundaysa safir mavisi kurbağa bu defa doğruca Lapblood'un yüzüne uçuyordu ama Gregor hızla çektiği kılıcıyla sıçanın kulağının hemen yanında kurbağayı şişlemeyi başarmıştı.

"Geri çekil!" Ripred'in keskin emri beynine ulaştı.

"Çekil oradan!"

Bütün grup kurbağaların patikayı istila etmesiyle geriye çekilmişti.

"Birlikte kalın!" dedi Hamnet ama herkes bir kargaşa içindeydi. Herkes ormanın içine doğru izledikleri yolu unutarak zehirli, ölümcül kurbağalardan kaçıyordu. Asmaların içine doğru yaklaşık yirmi metre çılınlar gibi koştuktan sonra aniden durmuştu Gregor. Kasvetli ormanda etrafına bakındı ama kimseyi göremedi. "Hey!" diye bağırdı.

"Olduğun yerde kal!" diye bağırın Ripred'in sesini duydu. "Hiçbiriniz olduğunuz yerden kımıldamayın!"

On beş dakika içinde Hamnet ve Ripred grubu yeniden toparlamıştı.

Gregor, Bot ve Hamnet'in kurbağalar hakkında konuştuğunu duyunca onun iyi olduğunu anlamıştı. Kılıcının ucundaki ölü kurbağayla oldukça sakın görünüyordu Gregor ama kanının damarlarında hâlâ heyecanla aktığını hissedebiliyordu. Görüşü tuhaf bir biçimde parçalanmıştı ve yine aynı şey olmuştu. Öfkeli olduğu zamanki bilinç kaybı. Bir şekilde kılıcını çıkarmış ve hiç düşünmeden ölümcül kurbağaya saplamıştı. Deneseydi bile kendini durdura-mayabilirdi çünkü o anlarda ne yaptığını bile bilmiyordu. Güçleri Hamnet'in deyişiyile kontrol altında değildi ve onlara nasıl hükmedeceği konusunda bir fikri yoktu.

Ripred burnunu asmalara doğru kaldırdığında tek bir kası bile oynamamıştı. "Yardıma ihtiyacım var Ripred," dedi zayıf bir sesle.

"Kendine bir çeki düzen vermen gerektiğin doğru," dedi Ripred.

"Kontrol edemiyorum/" dedi Gregor. "Öfkeci olmayı kontrol edemiyorum." Kollarını bilinçsizce yukarı kaldırmıştı Gregor ve Ripred sıçrayarak son anda ucunda zehirli kurbağa olan kılıçtan kendini kurtarabilmişti.

"Hey! Şu kılıcı nereye savurduğuna dikkat et!" dedi sıçan. "Kurtul şu kurbağadan. Gregor kılıcının ucunu kayalıklara sürterek kurbağanın cansız bedeninden kurtuldu. "Kılıcını iyice sudan geçir," dedi Ripred, en yakındaki akarsuyu ona işaret etmişti. "Şimdi kılıcını kınına koy ve ucunda hâlâ zehir kalmış olabileceğini unutma. Bir daha düşüncesizce kullanma onu," dedi Ripred.

Gregor kılıcını kınına yerleştirmişti. "Onu ne zaman kullanacağımı nasıl bilebilirim? Böyle şeyleri planlayamıyorum!" diyerek huzursuzluğunu belli etti.

"Biliyorum. Şimdi sakin ol. Öfkeçiler önce çıldırmış gibi olurlar. Kendimden biliyorum. Buna alışırsan artarak böyle devam eder," dedi Ripred.

"Ama ne zaman olacağını bilemiyorum ki!" Gregor'un sesi çılgık gibi çıkmıştı. Bu sıçan onu dinlemiyor muydu?

"Evet biliyorsun. Kanının akışını, bakış açının değiştiğini ve o anda odaklandığın şeyin dışındaki önemsiz her şeyden kurtulduğunu biliyorsun. Bunların farkında değil misin?" dedi Ripred.

Gregor başıyla onayladı. "Labirente Ares ile sıçanlara karşı savaşıırken böyle olduğunu hissedebiliyordum."

"Pekâlâ, bu iyi bir şey. İyi bir başlangıç sayılabilir. Tehlikede olduğunu hissettiğinde ve saldırıya uğrayacağını hissettiğinde odaklanmaya çalış. Sonuç olarak bu hissi

başlatıp durdurmak senin elinde. Ama biraz zaman alacaktır," dedi Ripred.

"Sende ne kadar sürmüştü?" diye sordu Gregor.

"Durumlarımız farklı. Ben sürekli savaşlarda bulundum. Daha hızlı kontrol altına alabilmek için senden daha fazla olanağım vardı," dedi Ripred.

"Ne kadar sürdü?" diye tekrarladı Gregor.

"Birkaç yıl/" dedi sıçan.

Birkaç yıl! Ripred neredeyse her gün dövüşmüş olmalıydı! Gregor bozguna uğramış gibi sallıyordu.

"O kadar da kötü değil Gregor, zamanla bu durumu sana verilmiş bir armağan gibi görmeye bile başlayacaksınız," dedi Ripred.

"Böyle bir armağan istemiyorum!" dedi Gregor.

"Pekâlâ, başka bir seçeneğin yok," dedi Ripred. "Hadi, kız kardeşin başka arkadaşlar edinmeden gitsek iyi olur."

Gregor ormana doğru Ripred'in arkasından yürürken bir sıçanın ne kadar iyi olabileceğini düşünüyordu. Ripred ne zaman onu kızdırıp ne zaman gönlünü alacağını iyi biliyordu. Tıpkı Tick öldükten sonra Gregor'a davrandığı gibi ya da Bot'u kaybettiği zamanki gibi.

Kurbağaların ortaya çıktığı zaman bulundukları yerde yeniden toplanmışlardı. Gregor herkesin gözünü ona diktiğini fark edince utanmıştı. Hamnet ile göz göze gelmek istemiyordu.

"Onu sıkboğaz etme Hamnet. Kendini tutamadı," dedi Ripred.

"Fark ettim ama bu hiç de güven verici değil," dedi Hamnet.

"Sonuçta Lapblood hâlâ canlı, değil mi?" dedi Ripred.

Gregor, Lapblood'a Bot'un yaşamını kurtardığı için teşekkür etmesi gerektiğini biliyordu ama sıçanların tavırları oldukça düşmancaydı ve teşekkürünü geçiştirmeye karar verdi.

Bot hâlâ kurbağalarla karşılaşmasının etkisindeydi ve kurbağa sesi çıkararak etrafta sırıyordu.

"Evde kurbağalarınızın olduğunu söylüyor," dedi Hazard Gregor'a.

"Gerçek değiller, oyuncak kurbağalar yalnızca," dedi Gregor.

"Oynaması için tuhaf şeyler seçiyorsunuz Yerüstü'nde," diye yorum yaptı Hamnet.

Ölümçül tehlikeleri olan bir şeyi oyuncak haline getirmek tuhaflarına gitmiş olmalıydı. Küçük çocukları böyle şeylere sahip olmaya özendirmek...

"Kaybımız nedir?" diye sordu Ripred.

"Ne yazık ki bütün yiyeceğimizi kaybettik," dedi Hamnet. "Kurbağalar yemek paketlerine temas etti ve bırak yemeyi onlara dokunma riskine bile giremeyiz. Nike suları kurtarmış. Ayrıca Frill senin çantalarını kurtarmış Gregor. Hamnet çantalarını ve şarap tulumunu onun ayağının ucuna koymuştu. "Yiyecek var mı?"

"Yalnızca Bot için biraz kurabiye ve bir de şarap tulumunda kremalı karides var. Ripred için getirmiştim."

"Bil bakalım en sevdiğim öfkeci kim?" dedi Ripred ve burnunu şarap tulumuna doğru uzattı. Gerçekten de benim için mi getirdin?"

"Üzgünüm Ripred. Ufaklılıklar için ayırmamız gerektiğini biliyorsun," dedi Hamnet şarap tulumunu önünden alarak.

Ripred tısladı. "Önce şu ağgözlü Felaket şimdiyse bu ufaklıklar. Ölümüm çocuklar yüzünden olacak."

"Korkma sana bir şey olmaz," dedi ve güldü Hamnet. "Hepimizden fazla yaşarsın."

Sıralanıp patika boyunca yol almaya başladılar. Gre-gor, Bot'a kurbağaların ne kadar tehlikeli olabileceğini vurguluyordu ama onun pek de aldırıldığı yoktu. Hatta dersin ortasında Temp'in sırtına bile geçmek istedi ve Gregor dersi yarım kalmasına rağmen ona engel olamadı. Başka seçeneği yoktu.

Pek fazla konuşma ya da tartışma olmamıştı olaydan sonra. Sıcak daha da çekilmez hale gelmişti ve yemeksizlik gerçekten kötüydü. Gregor'un ayakları iyice ağarana ve sürekli yosunlara takılmaya başlayana kadar yürümüşlerdi. En sonunda Hamnet kamp kurmalarını söyledi.

Hepsi bir gaz lambasının etrafında toplanıp daire oluşturmuşlardı. Herkesin bolca suyu vardı ama yalnızca ufaklıkların yiyeceği vardı. Gregor kurabiyeleri Hamnet'e verdi ve o da Bot ile Hazard'a birkaç tane verdi. Ardından Gregor şaşkınlık içinde Hamnet'in iki tane de ona uzattığını fark etti.

"Hayır, teşekkür ederim," dedi Gregor.

"Yalnızca on bir yaşındasın ve seni de ufaklık saymalıyız sen de kendini öyle görsen iyi edersin."

"Hayır, diğerlerine ver." Gregor kendini çocuk gibi hissetmiyordu. Annesinin, Ares'in ve diğer bütün sıcakkanlıların sorumluluğunu üzerine almak onu böyle hissetmekten alıkoymuştu.

Hamnet şarap tulumunun kapağını açtığında kremalı karidesin ağız sulandırıcı aromasının kokusu Gregor'u yutkundurmuştu.

"Bunu ufaklıklara vermenin bilgece olduğunu mu düşünüyorsun?" dedi Ripred. "Kremanın sıcakta bozulmak gibi kötü bir şöhreti vardır."

"Bozulan tek şey sensin. Kusursuz koku olduğundan bozulmadığını da biliyorsun," dedi Lapblood.

"Asla yeterince dikkatli olmadım," dedi Ripred somurtup Bot ve Hazard'ın kurabiyelerini kremalı sosa bahrisini izleyerek.

Çocuklar yemeklerini bitirince yatma hazırlıkları başladı. Frill ilk nöbet için gönüllü oldu. Gregor yere bir battaniye serdi ve Bot ile beraber uzandılar. Gregor'un kollarına sarıldı ve hemencecik uykuya daldı. Bot uykuya dalana kadar bekledi ve kızın ter içindeki buklelerinin altındaki elini çekti. Amma da sıcaktı.

Oldukça yorgundu ama ormanın sesi uymasını zorlaştırıyordu. Tabii sıcaklık da. Üstüne üstlük bir öfke krizi daha geçirmişti. Hastanenin görüntüsü aklına geldiğinde diğer her şey önemini yitiriyordu. Beyaz yatakta uzanan annesi, Ares'in soluksuzluktan güçlkle inip kalkan göğüs

kafesi ve Howard'ın yüzündeki umut Gregor'un gözü önüne geliyordu.

Hâlâ uyanıktı Gregor ve loş bir ışıqla aydınlanan asmalara bakıyordu. Lapblood ve Mange'in konuştuklarını duydu.

"Hâlâ canlı olma şansları olduğunu düşünüyor musun?" diye fısıldadı Lapblood. "İki küçüğün canlı olduğunu sanmıyorum. Biz ayrılırken can çekiştiklerini biliyordum. Peki, Flyfur ve Sixclaw?"

"Evet, biliyorum," dedi Mange rahatlatmaya çalışarak onu. "Sarı toz yola çıkmıştı ve biz ayrılırken salgına dair bir işaret yoktu. Ayrıca Makemince'in onları bir şekilde beslemeyi başaracağından eminim."

"Şu iki küçük... Fazla acı çekmişler midir sence?" dedi Lapblood. "Düşüncesine bile dayanamıyorum. Kimse bana tatmin edici bir yanıt vermiyor. Yavrularım."

"Hayır, çabucak gittiler," dedi Mange boğuk bir sesle. "Artık bunu düşünemeyiz. Flyfur ve Sixclaw'ı düşünmek zorundayız. Hâlâ şansları var."

"Evet, biliyorum. Onları düşüneceğim," dedi Lapblood.

"Şimdi git ve uyu Lapblood," dedi Mange. "Lütfen."

Ortalık oldukça sessizdi ve Gregor tek uyumayanın kendisi olmadığını biliyordu. Diğerleri de ışığın etrafında ormanın görüntüsüne dalmış sevdiklerini nasıl kurtaracaklarını düşünüyorlardı.

BÖLÜM

16

Gregor, Hamnet yolculuğun diğer kısmı için onu Guyandırana kadar dönüp durdu. Battaniyesini üzerinden atar atmaz aklına Lapblood ile Mange'in konuşması gelmişti. İki yavruları ölmüştü ve diğer ikisi de ölebilirdi. Aklına sıçanların yavrularını bile sevemeyeceğini söylediği o an geldi ve utancından kıpkırmızı oldu. Özellikle de Lapblood Bot'un yaşamını kurtardığından beri böyle düşünüyordu. İlacı bulmak için Bot'a ihtiyaç duyduğundan mı yaptığını bilmiyordu ama yine de onun yaşamını kurtardığı gerçeği değişmiyordu. Belki Lapblood ile özel olarak konuşabilirdi... Hayır. "Eğer birine toplum içinde yanlış bir hareket yaptıysan, yanlışını yine toplum önünde kabul etmelisin," derdi babası.

"Hey, Lapblood," dedi. Özür dilemek çok zordu. Özellikle de bir sıçandan. Önce kolay kısmından başlamak istedi. "Sana bir şey söylemek istiyorum... Dün Bot'u kurbağalardan kurtardığın için teşekkür ederim."

"Unut gitsin," dedi Lapblood.

Onu mavi kurbağadan kurtardığı için Gregor'a karşılık olarak teşekkür etmemiştir. Gregor'un bunu ona borçlu olduğunu düşünmüştü. Devam etmek için kendini zorladı Gregor. "Bir de şu sıçanların yavrularını sevmemesiyle ilgili söylediğim şey..." Herkes durmuş onları dinliyordu. "Üzgünüm. Çok aptalcaydı." Battaniyesini toplayıp çantasına yerleştirdi.

Lapblood yanıt vermedi. Mange de konuşmamıştı. En sonunda söylemişti işte söyleyeceklerini...

Hamnet, Hazard ve Bot'u beslerken sıçanlar ve Nike kendilerini tımarlıyorlardı. Temp bile ayaklarının üzerinde kendine çeki düzen veriyor gibi görünüyordu. Gregor nemli bir çamaşır ile Bot'un ellerini ve yüzünü sildi ve buk-lelerini taradı. Annesi onun derli toplu görünmesini istedi. Kendi dış görünüşü ile pek fazla ilgilenmiyordu ama yine de yakınlarda güvenli bir akarsu olmasını ve içine girip yapış yapış halinden kurtulmayı istedi. Neyse ki kirli bir kürkü yoktu.

Su içme sırası ona geldiğinde matarayı aldı ve midesini doldurana kadar içti. Midesinin boş olma hissini böylece yok etmişti.

Her zamanki sıralarına dizildiler ve ormanın derinliklerine doğru yol aldılar. Yürüdükleri patika o kadar dardı ki Temp'in yanı sıra yürüyemiyordu. Frill, Temp ve Bot'u Hazard ile beraber taşımayı teklif etti ve Gregor da birbirlerini oyalayacaklarını düşünerek bu fikre katıldı.

Yeniden A-B-C şarkısına başlayacaklarından endişe

ediyordu Gregor ama Hazard başka bir oyun bulmuştu. Hamam böceği konuşması öğrenmek. Hazard bir iki tekrarlar hemen Temp gibi konuşmaya başlamıştı bile. "Ben deee! Ben de böcek gibi konuşabilirim!" diye ısrar etti Bot. Üçü de Frill'in sırtına yerleşip saatlerce bu oyunu oynadılar. Yalnızca Ripred'i taklit etmemişlerdi. Bot öğrenmeye başlamıştı. Hazard inanılmaz bir kopyalama yeteneğine sahipti. Baştaki çekingenliğine rağmen Temp harika bir öğretmen olmuştu onlara. Oldukça tutkuluydu ve hiç yargılamıyordu. Öğle yemeği için ara verdiklerinde üçü İngilizce ve hamam böceği dili karışımı bir dilde sohbet ediyorlardı.

Öğle yemeğindeki su artık Gregor'un midesine acı vermeye başlamıştı. Bir gündür hiçbir şey yememişti ve günün çoğunu yürüyüşle geçirmekteydiler. Dulcet'in Bot için hazırladığı çantadan bir top çıkarmaya çalışırken bir şey bulmuştu. "Hey, balonlu sakız!" dedi. Parlak pembe paketi diğerlerine gösterdi.

"Balonlu sakız istiyorum!" dedi Bot kollarını uzatarak.

"Hayır, Bot. Sen çok küçüksün," dedi Gregor. Annesi onun sakız çiğnemesine izin vermezdi çünkü boğula-bilirdi. "Ama kâğıdını alabilirsin." Gregor sakızı dikkatle çıkardı ve parlak pembe kâğıdı Bot'a verdi. Bot kâğıdını arkadaşlarına göstermeye çoktan başlamıştı bile.

"O yiyecek mi?" diye sordu Mange.

"Yiyecek değil. Onu çiğniyorsun ama yutmuyorsun," dedi Gregor.

"Peki, anlamı ne o zaman?" dedi Lapblood.

Balonlu sakızın anlamı mı neydi? "Bilmiyorum... Güzel tadı var. Biraz istemez miydiniz?" dedi Gregor.

Beş tane daha sakız kalmıştı. Çocuklar çoktan yemek yemişlerdi ve Temp yemek yemeden bir ay bile yaşayabilirdi. Nike ve Frill yemek için yolculuk sırasında yeterince böcek bulabiliyorlardı ve geriye yalnızca Gregor, Hamnet ve sıçanlar kalıyordu.

"Harika, herkes için bir parça var," dedi Gregor. Hamnet ve sıçanlara paylarını fırlattı. "Unutmayın yalnızca çiğneyeceksiniz, yutmayacaksınız."

Sakızının parlak kâğıdını çıkardı ve ağzına attı. Ağzının içine yayılan şekerin tadı inanılmazdı. Diğerlerinin onu izlediğini gördü. "Hadi, deneyin!"

Hamnet kendininkini yavaşça çıkardı ve kokladı. Kararsız bir tavırla sakızı ağzına soktu ve çiğnemeye başladı. Akli karışmış gibi bir ifade belirmişti yüzünde. "Çok tatlı... çiğnediğin zaman azalmıyor da."

"Azalmazı. Sakız denir ona. Aynı parçayı günlerce çiğneyebilirsin. Büyük olasılıkla yıllarca da!" dedi Gregor.

Sırayla sıçanların hepsi kâğıdına zarar vermeden sakızlarını çıkardı ve ağızlarına yerleştirdi. Gregor onların ağızlarını açıp kapamalarına ve yaptıkları şeye anlam vermeye çalışmalarına bakıp gülmek için kendini zor tuttu.

Ripred şaşkınlıkla elini ağzına götürmüştü. "Ah. Benimkini yuttum."

"Bir şey olmaz, sana zararı yok," dedi Gregor.

"Benimkinin nereye kaybolduğunu bilmiyorum," dedi Mange dilini ağzının içinde evirip çevirerek. "Yok oldu."

Ağzını kocaman açtı ve Gregor sakızın onun iki uzun dişi arasına sıkıştığını gördü.

Lapblood aralarında sakız çiğneme işiyle başa çıkabilmiş tek sıçan gibi görünüyordu. "Kötü değil. Kemirmek kadar iyi olmasa da en azından dişlerinle yapacak bir şey sağlıyor."

"Neden balonlu sakız diyorlar?" diye sordu Hamnet kendininkini çıkarıp inceleyerek.

"Bu yüzden," dedi Gregor ve kocaman bir balon şişirip gürültüyle patlattı. Herkes yerinden sıçramıştı.

"Yapma!" dedi Ripred. "Hepimiz yeterince sinirliyiz zaten."

"Hey, yalnızca soruya yanıt verdim," dedi Gregor.

Yiyecek için duyduğu arzu yol ilerledikçe daha da artıyordu Gregor'un. Sakızdaki şeker bir miktar enerji vermiş olsa bile mide suyunu da harekete geçirdiğinden daha da aç hissettirmişti. Soğuk yiyecekler istiyordu canı. Buzlu dondurma, karpuz, dondurma. Elbette tuza da ihtiyacı vardı çünkü terlerken fazlasıyla tuz kaybediyordu.

Botlarını yolculuk boyunca çıkarmamıştı ve çorapları sırlıslıkla olmuştu. Yedek çamaşır ve çorap almayı ihmal etmişti ve bu yüzden değiştiremiyordu. Hazard ve Hamnet'ten ödünç de isteyemiyordu çünkü çorap giymiyorlardı. Ayakkabıları sürüngen derisinden yapılmaydı.

Sıcakla birleşen yiyecek eksikliği enerjisini iyice düşürmüştü. Hamnet yiyecekleri kontrolüne almıştı ama yakıt ve ilk yardım malzemeleri Gregor'un çantasındaydı. Her bir metrede birilerinin omuzlarından aşağı bastırıldığı-

hissediyordu ve dizleri titriyordu.

"Çantayı ben alıyorum," dedi Hamnet.

Gregor çantasını almasına karşı çıkmadı. İtiraz edecek gücü olmasını isterdi ama o anda yardım ettiği için mutluydu.

"Teşekkürler," diye homurdandı.

Hamnet doğrudan onun arkasında devam etti yürüyüşe ve en arkaya Ripred geçti. "Ripred senin Felaket'i öldürmeyerek büyük bir değişime neden olduğunu söyledi."

"Sanırım öyle yaptım. Ama o yalnızca bir bebektir," dedi Gregor temkinli bir biçimde, insanların çoğu bu yüzden ona oldukça kızgınlardı.

"İyi bir kararmış. Yoksa farelerin hiçbiri bu yolculuğa katılmazdı. Salgın olsun ya da olmasın," dedi Hamnet.

Gregor hiç böyle düşünmemişti ama yine de sıçanların Felaket'in katili ile yolculuk edeceğini hayal etmek zordu. Hamnet'in diğerleri gibi kararını onaylaması ona kendini iyi hissettirmişti. "Bana pek de fazla olumlu şey getirdiğini söyleyemem Regalialıların arasında. Şimdi herkes benden nefret ediyor. Sıçanlar da, insanlar da."

Hamnet güldü. "Herkes değil. Ripred besbelli ki sana tapıyor."

"Evet, en sevdiklerinden biri olduğuma şüphem yok," dedi Gregor. "Büyük olasılıkla akşam yemeği için tadımın nasıl olacağını merak ediyordur."

"Belki de, eğer bir deri bir kemik olmasaydın düşünebilirdim," dedi Ripred.

Gregor ağzındaki sakızla büyükçe bir balon şişirip gü-rültüyle patlattı.

"Kes şunu!" diye hırladı Ripred.

"Pardon," dedi Gregor ama aynı anda sırtıyordu.

Saatler sonra kamp için uygun bir yer bulduklarında Gregor'un yüzündeki sırtma çoktan silinmişti. Ayakları sabahtan beri bir inip bir kalkmaktan ve kilometrelerce yürümekten hissizleşmişti. Tamamıyla bitkindi ve battaniye bile sermeden kılıç kemerini ve çantasını çıkararak kendini yere bıraktı. Hava çok sıcak ve nemliydi. Soluk almakta zorlanıyordu. Önce yeterince oksijen var mı diye merak etmişti şimdiyse çok mu fazla olduğunu merak ediyordu. Yanlış bir şeyler vardı ve aklının karıştığını hissediyordu.

Hamnet son kalan kurabiye ve kremaları Bot ve Hazard'a verdikten sonra Ripred'in yanına doğru gitti.

"Yiyecek bulmak zorundayız, Hamnet. Yalnızca küçükler için değil gerçi ufaklık eğer birkaç saat içinde beslenmezse viyaklamaya başlar. Ama hepimiz açız. Savaşçıya baksana."

Gregor başını kaldırıp onaylamak istedi ama gözünün önüne düşmüş yeşil bir yaprağı bile kaldıracak gücü bula-mamıştı. Soluk almayı bırakmış olması mümkündü. Ciğerlerine hava girip çıkıyormuş gibiydi, en azından hissedebildiği şey buydu.

"Evet, sen ve ben araştırmalıyız. Başka bir seçenek gö-remiyorum," dedi Hamnet. Gregor'un başını kaldırdı ve dudaklarını aralamasını sağlayıp ona istemediği halde su içirdi. "Dinlenmeye çalış Gregor. Yakında geri döneceğiz.

İçebildiğin kadar su iç." Hamnet elini Gregor'un alnına koydu ve Gregor tuhaf biçimde rahatladığını hissetti. Annesi ve babası ona böyle yapardı. Sanki ebeveynleri yanındaymış gibi hissetmişti.

Su onu birazcık canlandırmıştı. Bir süre sonra oturabilmişti. Hamnet ve Ripred çoktan gitmişlerdi. Bot ve Hazard, Frill'in kuyruğunun kıvrımında uyuyakalmışlardı. Temp onların hemen yanında kendini temizliyordu. Nike ise hemen Gregor'un yanında uyukluyordu. Gregor onun indiğini bile fark etmemişti. Su mataraların birçoğu hâlâ sırtındaydı ve o da Gregor gibi çok fazla yorulmuş olmalıydı. Lapblood ve Mange kıpır kıpırdı ve oldukça bitkin görünüyorlardı. Büyük olasılıkla yolculuktan önce bile açlıktan kıvranıyorlardı. Gregor en azından önceden düzenli biçimde yemek yemişti.

"Biraz daha su ister misiniz?" diye sordu Gregor. Sıçanların ve hatta Ripred'in bile suları açma ve paylaşırma konusunda Hamnet'e güvendiğini fark etmişti Gregor. Hamnet'in su matarasını aldı ve tıpasını çıkardı. Mange'in yanına gitti ve diz çöktü. "Hadi Mange, Hamnet bolca su içmemizi söyledi."

Mange onun su içirmesine izin verdi. Gregor aynı şeyi sakızını boğazına kaçırmamaya özen göstererek Lapblood'a da yaptı. Diliyle azı dişi ve yanağı arasındaki sakızı bulup çiğnemeye başlamıştı.

"Su iyi ama yakında bir şey yemezsek hiçbirimizin Üzüm Bağı Gözü'ne ulaşabileceğini zannetmiyorum," dedi Lapblood.

"Bu ormandaki her şeyin yenilemez olduğuna inanmıyorum," dedi Mange.

"Öyle olduğunu zannetmiyorum," dedi Gregor. "Mutlaka yenilebilir bir şeyler vardır ama Hamnet bizim iyi ve kötü yiyecekleri birbirinden ayıramayacağımızı düşünüyor olmalı."

"Hamnet' diye tükürükler saçarak tısladı Mange. "O ne bilir ki? Yalnızca bir insan. Hem onun burnu zehirli ya da güvenli yiyecekleri birbirinden ayırt edemez. Ama benim burnum ayırt edebilir. Şu an bile olası yiyeceklerin kokusunu alabiliyorum. Ne olduğunu bilmiyorum ama inan bana yiyebiliriz."

Gregor ağır havayı kokladı. "Ben hiçbir şeyin kokusunu alamıyorum," dedi.

"Ben alıyorum," dedi Lapblood. "Tatlı bir şeyler."

"Evet öyle," dedi Mange. "Ben bulmaya gidiyorum. Gelen var mı?"

"Ben geliyorum," dedi Lapblood. "Burada uzanıp açlıktan ölmeyi beklemekten iyidir."

"Bilmiyorum, Hamnet burada olsaydı yiyecek bulmak için ormana gitmemizi isteyeceğini sanmıyorum," dedi Gregor şüpheyle.

"Neden olmasın? Şu anda Hamnet ve Ripred'in yaptığı şey de bu değil mi zaten? Daha fazla kişi bakarsak daha çok yiyecek buluruz," dedi Mange. "Gelmek istemiyorsan tamam ama bizim bulduklarımızı paylaşmayacağımızı bil. Kız kardeşinle bile paylaşmayız."

Gregor, Bot'un acıkmış olarak uyanacağını ve sıçanların yemeği olduğu halde neden kendi yemeği olmadığını anlayamayacağını düşündü. Hemen ağlamaya başladığı ve

Gregor'un da yapacak hiçbir şeyi olmazdı.

"Hamnet saldıran bitkilerden söz etmişti," diye hatırlattı Gregor.

"Günlerdir bu ormanı ayaklarımızla çiğniyoruz," dedi Mange. "Senin kız kardeşin topuyla oynarken asmalara dokundu ve unutma ki kurbağalardan kaçarken hepimiz dallara çarptık. Doğru olsaydı hepimiz zarar görürdük. Bizi durdurmaya çalışan herhangi bir bitki gördün mü?"

"Hayır, görmedim," diyerek kabul etti Gregor. "Pekâlâ, ben de geliyorum." Biraz daha su içip ayağa kalktı. Sırt çantasını çıkardı, böylece tişörtünün terleyen sırt kısmı kuruyabilirdi. "Hey, Temp, biz yiyecek bulmaya gidiyoruz. Mange ve Lapblood bir şeylerin kokusunu aldılar."

"Gitme, ben gitmezdim, gitme," dedi Temp huzursuzca kıvranarak.

"Endişelenme, hemen döneceğiz," dedi Gregor. "İhtiyacımız olursa sana sesleniriz." Kamp alanından çok uzaklaşmaya niyeti yoktu. Frill ve Temp'in varlığına rağmen herhangi bir tehlike durumunda Bot'a yakın olmak istiyordu. Ama o anki en büyük tehlike açlıktan ölme tehlikesiydi.

Burnuna gelen kokuları takip eden Mange onları ormanın içine doğru sürükledi. Lapblood onun arkasındaydı ve en arkadan Gregor yürüyordu. İz sürme sonunda yiyecek kırıntıları bulmamayı diledi. Elbette ekmek kırıntıları olsaydı şu anda yiyecek araştırıyor olmazlardı, oturup ekmek kırıntısı yiyor olurlardı. Her neyse...

Kamp alanından Gregor'un tahmin ettiğiinden daha da uzaklaşmışlardı ve Mange hedefini bulmuş gibi doğ-

ruca bir noktaya yönelmiş uzaklaşmaya devam ediyordu. Gregor tekrar dönüş yolunu bulabilmeyi diliyordu. Birkaç dakika sonra o da sanki tatlı bir şeylerin kokusunu almış gibi kalbi çarpmaya başladı. "Hey, ben de kokuyu alabiliyorum."

"Zamanı geldi," dedi Mange. "Neredeyse ulaştık."

Küçük bir açıklığa gelmişlerdi. Havada ağır bir koku vardı ve Gregor'a olgunlaşmış şeftalilerin kokusunu anım-satmıştı. Cep fenerini yakıp koruya doğru baktı. Buradaki asmalar izledikleri yolun üzerindelerden farklıydı. Yapraklarla kaplı gövdeleri baş kısımlarından kıvrılıyorlardı ve yeşilliklerin içinde sarı kozalar aşağıya doğru sarkıyorlardı. Üst kısımlarında gül rengi meyveler vardı. Pek de araştırmadan Gregor onların o leziz kokunun kaynağı olduğuna karar vermişti. Ağzından akan ince bir salya yanaklarına doğru kayıyordu. Anlaşılmaz bir şekilde eli yukarı kalktı ve akan tükürüğünü sildi.

Aynı anda Mange ön ayaklarını uzattı ve yakaladığı meyveyi ağzına doğru çekti. Kozalardan biri aniden hamle yaptı ve kocaman açılıp Mange'i bir anda yuttu ve şak diye kapandı.

Mange'in tek görünen yeri kozanın sarı dudakları arasından dışarı sarkan kuyruğunun ucuydu.

BÖLÜM

17

Mange yakalandığında Lapblood acı bir ciyaklama koyvermişti. O havadayken aniden ortaya çıkan başka bir asma Lapblood'u belinden yakaladı. Pençeleriyle asmayı parçalamayı başarmıştı ve o anda bütün koruluk çılgına dönmüştü.

Gregor bütün ormanın hareket etmeye başladığını görünce şaşkınlıktan donakalmıştı. Elini hemen kılıcının kabzasına götürdü ama çok geçti. Asmalar onu vücudundan, kol ve bacaklarından kavramıştı bile. Yerdeki yosunlar yükselerek onu botlarından yakalamıştı. Kımıldamaya çalışıyordu ama bitkiler oldukça güçlüydü.

Öfkeci gücüne ne olmuştu? Vücudunu ölümcül düşmanın bir işaret bulabilmek için yokladı ama bir şey olduğu yoktu. Görüşünde bulanıklık, kanında herhangi bir hareket yoktu. Tek hissettiği şey duyduğu olağanüstü korkuydu.

Mange hâlâ kozanın içindeydi. Lapblood'un bitkiler-

bir ağın içinde çabaladığını görebiliyordu.

Midesinin etrafına dolanan kaim bir sarmaşık sıkımaya başlamıştı. Sanki bir anakonda sıkıyormuş gibi hissediyordu Gregor. "İmdat!" diye bağırmaya çalıştı ama acınacak bir ses çıkardı. "İmdat!" Hem kim yardıma gelebilirdi ki? Ripred ve Hamnet gitmişti. O ve Mange hareket edemiyordu. Temp'in cesaretine söyleyecek söz yoktu... ama onu çağırmak onun da ölmesine neden olmaktan başka ne işe yarardı ki?

Gregor dikkat çekmesi gerektiğinin farkındaydı. Bitki onu sarı ağızlardan birine doğru çekiyordu. Gücünün giderek azaldığını hissetti ve beceriksizce kıvrandı. Soluk alamıyordu... çok fazla sıkıyordu sarmaşıklar. Sarı kozaya birkaç metre kalmıştı yalnızca ve ağzının içini görebiliyordu. Çamur gibi bir sıvı sızıyordu sarı duvarlarından. Gregor bilincinin bulanıklaşmaya başladığını hissedebiliyordu. Gözünün önünde siyah benekler uçuşmaya başlamıştı. Hapşırıldı ve ağzındaki sakız kozanın içine düşmüştü.

Yapışkan, esnek, pembe lif haline gelmişti. Sakızın kozaya bir şeyler yaptığı belliydi ve Gregor bunun farkındaydı. Sızan sıvıyla karışıyordu sakız. Yaratık pespembe sakıza bürünmüştü. Midesini saran asma gevşedi ve az da olsa soluk almasına izin vermişti.

Lapblood sarı ağza girmek üzereyken hâlâ ısırmaya çalışıyordu.

"Tükür!" diye feryat etti Gregor. "Sakızını tükür ona!" Lapblood kafasını salladı. Ne dediğini anlamış mıydı?

"Sakızını onun ağzına tükür Lapblood!" dedi Gregor.

Sıçanlar büyük olasılıkla insanlar gibi tüküremiyorlar-dı ama bir şekilde ağzından fırlatmayı başarmıştı. Burnu sarı kozanın ağzına doğru girerken bunu yapabilmışti. Yapışkan pembe balonlu sakız onun kozasında da tepkiye yol açmıştı.

Ne yazık ki bitkiler onu bırakmamıştı. Sakızlarını attıkları kozalar çılgına dönmüştü. Daha fazla çamurumsu sıvı salgılanıyordu ve pembe baloncuklar kabarmaya başlamıştı. Geçici olarak işlevsiz kalmıştı. Ama daha fazla aç koza belirmiş ve etraflarını sarıyordu.

"İmdat!" diye seslendi Gregor ve en sonunda bu defa sesi çıkmıştı. Lapblood da yüksek sesle ciyaklıyordu. Birileri mutlaka gelir diye düşünüyordu Gregor!

Gregor başının yukarısında zebra çizgisi gibi bir ışık gördü ve kozalar yukarı doğru eğildiler. Nike üzerindeki su mataralarıyla beraber üst taraftan pençeleriyle sürekli asmaları tırmalıyordu. Bir süre kendi pozisyonunu koruyarak bekledi ama ona doğru fırlayan bir sürü asma belirmişti. Gregor onun arkasından gelen bir kement görmüştü ve o anda her şeyin bittiğini biliyordu.

Asmalar yeniden sıkmaya başlamıştı ve kozalar tersine dönmüştü tekrar. Kulağına bir ses geldiğinde Gregor umudunu yitirmek üzereydi. "Şimdi ne yaptın sen?" Gözünün hemen önünde yarım düzine kadar asmanın cansız yere düştüğünü gördü.

"Ripred," diye fısıldadı. Bu düşünce onu gülümsetti.

Ripred bükülerek yaptığı saldırılarından biri gelmişti. Gregor o anda televizyonlarda reklamları gösterilen ve

düğmesine bir kez basınca sebzeleri ince ince doğrayan mutfak aletlerini düşünmekten kendini alamadı.

Asmalar geri çekilip yok olmuştu. Gregor yere düştü. Düştüğü yerde serbest kalan ciğerlerini havayla doldurmak için hızlıca soluk alıp veriyordu. Dev yeşil kozalardan biri de hemen ayağının dibine düşmüş, sıvısını akıtıyordu ve akan sıvı Gregor'un ayakucuna doğru ilerliyordu.

Birileri onu omuzlarından tutup kaldırdı ve sanki bir çuval patatesmiş gibi öte tarafa savurdu. Hamnet'ti. Hamnet'in sürüngen derisinden kıyafeti gözüne çarpmıştı. Aynı dakikada kamp alanına geri dönmüşlerdi. Gregor botlarının ayağından çekildiğini hissediyordu. Çoraplarını da çıkarmışlardı. Ayak parmaklarına su döktüler.

"Hazard, tut şu suyu!" dedi Hamnet.

Yeni su matarası gelene kadar bir süre beklediler ve ayaklarına daha fazla su döktüler.

Gregor onun birkaç metre ötesindeki Nike'ı duyabiliyordu. "Ben iyiyim, bir şeyim yok." diyordu bacaklarını inceleyen Hamnet'e.

"Pençendeki kemiğin ikiye ayrılmış neredeyse. Ben buna iyi demezdim," dedi Hamnet.

Asmalarla mücadele eden birinin uzun süre endişelenmeden durması söz konusu olamazdı. Ripred, Lapblood'u boynundan sürükleyerek kampa taşımıştı. Onu bıraktığı anda Lapblood geldikleri yöne doğru sürünmeye başladı.

"Mange..." dedi.

"Öldü," diyerek homurdandı Ripred.

Lapblood, Ripred onu yakalayıp aynı yere getirene ka-

dar o yöne doğru süründü.

"O öldü! Onu öldüren bitkiyi ben öldürdüm! Koza açıldığında cesedi yere düştü. İnan bana, öldü. Kalanınız da ölebilirdiniz!" diye bağırdı Ripred.

Lapblood dönüp belki başka bir yanıt alma umuduyla Nike'a baktı ama onun sessizce durduğunu gördü.

"Nike hiçbir şey yapmadı!" dedi Gregor. "Yalnızca bizi kurtarmaya geldi!"

"Ya sen?" diye sordu Ripred ve burnunu Gregor'un yüzüne doğru çevirmişti.

"Mange yiyecek kokusu aldığımı söyledi. Ben ve Lapblood ona yardım etmek için beraberinde gittik. Bilmiyordum. .." dedi Gregor ve sözlerinin devamını getiremedi.

"Neyi bilmiyordun? Bitkilerin sizi öldürebileceğini mi? Sana söylemiştik! Seni uyarmıştık! Eğer sana söylenenleri dinlemezsen nasıl canlı tutabiliriz seni! Tek yapman gereken burada uzanıp su içmekti! Bunu bile yapamadın!" Ripred oldukça öfkeliydi.

"Yeter Ripred! Şimdi izin verirsen yaralarını tedavi edeceğim," dedi Hamnet.

"Evet, yaralarını sar. Sonra da günü kurtarmak için başka dâhice planlar yapabilsinler değil mi! İşe yaramaz aptallar," dedi Ripred. "Hepiniz ölmeyi hak ettiniz, bunu biliyorsunuz. Aptalca fikirleri takip etmenin sonu böyle dir. Ansızın bize de, Yeraltı'na da, ilaca da elveda dersiniz işte!"

"Yeter!" dedi Hamnet. "Git şurada otur ve sakinleş."

Ripred uzaklaşıp kendi başına oturdu ama pek de sa-kinleşmemişti. Bir süre kendi kendine homurdandıktan sonra Gregor ve Lapblood'a hakaretler yağdırmaya başladı. Hakaret, aşığılama, homurdanma... Bir süre böyle devam etti.

Hamnet, Hazard'ı Lapblood'un gözlerine su dökmesi için gönderdi. Gözlerine kozanın asidi sıçramıştı. Hamnet ilk yardım çantasından çıkardığı mavi bir merhemi Gregor'un ayaklarına sürdükten sonra sargı bezi ile sardı.

"Acıyor mu?" diye sordu Hamnet.

"Pek sayılmaz," dedi Gregor. Neredeyse elektriklenmiş gibi tuhaf bir his vardı ayak parmaklarında. Tüm hissettiği buydu.

"Peki, ama acıyacak," dedi Hamnet kafasını sallayarak.

"Su neredeyse bitti," dedi Hazard.

"Başka bir matara bulacağım," dedi Hamnet. Kalkıp etrafa bakındı. "Nike, su mataraları nerede?"

"Bitkilerde. Sırtımdan çekip aldılar," dedi Nike.

"Dur!" dedi Hamnet ve çabucak Hazard'ı bileğinden yakaladı ama çok geçti. Son su damlaları mataradan damlıyordu.

"Ne oldu baba?" diye sordu Hazard. "Yanlış bir şey mi yaptım?"

"Hayır. Sen yalnızca ben ne istediysem onu yaptın," dedi Hamnet gözlerini Hazard'ın buklelerinde gezdirerek. "O matara kalan son suyumuzdu..."

Ne?" dedi Ripred.

"Nike diğlerlerine yardıma giderken suları-mızı kaybetmiş.

Kalanları ise asit yanıkları için kullandık," dedi Hamnet.

"Su yok demek. Ne kadar süre su olmadan dayanacağımızı düşünüyorsun?" diye sordu Ripred.

Hamnet başını salladı. "Pek uzun değil. Yeni içme suyu bulacağımız kaynağa ulaşmamız birkaç günümüzü alır. Kısacası elimizden gelenin en iyisini yapacağız," dedi.

"Bende biraz su var," dedi Gregor ve doğrulup oturma pozisyonu aldı. Çantasındaki suyu çıkardı. "Çok fazla olmadığını biliyorum."

"Yine de harika bir haber. Ufaklıkları susuzluktan ölmekten kurtarsın yeter. Su kaybı konusunda en savunmasız olanımız onlar," dedi Hamnet su şişesini alarak. "Geri kalanımız dayanmak zorunda."

Gregor başını sallayarak onayladı. Elbette su Bot ve Hazard için harcanmalıydı. O bir şekilde dayanırdı nasılsa. Yemeksizliğe dayanabilmişti ve bununla da başa çıkabilirdi.

"Siz ikiniz hiç yiyecek bulabildiniz mi?" diye umutla sordu.

"İşe yarar hiçbir şey bulamadık," dedi Hamnet.

"Mange bizim bulduğumuz meyvelerin yenebileceğini söylemişti. Onların sorunsuz olduğunu kokusundan anlamıştı," dedi Gregor.

"Öyle mi? Neden gidip birkaç tane de bizim için almıyorsun o halde?" dedi Ripred sinirle.

"Neyse, en azından suyumuz var," dedi Hamnet yumuşak bir sesle. "Bu her şeyi değiştirebilir. Sırt çantana su koyman iyi fikirmiş."

"Mareth koymuştu. Saf ve temiz suyun her zaman kolayca bulunamayacağını söylemişti," dedi Gregor.

"Mareth mi?" diye sordu Hamnet. "Bunca yıl sonra hâlâ sağ kalmayı başarabildi mi?"

"Evet, bacağına kaybetmesine rağmen. Felaket'i bulmak için çıktığımız yolculukta kaybetmişti bacağı," dedi Gregor. O anda Mareth ve Hamnet'in aynı yaşlarda olabileceğini fark etti. "Arkadaş mıydınız?"

"Evet," dedi Hamnet. Tekrar elindeki su şişesine döndü ve pek ayrıntı vermedi.

Ailesi, arkadaşları ve neden Regalia'yı terk ettiği ve bu ıssız yerde ne yaptığı ile ilgili bir sürü soru geliyordu

Gregor'un dilinin ucuna. Vikus'un sorusuna ne yanıt vermişti? "Daha fazla zarar vermiyorum," demişti. Gregor o anda bu yanıtı pek dikkat etmemişti. Ama aldığı yanıt Vikus'un daha fazla soru sormadan yarasaıyla orayı terk etmesini sağlamıştı. Neye zarar vermişti Hamnet? Hayal etmesi zor bir durumdu.

Hamnet kalktı ve suyu sağlık çantasının içine koydu. "Biliyorum hepimiz tükendiniz ama suya ulaşana kadar ilerlemeye devam etmeliyiz. Başarabilecek misin bunu?" diye sordu Gregor'a.

"Elbette başarabilir," diye tısladı Ripred. "Lapblood da öyle. Şikâyet ettiklerini duyarsam onlar için hiç de iyi olmaz."

Hamnet, Lapblood'un gözlerine ilaç sürdü. Nike'ın kanadını taş ve sargı beziyle sararak sabitleştirdi. Büyük, yeşil bir ilaçtan vermek istediğinde Nike reddetmişti. "Düşüncelerimi bulandırmak istemiyorum, özellikle de burada," dedi.

Hamnet ikna etmeyi denedi ama son derece kararlıydı. "Pekâlâ. Senin aklına ihtiyacımız var. Ama Frill'in üzerinde yolculuk edeceksin," dedi.

"Uçabilirim," dedi Nike.

"Uçabilirsin ama iyi iniş yapamazsın. Yere ulaşman için aşman gereken yapraklar çok kaim. Bin Nike ve uyumaya çalış," dedi Hamnet.

Gregor Hamnet'e Nike'ı bindirmesi için yardım etti. Onu bandajlarla sarmaladılar, böylece yere yuvarlanmaya-caktı.

"Bunun için üzgünüm/" dedi Gregor Nike'a.

"Ama neden?" diye sordu Nike neşeyle. "Siz yürürken ben güzelce kestireceğim. Sana teşekkür bile etmeliyim."

Onun neşesi bir şekilde Gregor'u da kendine getirmişti.

Hazard Frill'in üzerine tırmandı ve boynundaki kürke yerleşerek uyudu. Gregor Bot'u belinden kavrayıp Temp'in sırtına yerleştirdiğinde kızcağız kımıldamadan hemen uykuya dalmıştı. Gregor yemek ve su olmadan ona nasıl bakacağını düşünüyordu.

Botları asit yüzünden berbat olmuştu. Gregor dönüp bandajla sarmalanmış yalın ayaklarına bakarken Hamnet sürüngen derisinden yapılma ayakkabılarını çıkarıp ona verdi. "İşte Gregor, bunları giymelisin/" dedi

"Sen ne giyeceksin?" diye sordu Gregor.

"Beni merak etme. Buraya geldikten yıllar sonra sürüngen derisinden ayakkabı yapma fikri aklıma geldi. Ama sen onları giymek zorundasın. Bandajlarının açılmasını engelleyecektir," dedi Hamnet.

"Teşekkürler Hamnet." Gregor ayakkabılarını bandajlarına zarar vermemeye çalışarak büyük bir özenle giydi. Kısa çoraplara benziyorlardı. İnce ve ayağı saran cinsten. Daha koruyucu olduklarını belli ediyorlardı.

Lapblood Ripred'in onu bıraktığı yerde uzanıyordu ve hareket edecek gücü yok gibi görünüyordu. Baş belası bitkilerle mücadele etmek fiziksel olarak büyük bir işkenceydi ama Gregor onu asıl yılanın bu olmadığını biliyordu.

"Hey, Lapblood. İyi misin?" diye sordu. İyi olmadığı

belliydi. Mange henüz ölmüştü. Bütün yavruları da ölebi-lirdi. Nasıl kendine gelecekti? "Harekete geçmek zorundayız. Su bulmalıyız."

Lapblood ayaklandı ve tek söz etmeden yürüyüş sırasında Frill'in hemen arkasındaki yerini aldı. Gregor Bot'un öldürüldüğünü düşündüğü zaman yaşadığı şoku hatırlamıştı. Luxa'nın Henry'nin hain olduğunu ve öldüğünü gördüğü zamanki şoku da hatırlayınca onun neler hissettiğini anlamıştı. Lapblood'u yalnız bırakmaya karar verdi.

İzledikleri patika giderek daralıyordu ve en sonunda yok olmuştu. Şimdi asıl mesele bitkiler arasında adım atmaya çalışmaktı. Gregor en başta Hamnet'in ayakkabılarını giydikten sonra daha rahat hareket edebildiğini düşünmüştü. Ardından ayaklarında acı hissetmeye başladı. Ama yaralarından söz ederse Ripred'in yine tacize başlayacağını biliyordu. O yüzden, dişini sıktı ve ilerlemeye devam etti.

Belki de sularının olmadığını bilmek susuzluğunu ve acısını daha da arttırıyordu. Ağzı kupkuruydu. Dili damağına yapışıyordu. Susuzluk daha önce Yeraltı'nda yaşadıkları bir problem olmamıştı. Ölüm Diyarı'nda bile *içme* suyu bulabiliyorlardı. Evlerinde de daima temiz ve içilebilir su olurdu.

Dört saat kadar durmaksızın yürüdüler ve Gregor'un tek bir adım atacak hali bile kalmadı. Bot ve Hazard uyandığı için mola vermişlerdi. Hazard suyun az kaldığını biliyordu ama Bot bu durumu anlayamazdı ve Gregor'un tişörtünü çekiştiriyordu. "Susadım! Susadım Gre-Go!" Anla-saydı da bir şey değişmezdi çünkü ona verecek suyu yoktu.

Oldukça huysuzdu Bot ve terlemişti. Gregor daha fazla terlemesin diye iç çamaşırlarına dek Bot'un üzerindikileri çıkardı.

Hamnet su şişesini onun dudaklarına değdirdiğinde onu durdurana kadar Bot şişenin üçte birini içmişti bile. "Yavaş Bot, biraz da sonraya ayırmamız gerek," dedi nazikçe şişeyi geri çekerken.

"Daha ver," dedi Bot şişeyi işaret ederek. "Birazcık daha beklemelisin Bot," dedi ve içmesi için şişeyi Hazard'a verdi Hamnet.

Bot'un aklı karışmıştı. Gregor'u çekiştiriyordu. "Elma suyu?"

"Elma suyu yok, Bot. Git ve uyu şimdi, tamam mı?" dedi Gregor. Bot Temp'in sırtına tırmandı ve su istemeye devam etti. Yüz defa su olmadığını anlatmaya çalıştıktan sonra Gregor dayanamayıp patladı: "Suyum yok, Bot! Meyve suyu da yok! Su da yok! Tamam mı?"

Yaptığı şey kesinlikle yanlıştı. Bot gözyaşlarına boğuldu ve uzun süre onu teselli edemediler. Ta ki Hamnet ona birkaç yudum daha su verene kadar. En sonunda tekrar uyumaya başladığında herkes rahatlamıştı.

Gregor'un ayakları şişmişti ve yanıyordu. Kökler ayaklarının altında sanki hançerliyormuş gibi acı veriyordu. Terindeki tuz yaralarını sızlatıyordu.

Arkasından alay eden Ripred'in sesini duyabiliyordu. "Bu defa olmadı, değil mi öfkeci çocuk?"

Gregor onun neyi kastettiğini biliyordu ama yanıt vermedi.

"Bu armağanı istemiyorum Ripred," diyerek Gregor'un taklidini yapmıştı Ripred mızımlanarak. "Her yere gidebileceğini ve her istediğini güvenle yapabileceğini mi sandın? Sanırım görünmez olduğunu düşünüyorsun. Çünkü sen bir öfkecisin. Neyse, artık ne kadar zayıf olduğunu keşfetmiş oldun böylece."

"Kes artık Ripred, çaktığı ona yetiyor zaten," dedi Hamnet Ripred'e.

"Ölüme ne kadar yakın olduğunu öğrenmesi gerek!" dedi Ripred.

"Öğrendi," dedi Hamnet kararlı bir sesle. "Bir şey yapmadan önce düşünmesi gerektiğini öğrendi. Hangimiz bununla suçlanmadık ki? Sen de, ben de!"

Neyse ki Ripred durmuştu. Ama Gregor onun sözlerindeki haklılık payını kabul ediyordu. Görünmez olduğunu düşünmemişti ama öfkeci olmasının onu tehlikeli durumlardan daha az korkmasını sağladığını biliyordu. Bazen öfkeci tepkileri başını belaya sokabiliyordu. Bunu bilmek güvenini sarsıyor ve kendisini savunmasız hissettiriyordu.

Odaklanması zordu ama Gregor geçmişe dönüp kendini kaybettiği ve öfkeciye dönüştüğü anları düşünmeyi denedi. Yerüstü'nde herhangi bir kavgaya karışmamak için kendini tutmuştu ve herhangi bir olaya da karışmamıştı. Ripred onu tünelde tekmelediğinde öfkeci hissine kapılmamıştı. Ama her şey çok hızlı olmuştu ve Ripred kim olduğunu söyleyince son anda bu hisse kapılmaktan kurtulmuştu. Salgından etkilenen yarasa stada geldiği za-

man da tehlikedeydi ama böyle hissetmemişti. Ardından zehirli kurbağalarla yaşadıkları olay vardı. Bot'un tehlikede olduğunu biliyordu. Tehlikeyi hissedecek zamanı olmuştu. Ardından da bitkiler hızla saldırmıştı... Yanıt bu muydu? Tehlikeyi tanımladığı zaman mı öfkeciye dönüşüyordu? Hayır, çünkü ilk kez öfkeciye dönüştüğünde topla oyun oynuyorlardı. Herhangi bir tehlike yoktu o anda.

"Bir kalıbı yok." Bu Gregor'un uzun süredir sahip olduğu en net düşünceydi. Ardından hissettiği şey, saatlerce, belki de günlerce sürecek acı, korku ve bilinç kaybıydı. Ayağındaki dinmez acıyla yaprakların üzerine yığıldı. Hamnet onun kanayan dudaklarına yağ sürüyordu ve ayaklarındaki bandajı yeniliyordu. Bot ağlıyordu ve inliyordu. Ona yardım etmesinin bir yolu yoktu. Ardından sesler anlamsızlaşmaya başladı. Yoğun bir susuzluk ve asla ulaşamadığı içme suyu şişesinin hayali... Yürüyordu... Tekrar yürüyordu... Dili şişmişti, başı ağrıyordu, kalbi hızla atıyordu, midesi ağrıyordu. Kız kardeşinin Temp'in sırtında sallanışını izlerken asmaların üstüne yığıldı. Bot... uykudaydı... bilinçsizdi... ölmüş müydü? Hayır, göğsü hızla inip kalkıyordu, dudaklarına sürülen yağ parlıyordu. Ardından Ripred'in boğuk sesini duymuştu: "Temiz su kokusu alıyorum."

Bir şekilde kalkmalıydı. Yanan birer et parçasına dönmüş ayakları üstünde, Ripred ve Lapblood'u takip etti. Suyu duyabiliyordu... Çok değil belki ama suyu olmamalarına rağmen yanlarında çağlayan zararlı akarsu da onlara işkence ediyor gibiydi. Sıçanlar koşuyordu, Gregor ise arkalarından topallıyordu. Kayaların arasından şelale gibi

bir göle akan su ve kumsal... su... ama şimdi.

Ripred feryat etti, "Geri çekilin! Kaçın!"

Gregor, Lapblood ve Ripred'in altlarında eriyen zeminle mücadele ettiklerini, debelendiklerini görebiliyordu. Ripred'in onu durdurmaya, geri çekilmeye zorlayan sesini duymasına rağmen robot gibi ilerlemeye devam ediyordu. Ayakları kaldıramayacağı kadar ağırlaşmıştı ve bileklerinden aşağıya çekiliyormuş gibi hissetmişti. Aşağıya baktığında dizlerine kadar kuma battığını gördü ve o anda beynine sıçrayan adrenalin onu yaşama döndürmüştü.

"Bataklık!" dedi ve umutsuzca yukarı çıkmaya çalıştı. İmkânsızdı. Çırpındıkça daha da batıyordu.

"Debelenmeyi bırak!" diye emretti Ripred. "Daha hızlı batmana neden olur!"

"Süzül!" diye bağırdı Gregor. "Süzülmeyi dene." Bataklıkların su gibi olduğunu hatırladı. Eğer arkasını dönebilseydi yardım gelene kadar süzülebilirdi yüzeyde. Ama çok geçti. Uyluklarına kadar batmıştı ve kendini serbest bırakmasının herhangi bir yolu yoktu.

"Hamnet!" Ripred bağırdı. "Hamnet, buraya gel."

Ripred doğru hareketi yapıyordu. Dört bacağını da yüzeye çıkarmayı başarmıştı. Ama Lapblood paniklemişti. Dövündüğü için pençeleri onu daha da derinlere itiyordu.

Gregor bir çıkış yolu bulmuştu. Asmalardan birini ya - • kaladı ve tutundu. Kendini yukarı çekmeyi başardı ama aşağıdan, bileklerinden yeniden yakalanmış gibi bataklığa çekiliyordu.

"Nike!" diye çığlık attı. "Nike!"

Sağındaki asmalarda bir hışırtı vardı. Yardım gelmişti!

Siyahtan yeşile dönen gözler tanıdık gelmemiştir. İlk bakışta sıçanlar olduğunu düşünmüştü Gregor. Hayır, yüzleri daha küçük ve ince kemiklilerdi. Fareler. Fareler olmalıydı.

İmdat!" diye bağırdı Gregor. "Yardım et bize!" Fare kımıldamamıştı. Birisi yükseklerde manevra yaparak, dönerek asma ağlarının üzerine, farelerin yanına güzelce konmuştu. Gregor yeni geleni tanıyamamıştı. Kıyafetleri eski püsküydü ve soluk derisi yara bere içindeydi. Uzun, kıvrımlı bir yara sol şakağından yanağına doğru iniyordu. Ama hâlâ başında altın bir bant takılıydı. Menekşe gözleri vardı. Onu bir yerlerden tanıyor gibiydi.

"Luxa!" Umutsuz durumuna rağmen bedenine bir sevinç dalgasının yayıldığını hissetmişti. Yaşıyordu Luxa! Gülümsedi ve sanki dudaklarına yeniden kan pompalanmış gibi hissetmişti. "Luxa!" Elini uzattı ve Luxa'nın onu çekmesini bekledi. Böylece kurtulabilirdi.

Ama Luxa onun uzanan elini boş bırakmıştı. Tutmak bir yana ona bir asma dalı bile atmamıştı.

Onun yerine kollarını birleştirerek Gregor'un boğazına kadar batışını izledi.

III. KISIM

Ayna

BÖLÜM

19

Luxa! Ne yapıyorsun," diyebilmişti güçlükle Gregor.

"Sen ne yapıyorsun Yerüstlü? Sıçan dostlarınla ne yapıyorsun ormanın ortasında?" diye sordu soğukkanlılıkla.

Neden bahsediyordu? Neler oluyordu?

"Sıçanlara ihtiyacımız var!" diye kekeledi Gregor anlaşılmaz bir şekilde. "Anlamıyorsun!"

"Felaketin canını bağışladığımı anlıyorum. Ripred'in korumasında yetişmesini anlıyorum. Anlamam gereken başka bir şey var mı?" dedi Luxa.

Demek böyleydi! Luxa'nın neden burada olduğu ve neden böyle şeyleri hatırlattığı hakkında bir fikri yoktu. Ama belli ki ormanın dışında olanlardan ve Felaket ile ilgili gelişmelerden haberi vardı.

"Nerissa doğru şeyi yaptığımı söyledi," dedi Gregor.

Yalnızca bunu söyleyebilmeyi başarmıştı çünkü ağzı na kadar batmıştı.

"Salgın patladı seni kendini beğenmiş arsız şey! İlacı arıyoruz. Şimdi bizi buradan çıkar!" diye homurdandı Ripred.

"Salgın mı?" diye tekrarladı Luxa. Kaşları şaşkınlıkla kalkmıştı ama yardım etmek için herhangi bir müdahalede bulunmamıştı. "Salgın hakkında hiçbir şey duymadım."

"Gerçekten mi? Bu taraflara gelen ziyaretçilerden kimsenin bundan bahsetmemiş olmasına inanamıyorum," dedi Ripred. "Yeraltında konuşuluyor olmalı."

"Judith!" Gregor, Hamnet'in sesini duymuştu. "Yardım et onlara."

Hamnet durup Luxa'nın dikkatini çekmek için manevra yaptı. Luxa şaşkınlık içinde ona bakmıştı. Gregor her ikisinin de görünüşlerinden inanılmaz derecede birbirlerine benzediklerini fark etti.

"Ben Judith değilim," dedi Luxa, kafası karışmıştı.

"Hayır, değilsin," dedi Hamnet ve bir ağaç yakınındaki asma dalını yakaladı. "Benim kız kardeşim ölme riski olan canlıları öylece durup bir şey yapmadan izlemezdi!"

Gregor'un parmakları neredeyse burnu da batmak üzereyken asmayı yakalamıştı. Kalan bütün gücüyle yapıştı ve Hamnet onu bataklıktan yukarı doğru yavaşça çekmeye başladı. Gregor çıktıktan sonra ıslak kumlarla kaplı ve sersemlemiş haldeki diğer kurtarılanlara göz attı.

Hamnet başka bir asma fırlattı ve asmayı yakalayan Ripred çabalayıp kurtulmayı başardı.

Yalnızca Lapblood için ölümcül bir tehlike söz konusuydu. Tek görünen yeri burnunun ucu ve yüzeyde duran pençelerinden biriydi. Hamnet ona bir asma fırlattı ama yüzünün büyük bölümü battığı için hayvanın bunu görmesi imkânsızdı.

"Lapblood!" diye bağırdı Hamnet.

"Lapblood!" diye arkasından seslendi Ripred. "Asmayı yakala!"

İşe yaramıyordu. Giderek batıyordu Lapblood.

Pençesi de batmıştı ve birkaç çırpınmadan sonra tamamen gözden kayboldu, ta ki Nike yukarıdan aşağıya doğru bir dalış yapana kadar. Pençesini bataklığa daldırdı ve bir şeye kenetlediği anlaşılıyordu. Ardından kanatlarını çılgın gibi çırpmaya başladı. Oldukça yavaş olsa da Lapblood'u çamurdan yüzeye çıkarmayı başarmıştı.

"Onu kaldıramıyorum!" dedi soluk soluğa. "Yardım etmelisiniz!"

Hamnet bir kez daha asma fırlattı ama Lapblood'un gözü kum ile dolduğu için bir şey göremiyordu. "Lapblood!" diye seslendi.

"Kendine gel, Lapblood!" diye bağırdı Ripred. "Sarmaşığı yakala ki biz de seni çekebilelim."

Lapblood'un çenesi çalışmaya başlamıştı. "Hayır... bırakın beni... boşverin beni..." diye güçlkle fısıldadı.

"Bırakmak mı? Seni şu bitkilerden kurtardıktan sonra mı? Aklından bile geçirme! Şimdi dediğimi yap yalnızca!" diye gürledi Ripred.

Ama Lapblood kafasını sallıyordu. "Hayır... artık de-ğil..."

Gregor artık her şeyin ona fazla geldiğini fark etmişti. Aylar süren açlık, yavrularının gözü önünde ölümü, bu acı verici yolculuk ve Mange'in ölümü. Lapblood artık yaşamak için bir arzu duymuyor olmalıydı.

"Hayır!" dedi Gregor. "Pes etme! Lapblood!" Lapblood yanıt vermedi. Sözlerinin onun için bir anlamı yoktu. Ama o anda farklı sözlerin onu etkileyeceğini düşündü Gregor. "Sixclaw'a ne olacak? Ya Flyfur? Onlara ne olacak?"

Adlarını duyar duymaz Lapblood'un gözleri açılmıştı. Delirmiş gibi etrafına bakıyordu. "Yavrularım!" dedi.

"Doğru! Yavrularının sana ihtiyacı var!" dedi Ripred. "Şimdi kendini toparla ve şu sarmaşığı yakala."

Lapblood çamurun içinden bir pençesini çıkardı ve sarmaşığı kavradı. Ripred ve Hamnet, Nike'ın da yardımıyla onu kıyıya çektiler. En sonunda bataklıktan kurtulmuştu.

Gregor'un yanına uzandı. Kürkü ıslak kumla kaplıydı.

"Demek bu benim yeğenim öyle mi?" diye Ripred'e sordu Hamnet ve kızgın bakışlarını Luxa'ya çevirdi.

"Öyle olduğunu biliyorsun. İkinizin tıpatıp aynısı."

"Hamnet," dedi Luxa. "Sen Hamnet olmalısın. Senin öldüğünü düşünmüştük."

"Biz de senin öldüğünü düşünüyorduk Luxa. Belki öylesi daha iyi olurdu, madem kader arkadaşlarının ölümünü kararlılıkla seyredebiliyorsun," dedi Hamnet.

"Of, desenize bir başka aile toplantısının daha içine düştük," dedi Ripred. "Ama bu defa bekleyebilir. Su getir bize majesteleri, yoksa yemin ederim seni ve kemirgen arkadaşlarını oldukları noktaya gömerim!"

Gregor yükseldiğini hissetmişti ve ardından hareket ettirildiğini. Frill. Onun sırtında olması gerektiğini anlamıştı. Birkaç dakika içinde suyu yeniden duyabiliyordu. Ripred onu burnunun ucuyla dürtmüştü.

"Hadi savaşı. Ayaklan. Kendine içecek bir şey al." Gregor Frill'in sırtından aşağı kaydı ve ellerini yere koyup hafifçe emekledi. Kayaların arasında şarıldayan su aşağıda kristal gibi parlayan göle dökülüyordu. Yüzünü suyun içine daldırdı ve serin suyu içmeye başladı. Bir süre sonra başını kaldırdı ve nefes alıp başını tekrar serin sulara soktu ve giderek canlandığını, yaşama döndüğünü hissetti.

Susuzluğunu giderince dönüp etrafına baktı. Havuzun etrafında uzanan büyük bir kaya duvar vardı adeta. Luxa ve fareler görüş alanında değildi. Ripred, Nike, Hazard, Frill ve Temp hepsi havuzun kenarında sıralanmış Gregor gibi su içiyorlardı. Hamnet son su şişesini de doldurmuştu ve sırayla Bot ile Hazard'a su içiriyordu.

Gregor Bot'a doğru ilerledi. "İyi mi?" diye sordu.

"İyi olacak Gregor, öncelikle yiyecek de bulmak zorundayız," dedi Hamnet.

Gregor Bot'a sokuldu. Kız gözlerini açtı ve hafifçe gülümsedi. "Selam sana," diye fısıldadı Gregor.

Bot'un dudakları yanıt için aralanmıştı. Ses çıkaramadı. En azından hâlâ canlıydı.

"Ben onlara su verebilirim/" dedi Gregor Hamnet'e. "Sen de su içmelisin."

"Mataramdan içtim. Yeterince iyiyim," dedi Hamnet. Bitkin görünse de içlerinde en iyi durumdaki oydu. Gregor onun seyahatteki dayanıklılığını yıllarca ormanda yaşamış olmasının verdiği fiziksel bir avantaj olarak yorumladı. "Gidip yıkanmalı ve üzerindeki kumlardan kurtulmalısın, yoksa kaşındırmaya başlayacak."

"Haklı," dedi Ripred. "Bu şey yakında çimento gibi olur," dedikten sonra suya girip biraz daha yıkandı. Kürkünden çıkan kumlar suya dağılıyordu.

"Hâlâ susuz olanlar gelsin ve kum yeniden suyu kapatana kadar içsin," dedi Hamnet.

Ripred sudan çıkınca kendini kurutmak için sallandı ve Gregor'u yeniden sırlıslıkla etti. Üzerini değiştirmeyi düşündü ama üzerindikiler çoktan kabuk bağlamaya başlamıştı ve daha hızlı bir yöntem bulamayacağını düşünerek kendini suya bıraktı.

Ahhh! Hiçbir şey bedenini sarmalayan bu serinlik kadar güzel olamazdı. Su seviyesi göğüs kafesine kadar gelmişti ve yüzmek için fazla derin bir yerdeydi. Kıyıya doğru yüzmeye başladı. Birkaç kulaçtan sonra üzerindeki kumların çoğu dökülmüştü. Sürüngen derisi ayakkabılarını çıkarmak tuhaf gelmişti. Ayak parmakları ceviz gibi olmuştu ve kuma gömülmüştü. Kabukları soyulana kadar ayaklarını suya sokmak zorundaydı. Büyük bir deri parçası kopmuştu ama alttan yeni derinin oluşmaya başladığını görebiliyordu. Kaya çıkıntılara doğru yüzdü. Suya daldı

ve vücudunun tamamen kumlardan temizlendiğine emin olana kadar suda kaldı. Ardından çamaşırlarını yıkadı ve kayalara tırmanıp giysilerini kurumaya bıraktı.

Luxa kucağında balıklarla görünmüştü. Giysisine yerleştirdiği balıkları bırakınca sarımsı meyveler de dökmüştü. Balıkların içinden en büyüğünü ayıkladı Luxa. "Bunu Bot için pişireceğim, çiğ halde yiyemez," dedi.

Hamnet paylaştırmadan önce yiyeceklere saldırmamak güçtü. Gregor dört tane sarımsı meyvelerden aldı. Meyveyi dişlediğinde müthiş erik tadı ağzına dolmuştu. Güvenli olduğuna karar verdi ve üç ısıriktaki meyveyi bitirdi.

Bot'u kucağına alıp yedirmek için dil dökmeye başladı. Meyvenin suyunu kızın ağzına damlattığında Bot birden canlandı. Meyveyi Gregor'un elinden alıp hızlıca yemeye başladı. "E, Erik için," dedi ve meyvenin suları parmaklarının arasından akı. "Daha ister misin?" diye sordu Gregor. Ona bir avuç verebildiği için çok mutluydu.

Balık da oldukça lezzetliydi. Son seyahatinde çiğ balık yerken zor anlar yaşamıştı. Luxa gaz lambasının üzerinde kılıcına yerleştirdiği balıkları Bot için pişiriyordu. Üzerine altın rengi meyvelerin suyundan sıkarak daha da çekici hale getirmişti balığı.

"Biraz balık ister misin, Bot?" diye sordu Luxa, Gregor'un yüzüne bile bakmadan.

"Ee-vet," dedi Bot ve bir parça balığı ağzına tıktı.

"Sıçan nerede?" diye sordu Bot Luxa'ya ve o anda elini burnuna bastırdı. "Oy!"

"Kim, Tvvtichtip mi?" dedi Luxa ve Bot onu başıyla onayladı. Gregor o anda kraliçe ve kız kardeşinin birbirlerini en son sıçanların labirentinde gördüklerini hatırlamıştı. Burnundan derin bir yara alan Tvvtichtip de onlarla birlikteydi. "Bilmiyorum."

"Evet, canım Tvvtichtip. En son nerede bıraktın onu majesteleri? Ölüm labirentinde olduğunu garanti ederim," dedi Ripred. "Çok kötü, gerçekten de. Onu kimse özleyecek demiyorum ama inanılmaz koku yeteneği olan bir burnu vardı."

"Ben özleyeceğim," dedi Gregor aceleyle. Sıçan olsun ya da olmasın Tvvtichtip'i sevmiştir. Ripred'in arkasından kötü konuşmasını istemiyordu.

"Özür dilerim, sizin canciğer arkadaş olduğunuzu unutmuşum," dedi Ripred. "Ama sizin için yalnızca herhangi bir sıçandı değil mi kraliçem?"

Luxa onu duymazdan geldi. Bot hariç her şeyi yok sayıyordu. Onu bu kadar kızdıran şey neydi? Gregor'un Felaket'i öldürmemesi miydi? Evet, Nerissa'nın Gregor'a yaptığı şey konusunda hak verdiğini söylemişti. Şimdiyse onu iki sıçanla beraber bulduğuna mı bozulmuştu? Hamnet'in onu azarlamasına mı? Evet, bundan hoşlanmış olamazdı. Ayrıca burada, bu karanlıkta farelerle beraber aylardır yaşıyor olmalıydı. Birileri onu bulduğunda kurtarmaya bile çalışmamıştı onları. Belki de herkese ve her şeye kızgındı.

Yarasası Aurora neredeydi? Ölmüş olabilirdi büyük olasılıkla ve bu yüzden Luxa evine geri dönememiş olabilir

miydi? Gregor onu bataklıkta ölüme terk ettiğini tekrar hatırlayana kadar Luxa için üzüldüğünü bile hissetmişti. Üç kere onun yaşamım kurtarmıştı ve daha önemlisi Bot'un yaşamını kurtarmıştı. Yine de beklediği şey buysa Gregor ona konuşması için yalvarmayacaktı.

Bot yemeğini bitirince Gregor onu yıkadı. Oyun oynamak için çok güçsüzdü Bot. Yine de suyun ona iyi geldiği söylenebilirdi. Banyodan sonra Gregor ona battaniyeden bir yatak hazırladı ve küçük kız başını koyar koymaz uykuya daldı. Kızın kıyafetlerini de yıkayıp kendisinininkilerin yanına kurumaya bıraktı. Sonra da Bot'un yanına uzanıp o da uykuya daldı.

Ripred'in Lapblood'u azarlayan sesini duyup uyandığında ne kadar uyumuş olduğunu bilmiyordu. Lapblood kıyıya çektiklerinden beri hiç kıpırdamamıştı. Hamnet'in su içirmesine izin veriyordu ama bazen geri çıkardığı oluyordu. Banyo yapmak için herhangi bir denemede bulunmamıştı ve kürkü hâlâ kumlarla kaplıydı. Duyduğu ıstırap ve acı onu tüketiyordu.

"Kalk Lapblood! Kürkündeki kumlar iyice yapışmadan suya girmelisin!" diye emretti Ripred. Lapblood herhangi bir tepki bile vermemişti. Birkaç değişik şey daha denedi Ripred onu ikna etmek için ama başaramadı. En sonunda hayal kırıklığıyla pes etti. "Peki! Eğer orada öylece uzanıp duracaksan, seni ben suya atacağım!" Lapblood'u itti ve suyun içine doğru sürükledi. Ripred onu tekrar suyun dışına çekene kadar ne olduğunu anlamamış gibi bilinçsizce çırpınıp durdu. "Şimdi tımarla kendini! Su en diplere kadar ulaşamaz. Seni kaşındırmaya başlamadan

önce derindeki kumları pençelerininle temizle," dedi Ripred. Lapblood pek de öyle yapacağa benzemiyordu. Dünyadan soyutlanmış gibi sırtüstü uzanmış duruyordu. Ripred onu tehdit etmeye başladı ve tam ısıracakken Gregor araya girdi.

"Kes şunu!" dedi Gregor.

Ripred şaşırarak ona baktı. "Pardon?"

"Kes şunu! Onu yalnız bırak. Kendini iyi hissetmiyor, tamam mı?" dedi Gregor.

"Sana bir şey söyleyeyim mi? Normalde ona daha hoş-görülü davranırdım ama şu anda bunu yapacak zamanımız yok," dedi Ripred. "Dövüşebiliyor ve Üzüm Bağları'mn etrafında bizi yemek isteyen birkaç şey daha varken ona ihtiyacımız var. Eğer o kürkünü temizlemeye ikna olmazsa ben onu ikna edeceğim!" dedi ve Lapblood'un kürkünü çekiştirmeye başladı. Gregor'un parmakları Temp ile Bot'un yanındaki meyvelerden birine gitti ve fırlatıp Ripred'i iki gözünün arasından vurdu.

Sıçan şaşkınlıkla etrafına bakıyordu. Canı yanmamıştı çünkü Gregor sertçe fırlatmamıştı. Ama birilerinin Ripred'e meydan okuması çok nadir görülen bir şeydi. "Bu da neydi?"

"Onun kürkünü ben halledeceğim," dedi Gregor.

"Ne?" diye sordu Ripred şaşkınlıkla.

"Onu ben kendim tımarlayacağım." Dulcet'in Bot için koyduğu saç fırçasını aldı ve Lapblood'un yanına gitti.

"Sen mi? Lapblood'u mu tımarlayacaksın?" dedi Ripred gülerek.

"Neden olmasın?" dedi Gregor. Köpeklerini daha önce tımlırmıştı. Ne kadar farklı olabilirdi ki?

"Bunu görmem gerek," dedi Ripred ve uzanıp keyifle izlemeye koyuldu. Lapblood'un üzerinden hâlâ sular damlıyordu. Gölden çıktığında kendini kurutmak için sallanmamıştı bile. Suyun içinde kumların çoğundan kurtulmasına rağmen boynunun üzerindeki kürkü için aynı şeyleri söylemek imkânsızdı. Gregor nereden ve nasıl başlayacağından emin değildi. Tımladığı köpeğinden çok daha büyük olduğu kesindi. Ayrıca ıslaktı da.

Gregor temiz ve kuru tişörtünü çıkarıp Lapblood'un ıslak olmayan sırtına yerleştirdi. Ardından yavaşça hayvanı fırçalamaya başladı. Ripred haklıydı. Kum çok derinlere yapışmıştı ve yalnızca bir avuç kumu çıkarması bile oldukça uzun sürmüştü.

"Dostum, bu sonsuza kadar sürecek!" diye düşündü. Ama yine de durmadı çünkü Ripred'in gözü üzerindeydi. Diğerlerinin de öyle. Uyanıp Gregor'un Lapblood'u temizlediğini gördüklerinde şaşırılmışlardı. Bitkilerin arasından bir düzine fare onları gözlüyordu. Orada olmamasına rağmen Gregor ormanın içinde bir yerlerden Luxa'nın da onu izlediğini biliyordu. Kanıtlayamazdı bunu ama şüphesi de yoktu.

Kürk kurudukça işi daha da kolaylaşıyordu. Kollan yorulmuştu ama yumuşak kürke dokunmaktan hoşlan-mıştı. Bir sıçanın bu kadar yumuşak kürkü olabileceğini kim bilebilirdi ki? Huzur verici bir şeyler vardı onda.

Sırtım da bitirince Gregor onu ters çevirdi ve ilk kez

onun yüzüyle karşı karşıya geldi. Görüntüsü onu ürküttü. Akli karıştı.

"Karnını fırçalayacağım şimdi," dedi Gregor.

Lapblood transa geçmiş gibi hiçbir söylenene itiraz etmiyordu. Gregor ani bir hareketle başını ısırp koparır mı diye merak etmiyor da değildi. Ama öyle bir şey olmadı. Çok zayıf, çok üzgündü.

"Hâlâ canlı olduklarını düşünüyor musun?" diye fısıldadı Lapblood. "Flyfur ve Sixclaw?"

Mange'ye sorduğu sorunun aynısını sormuştu.

"Evet, kesinlikle düşünüyorum," dedi Gregor ve Mange'in ona söylediği şeyleri hatırlamaya çalışıyordu. "Şu anda sarı toz onlara ulaştırılmış olmalı." Diğer sıçanın adı neydi? "Mincemeat onları besliyordur."

Doğru ismi söylediğinden emin değildi ama yakın bir isim olduğunu biliyordu.

"Evet, onları besler," dedi Lapblood. "Yavrularımı."

"Şimdi biraz uyumaya çalışmalısın Lapblood," dedi Gregor. "Anlaştık mı?"

Gregor'a bakarak birkaç kez gözünü açıp kapadı ve nihayet birden uyuyakaldı.

Gregor'un aklına kendi annesi geldi. Şimdi çok hasta olmalıydı. Howard da öyle. Neveeve yarasalarda hastalığın o kadar da hızlı ilerlemediğini söylemişti. O halde Andromeda o kadar da kötü olmamalıydı. Ya Ares? Ares'in ölmüş olma olasılığıyla yüzleşmek zorundaydı. Gregor bir anda içinde derin bir acı hissettiyse de derhal kendini to-

parlamayı başarmıştı. Bunun yeri ve zamanı değildi. Tıpkı Lapblood gibi kurtarması gereken birileri vardı.

Hayvanın kürkünü kadife gibi olana kadar fırçaladı Gregor. Lapblood ile bir bozuk paranın iki yanı gibi benzer durumda olmaları ilginçti. O yavrularını kurtarmaya çalışan bir anne, Gregor ise annesini kurtarmaya çalışan bir yavruydu. Lapblood'un o gece sevdikleri için endişelendiğini duyduğundan beri aralarında garip bir bağlantı olduğunu hissetmişti Gregor.

İşini bitirdikten sonra tarağı yıkamaya ihtiyaç duymadan kendi saçlarını da fırçaladı Gregor.

BÖLÜM

20

Yiyecek, su ve iyi bir gece uykusu Bot için mucizeler yaratmıştı. Neşeyle uyanıp kahvaltı istemişti. O ara Ripred ve Hamnet yiyecek bulmaya gitmişlerdi ve artık çok fazla yiyecek vardı. Düzinelerce balık, bir sürü meyve ve mantarları vardı.

Hamnet taşları kullanarak küçük bir kamp ateşi yaktı ve ölü asma dallarını ateşi beslemek için kullandı.

"Ateş yakmak iyi bir fikir mi?" diye endişeyle sordu Gregor.

"Rahatla Gregor, ormanın bu kısmındaki bitkiler zararsız," dedi Hamnet. Üzerine meyve sıkıldığı bir dizi balığı pişirmeye başladı. Gregor onların yediği en güzel şeyler olduğunu düşünüyordu. Hâlâ bir ölü gibi uyuyan Lapblo-od hariç hepsi doyaya kahvaltı ettiler.

"Bırak uyusun," dedi Hamnet. "Uyandığı zaman yeterince yiyeceğimiz olacak."

Bot Gregor'a yüzmeye gitmeleri için yalvarıyordu ve Gregor onu kıramayıp göle götürdü. Gregor'un sırtından kollarına doğru atlamıştı. Yorulduğu zaman sudan çıktılar ve tekrar bir şeyler yiyip Temp ve Hazard ile top oynamaya gitti Bot.

Hamnet Gregor'un ayağını incelemek için onu yanına çağırdı. "İyileşiyorlar ama yine de enfeksiyon kapmamaları için dikkat etmelisin," dedi. Gregor'un ayağına mavi merhemden sürdü ve bandajını yenileyip tekrar sürünge derisinden ayakkabısını giydirdi. Ardından Nike'in bacağıyla ilgilendi. "Ağrın var mı?" dedi.

"Çok kötü değil," dedi Nike ama Hamnet parmaklarını bastırduğında istemeden ciyakladı.

"Burada en az bir gün daha kamp yapacağız Nike," dedi Hamnet. "Ağrı kesicileri al, dinlenmene yardımcı olacaklardır." Nike bu defa karşı gelmedi ve Gregor onun sahiden de acı çektiğini düşündü.

Hamnet ilk yardım çantasına elini daldırmış bir şeyler anyordu. En sonunda çantayı boşalttı. "Nerede bu ilaç?" Büyük yeşil şişe diğer ilaçların yanında değildi. "Kimse ağrı kesiciyi aldı mı?" diye sordu.

Gregor etrafına baktı ama kimse yanıt vermemişti. İçlerinden birinin alması tuhaf olurdu doğrusu. Bot ve Hazard yalnızca çocuktular. Temp, Nike ve Frill onun kapağını bile açamazlardı. Sıçanlar kırmış olabilirdi ama Lapblood şokun etkisiyle hâlâ uyuyordu. Ya Ripred? Herhangi bir ağrısı yoktu ama onun aklından neler geçtiğini asla bilemezsiniz. Gregor Hamnet'in ona baktığını ve en

büyük şüpheli olarak onu gördüğünü hissetmişti. Parmakları olan ve ayaklanndaki ağrı yüzünden onu alma ihtiyacı duyan tek kişi oymuş gibi görünüyordu.

"Eğer isteseydin sana ağrı kesici vereceğimi biliyordun Gregor," dedi Hamnet. "Onu daha zorlu durumlar için saklamalıydık."

"Ben almadım. Gerçekten de," dedi Gregor. "Eşyalarımı kontrol edebilirsin."

Ripred oturduğu yerden yanlarına gelmişti. "Aç ağzını," dedi. Gregor ne olup bittiğini anlamaya çalışıyordu. Sıçan onun ağzını kokladı. "O almamış," dedi.

"Özür dilerim," dedi Hamnet. "Böylece geriye fazla seçeneğimiz kalmıyor."

Ne demek istediğini sormadan Bot topu henüz kurtuldukları ormana doğru fırlatmıştı ve Hazard koşup almak üzereyken Gregor onu omzundan yakaladı. "Sen dur, ben gidip alacağım Hazard," dedi. Bitkilerin zararsız olduğunu bilmesine rağmen çocukların etraflarından çok fazla uzaklaşmalarını istemiyordu.

Herhangi bir düzlük ya da patika olmadığı için asmalarla kaplı zeminde topu bulmak biraz zaman almıştı. En sonunda iki yosun arasına sıkışmış topu buldu. "Kalk!" dedi ve topu açıklığa çıkardı. O anda bakışları kırpışan bir gözü yakaladı. Kız asmaların arasında oturmuş uzun süredir onu izliyor olmalıydı.

Camnı sıkın bir şeytantırnağını incelerken, onunla konuşmaya başladı. "Demek orada öylece oturup ölümümü seyredecektin," dedi Gregor.

"Sen ve Ripred'in farelere saldıracağımızı düşünmüştüm," dedi Luxa. Sesinde özür diler gibi bir ton yoktu.

"Neden böyle düşündün?" dedi Gregor.

"Sıçanlar insanlarla iyi ilişkiler içinde olduğu için kemirgen farelerden nefret etmişlerdir. Kemirgenler son defasında bizim tarafımızda savaşmışlardı. Bu yüzden sıçanlar tarafından ormanın derinliklerine sürüldüler ve böylece yırtıcı hayvanlar tarafından yok edilebilirlerdi. Sonuçta kemirgenler sıçanların düşündüğünden daha dayanıklı çıkmışlardı," dedi Luxa.

"Bu sıçanlar açısından iyi bir neden olabilir. Peki ya ben?" diye sordu Gregor.

"Felaket'i öldürmedin," dedi Luxa. "Seni ormanda sıçanlarla beraber görünce taraf değiştirdiğini zannettim."

"Eyvah, yakalandık. Aslında Ripred ile beraber Yeraltı'nı ele geçirip yarı yarıya paylaşmayı düşünüyorduk. Bilirsin, Yerüstü bana yetmedi hiçbir zaman." Şeytan-tırnağını ısıırıp kopardı ve ormanın içlerine doğru tükürdü. "Şaşırtıcı birisin Luxa!" Bütün bu Yeraltı'nda geçirdiği zamanlarda aklındaki tek şey ailesine kavuşmaktı. Luxa da bunu biliyordu oysa. Ripred ile ortak bir plan yapacağı fikri tamamen saçmalıktı.

"Belki alay edeceksin ama bu Henry'nin yapmayı denediği şeyden pek de farklı değil," dedi Luxa.

Henry. Luxa'nın kuzeni, en iyi arkadaşıydı. Yeraltını paylaşmak için sıçanlarla anlaşmış ve davasına ihanet etmişti. Gregor onun şüphelenmek için haklı bir nedeni olduğunu kabul etmişti.

"Ben Henry değilim," dedi Gregor. Luxa'nın güvenini kazanmanın ne kadar zor olacağını düşündü. Büyük olasılıkla tek güvendiği kişi bağıydı. O da yarاسası hâlâ yaşıyorsa. "Aurora'ya ne oldu?"

"Sakatlandı," dedi Luxa.

En azından bundan teselli duyabilirdi. Aurora'nın ölmediğini bilmek güzeldi. "Nasıl sakatlandı?" diye sordu Gregor.

"Kanadından. Yerinden çıkar gibi oldu kanadı. Uçamıyor ve onu bırakamıyorum. Büyük bir mücadele veriyor," dedi Luxa.

O anda Gregor'un zihninde bir şimşek çaktı. "O halde ağrı kesiciyi sen aldın?"

"Nike'ın ihtiyacı olduğunu bilmiyordum," dedi Luxa. "Bir kısmını geri getireceğim."

"Dayının Aurora'ya da bakması gerektiğini biliyorsun. İlaçlar konusunda oldukça bilgili," dedi Gregor. Luxa yanıt vermedi. Hamnet'in üzerinde iyi bir izlenim bırakmamıştı. Kimbilir adam onun hakkında neler düşünmüştü? Herkes onun öldüğüne inandıktan on yıl sonra ortaya çıkmıştı. Eğer bir şeyler değişmediyse, Luxa Hamnet'in yardımını asla istemezdi. "Onunla konuşacağım. Yapabileceği bir şey olup olmadığını öğrenirim. Ama sen de benimle gelmek zorundasın."

Bir dakika sonra asma dalından kayarak Gregor'un yanına geldi. Gözlerinden üzüntü ve yorgunluk okunuyordu. Aniden ona kızgın kalmak zor gelmişti Gregor'a. "Ne oldu tam olarak buraya?" dedi ve kızın yüzünde şaka-

ğından yanağına kadar uzanan yara izini gösterdi.

"Bir sıçan yaraladı beni labirentte/" dedi Luxa.

"Bot'u labirentten çıkardığın için teşekkür ederim," dedi Gregor.

"Ben değil, Temp çıkardı," dedi Luxa.

"Onu çıkaran Temp'ti belki ama kaçabilmesi için dövüşüp oradan çıkmasını sağlayan sendin," dedi Gregor. Luxa yalnızca bir şeyler mırıldandı. "Hadi ama Hamnet ile konuşalım."

Gregor Aurora'nın durumunu anlatınca Hamnet ilk yardım çantasından bazı ilaçlar çıkardı. Gregor ve Hamnet Luxa'yı ormanın içine doğru izlediler. Kalın asma dallarının olduğu bir yerde dalları aralayınca gizlenmiş bir mağaranın girişi görünmüştü. İçeride birkaç fare ve Luxa'nın altın rengi yarasası Aurora vardı. Zavallı hayvan belki de durmayı istediği en son pozisyonda sırt üstü uzanmış, kanatları açık bir halde, tuhaf bir şekilde öylece duruyordu. Gözleri körelmiş gibiydi ve Gregor'a daha önce onu hiç görmemiş gibi bakıyordu. Gregor bunu ağrı kesicinin bir etkisi olmasını umut etti.

"Kanadı çıkmış," dedi Hamnet asık bir yüzle. "Ne zamandır bu durumda?"

"Haftalardır böyle," dedi Luxa.

Hamnet başını salladı. "Yerine taksak bile zarar kalıcı olabilir. Elimden geleni yapacağım."

Aurora'yı doğru pozisyona getirdiğinde hayvan istem dışı bir çığlık attı. "Bunu sırtüstü yatarken yapamaz mısınız?" dedi Luxa. Hayvanı sakinleştirmek için başını okşadı.

"Hayır, bu pozisyonun bile işe yarayıp yaramayacağını garanti edemem," dedi Hamnet. Gregor'a Aurora'yı göğsüne bastırarak tutmasını söyledi. Gregor onun kanatları engel olduğu için kollarını saramamıştı. "En iyisi kürkünden kavramak olacak," diye düşündü.

"Üzgünüm Aurora," dedi.

Sersemlemiş bir halde kafasını kaldırdı Aurora. "Ye-rüslü? Sen, buradasın?"

"Evet, yine buradayım," dedi Gregor.

"Ya Ares? Seninle birlikte mi?" diye sordu Aurora.

"Hayır. O... salgına yakalandı," dedi Gregor.

"Salgına mı?" İlacın etkisinde olmasına rağmen Gregor Aurora'nın ses tonundaki korkuyu sezmişti. Ares'in görüntüsü gözünün önünde belirmişti yine. Pembe şişlikler... kan ile beraber sızan irin... yarasası... annesi...

"Olamaz, Ares de mi?" dedi Luxa.

"Zamanı geldi," dedi Hamnet ve Aurora'nın etrafında dolanıp çıkık kanadını uç taraflarda bir bölümden sıkıca kavradı. "Hazır ol!" dedi ve kanadı aniden çekti. Acıyla feryat eden yarasanın kürkü Gregor'un elinden fırlamıştı.

"Dur!" diye bağırdı Luxa ve Gregor onun kontrolünü kaybetmek üzere olduğunu görebiliyordu. Hamnet'in kolunu tutup onu yarasadan uzaklaştırmaya çalıştı. "Canını yakma! Dayanamıyor!"

Hamnet onu bileğinden yakaladı. "Onun bu ormanda ölmesini istemiyorsan başka bir çaremiz yok Luxa. Karşı çıkarak ona iyilik etmiyorsun. Mağaranın dışına çık en iyisi."

Luxa dışarı çıkmadı. Sırtım duvara dayayarak yarasanın üzerine abandı, böylece kıpırdamasına engel olabilirdi. "Tekrar deniyoruz Gregor," dedi asık bir yüzle Hamnet. "Onu daha sıkı tutmalısın."

Gregor ter içindeki ellerini kuruladı ve yarasamn kürküne daha da sıkı yapıştı.

"Üç dediğim zaman," dedi Hamnet. "Bir - iki - üç!" Başka bir çılgılık yükseldi ama bu defa Gregor yarasayı tutmayı başarmıştı. Aurora'mn kanadı mucizevî biçimde yerine oturmuştu.

"Ohhhh!" dedi Aurora, oldukça rahatlamıştı. "Ohhhh!"

"Güzel," dedi Hamnet. "Çok güzel ama tam olarak iyileştiğini söyleyemeyiz. Darbeler onu yerinden çıkarmış belli. Sık sık kanat çırparak iyice yerine oturmasını sağla. Ağrı giderek azalacaktır inan bana."

"Çok az acı var," diye fısıldadı Aurora. Kanatlarını birkaç kez dikkatle açıp kapadı. Luxa kollarını yarasasının boynuna doladı ve yüzünü altın rengindeki kürke yasladı. Gregor onun ağladığından ve kendisini böyle göstermek istemediği için yüzünü yarasasının kürküne gömdüğünden emindi.

"Artık dinlen. Birkaç saat sonra gelip kontrol edeceğim," dedi Hamnet. Mağaranın bir köşesindeki ağrı kesici şişesini aldı ve tekrar sağlık çantasının içine yerleştirdi. "Hadî gidelim, Gregor."

Kampa geri dönerlerken Gregor Hamnet'e döndü. "Sanırım çok zor günler geçirmişler."

"Kolay olmadığı kesin," dedi Hamnet. Biraz sarımsı

meyveden toplamak için durdu. "Yeğenimi benden daha iyi tanıyorsun. Sence nasıl biri?"

"Luxa mı?" dedi Gregor. Onu nasıl tanımlayabileceğini düşündü. "İlk tanıştığımızda fazla burnu havada gelmişti bana. Henry ile sürekli zaman geçirdikleri dönemdi. Ardından bir şekilde arkadaş olduk." Luxa gibi güçlü bir karakter için zayıf bir tanımlama olmuştu. Gregor'un yaşamım kurtarmak için Shed isimli sıçanı öldürmesi aklına geldi. Au-rora ile havada bir manevra yaparak onu parçalamışlardı. Orada olmamasına karar verilmesine rağmen arkalarından gizlice Su Yolu'na, Felaket'i bulmalarına yardım etmeye gelmişti. Luxa'yı nasıl tanımlayabilirdi? "Cesur birisi," dedi Gregor. "Tanıdığım en cesur insan. Biliyorum, bataklıkta yaptıklarından sonra bunu söylemek saçmalık gibi gelecek ama ona yaşamımı ortaya koyacak kadar çok güveniyorum."

"Kulağa tuhaf geliyor," dedi Hamnet ve gülümsedi.

Kamp alanına geri döndüklerinde Hamnet hemen Nike'a ağrı kesiciden verdi. İlaç hemen etkisini göstermişti. "Bacağımı çok az hissediyorum. Kan Kehaneti'ni net bir zihinle çözemedim. Belki de her şey bulanık görünürken bunu yapabilirim," diye mırıldandı Nike.

"Evet, Kan Kehaneti," dedi Hamnet. "Sandwich'in odasında onun üzerine çalışalı uzun yıllar oldu. Tekrar eden bölüm nasıldı?"

Gregor hemen ezbere söyledi.

*DÖNECEK, DÖNECEK VE YİNE DÖNECEK NE OLDUĞUNU
GÖRECEK, ZAMANINI BİLEMEYECEKSİN,*

*İLAÇ VE HATA BİRBİRİNE DOLANACAK,
BÖYLECE TEK ASMAYI OLUŞTURACAK.*

Hamnet dizeleri aklına yerleştirmek için birkaç kez tekrarladı. Hamnet dördüncü kez tekrarlarırken, Gregor Bot'un onun yanında sözlere eşlik edencesine dans ettiğini fark etti.

"Dönecek, dönecek ve yine dönecek," dedi küçük kız. Her dönecek dediğinde kendi etrafında dönüyordu. "Dönecek, dönecek ve yine dönecek." Başı dönüp dengesini kaybetti ve keyifle kıkırdadı.

"Evet, artık ne olduğunu biliyoruz," dedi Gregor. "Peki, ne anlama geliyor?"

"Tahmin ediyorum ki salgın," dedi Ripred.

"Salgın olduğunu biliyoruz ama zamanı bilmiyoruz," dedi Gregor.

"Birçok olasılık var. Salgının başladığı zaman olabilir. İlacın bulunduğu zaman da. Belki de son sıcakkanlının öldüğü gün de olabilir," dedi Nike rüya görüyormuş gibi.

"İlaç ve hatanın birbirine dolanması..." dedi Hamnet. "Sanırım aradığımız bitkinin çare olacağını işaret ediyor. Neydi adı?"

"Yıldız Gölgesi," dedi Gregor. "Şekli ise şöyle," dedi Gregor ve küllerden Neveeve'nin kitabında gördüğü bitkinin şeklini çizdi.

"İlaç ve hata..." diye tekrarladı Ripred. "Eğer ilaç Yıl-

Gölgesi ise hata nerede?" diye sordu Gregor.

Kimse bir tahminde bulunma cesaretini gösteremedi. Bunun yerine yemek yediler ve uyumaya hazırlandılar. Hamnet ve Luxa, Aurora'nın kampa taşınmasına yardım ettiler. İki sakat ve hasta yarasa birbirlerini gördüklerine çok sevinmişlerdi ve birbirlerine sokulup uyudular.

"Aurora için beraber uyuyacağı başka bir uçucu bulmak oldukça güzel," dedi Luxa. Ama Gregor onun kampa gelmesinin tek nedeninin bu olup olmadığını merak ediyordu. Luxa da aynı şekilde insanlarla beraber olmayı istiyor olmalıydı.

"Bizimle Üzüm Bağı Gözü'ne gelecek misin?" diye sordu Gregor kıza.

"Belki bana ihtiyaç duyabilirsiniz diye düşündüm/" dedi Luxa.

Ona bu yolculuğun ne kadar tehlikeli olacağından bahsetmek istedi ama bir şey fark etmeyeceğini düşünerek vazgeçti.

Hamnet onların sekiz saat boyunca uyumalarına izin verdi. Ardından kahvaltı hazırlayıp yolculuğun son ayağı için hazırlıklarını yaptılar. İki yaralı yarasa Frill'in üzerinde güvendelerdi. Bot her zamanki gibi Temp'in sırtındaydı ve diğerleri yürüyecekti.

"O halde Üzüm Bağı Gözü'ne..." dedi Hamnet ve Frill ile ikisi en önde ormanın içlerine doğru yol aldılar,

Gregor Bot'u Temp'in sırtında oturtmayı denedi çünkü hâlâ Temp'in sırtında dans etmeye devam ediyordu. "Dön, dön ve yine dön," dedi ve gidecekleri yönün tam

tersine doğru döndü.

"Hayır, Bot. O taraf Regalia'ya gidiyor," dedi Gregor. Bot'u kucaklayıp Temp'in sırtına güzelce yerleştirdi. "Hadi ama..." dedi. "İlaç bu yolda."

BÖLÜM

21

Küçük bir patika vardı ve büyük olasılıkla fareler tarafından yuvalarından içme suyu kaynaklarına ulaşabilmek için yapılmıştı ama üzeri neredeyse tamamen yosunlarla kaplıydı. Yürümek zordu burada. Asma dalları kalınlaşmıştı ve bazen yollarını açabilmek için ellerini kullanmak zorunda kalıyorlardı. Bitki sapları keskindi ve ısıırıyordu. Gregor yol arkadaşlarını bazen görmekte bile güçlük çekiyordu. Temp ve Bot'un hemen yanı başında yürüyor ve onların yaprakların arasında kaybolmadığından emin olmak istiyordu.

Hamnet birden on bire kadar her birine bir numara vermişti ve periyodik olarak numaraları sayıp kontrol ediyordu grubu. Bot bu sistemi çok sevmişti ve sıra kendisine geldiğinde hevesle "Dokuz!" diye bağıırıyordu. Rakamlarla arası pek de iyi olmayan Temp için o kadar da kolay bir durum değildi ve dokuzun ardından on deme konusunda bocalayabiliyordu. Gregor hamam böceklerinin en basit hesaplarda bile iyi olmadığını biliyordu. Şimdiden

yirmiye kadar sayıp yalnızca on üç ve on dördü sayarken sıralamayla şaşırarak Bot şaşırdığı zaman Temp'e "On!" diye bağıırıyordu ve Gregor hamam böceğinin bu yüzden kendini kötü hissetmemesini diliyordu içinden.

Gregor Luxa'run da onlarla beraber yola koyulduğunu fark etmişti. "Aurora nasıl?" diye sordu.

"İyi, çok daha iyi ama biraz ağrısı var," dedi Luxa. Doğru anı bulana kadar bekleyen kız bir fırsatını bulup Gregor'u yakaladı. "Gregor... şu çocuk kim, tıslayarak konuşan?"

"Adı Hazard. Hamnet'in oğlu. Sanırım bu onu senin de kuzenin yapıyor," dedi Gregor.

"Nasıl mümkün olabilir?" dedi kaşlarını çatarak. "Gözleri yeşil."

"Evet, annesi bir Yerüstlüymüş. Hamnet onunla buranın dışında bir yerde tanışmış. Onun hakkında çok fazla konuşmadı," dedi Gregor.

"Kuzenim demek," dedi Luxa. Kendi içinde ikileme düşmüştü. Kuzenler bakımından her zaman şanslı olmamıştı.

"Bence iyi biri olacak. Nerissa ya da Howard gibi," dedi Gregor.

"Nerissa kraliçe mi şimdi?" diye sordu Luxa.

"Evet, ama geri döndüğümüzde sen yeniden kraliçe olacaksın, değil mi?" diye sordu Gregor.

- "Evet, krallığı o kadar kolay bırakacak değilim. Ne du rumda Nerissa? Onun için kâbus olmalı."

"Başa çıkabiliyor gibi görünüyor. Ripred ve herkese karşı geldi toplantıda. Onunla gurur duyardın," dedi Gregor.

"Nerissa ile her zaman gurur duydum," dedi Luxa. "Eğer onu küçük gören aptallar varsa bile bu benim onun yeteneklerini sorgulayacağım anlamına gelmez."

"Al benden de o kadar. Ben ve Ares'in sağ olmamızın tek nedeni o. En sonunda Felaket Kehaneti'ni çözmüştü," dedi Gregor bu kısmı iyice vurgulayarak.

"O halde Felaket'in yaşamasının neden iyi olduğunu bana söyleyebilirsin, değil mi?" dedi Luxa iç çekerek.

Gregor derin bir soluk alıp Luxa ile yolları ayrıldıktan sonra olanları anlattı. Felaket'in canını nasıl bağısladığını, labirentten çıkışlarını, Felaket'i Ripred'e bırakışını ve Nerissa'nın kehaneti doğru yorumlayarak yaşamını kurtarışını anlattı. Bot'un geri dönüşünü ve New York'a döndükten sonra aylarca nasıl haber beklediğini de anlattı. Ardından en zor kısıma gelmişti sıra. Salgın hakkında bildiklerini anlattı ve kimlere bulaştığını da söyledi. "Sen ve Aurora'ya ne oldu peki?" diye sordu Gregor. Luxa'nın hikâyesi kısıydı ama en az Gregor'unki kadar kötü şeyler gelmişti başına. Saldırıları sırasında Aurora ile Bot'u kurtarıp tünellerden birine inmişlerdi. Dalgalar diğer arkadaşlarına ulaşacakları yolu kapamıştı. Temp ve Bot ile beraber birbirlerine tutunarak çılgın sularda sürüklenmişlerdi. En sonunda Twitchtip'e rastlamışlar ve onun koku yeteneği sayesinde sıçanların yerlerini tespit edip kaçabilmişlerdi. Temp'e Bot'u alıp gitmesini söylemiş ve peşlerindeki sıçan-

lan oyalamak için beklemişti Luxa. Ardından Tvvitchtip'in direktiflerine uyarak kaçmışlardı. Labirentten ormana çıkan tüneli bulmaları neredeyse iki gün sürmüştü ve bu sürede dev sıçanlarla dövüşürken kanadı çıkan Aurora da oldukça acı çekmişti. Fareler onların ormanda barınmalarına izin vermeseydi belki de sağ olmayabilirdi.

"Twitchtip'e ne olduğu hakkında bir fikrin var mı?" diye sordu Gregor.

"Bilmiyorum Gregor, yaraları onu çok zayıf düşürmüştü... Bilmiyorum/" dedi Luxa.

Sık ağaçlık alan aniden sona ermişti ve kayalık bir uçurumun sonundaki bir vadiye ulaşmışlardı. Aşağılarında uzanan manzara Gregor'un soluğunu kesmişti. Bu vadi de asmalarla kaplıydı ama bu defa asmalar daha ince ve narindi, gölgelerindeyse zarif filizler vardı. Havada hoş bir koku vardı ve Tantalus Kemer'i'nden beri en serin yer burasıydı. Ormanın acımasız kısmı artık arkalarında kalmıştı. Çünkü vadinin üzerinde tam anlamıyla bir sükunet hâkimdi.

"Üzüm Bağı Gözü burası," diye tısladı Frill.

Gregor herkesin neden buradan ürktüğünü merak ediyordu. Hoş, tatlı bir koku ve rengârenk filizlerle kaplı bir bahçeyi andırıyordu ama Gregor o anda Mange'in canını alan bitkileri hatırlamıştı. Belki de bu ormanda güzellik tehlike ile eş anlamlıydı.

Vadiye doğru inen düz, geniş bir patika vardı önlerinde. Asmalar yukarılarında sanki usta bir bahçıvanın ellerinden çıkmış gibi kemerler oluşturmışlardı.

GREGOR ve KAN KEHANETİ "Kim yaptı bu patikayı?" diye sordu Gregor. "Üzüm Bağı, bitkin yolcuları davet etmek için kendisi yaptı," dedi Ripred.

Ne? Patikayı Üzüm Bağı'nın kendisi mi yapmıştı? Yoksa bu Mange'yi yiyen bitkilerin çok daha devasa bir versiyonu muydu? Ama tek bir bitki yerine bütün orman yolcuları çekmek için beraber çalışıyordu. Aniden bütün orman Gregor'a uğursuz görünmüştü ve vadiye inmek istemiyordu.

"Cesur ol evlat," dedi Gregor'un terinin kokusundan endişelerini ayırt edebilen Ripred. "Neveeve'in kitabındaki bilgileri sağlayan kişiler buraya gelip sağ kalmışlardı. Demek ki biz de yapabiliriz. Hamnet, ne yapmamızı öne-riyorsun?"

"Birbirimize çok yakın duralım. İkili hatta mümkünse üçlü gruplar halinde yürüyelim. Hiçbir bitkiye dokunma-maya özen göstermemiz gerek. Hangi koşulda olursa olsun patikadan ayrılmamalıyız," dedi Hamnet.

"Bot," dedi Gregor ve konuşmadan önce boğazını temizledi. "Bot, patikada kalmak zorundasın. Tıpkı yolundan ayrılmayan Kırmızı Başlıklı Kız gibi, tamam mı?" diye sordu.

"Kurt yüzünden mi?" dedi gözleri kocaman açarak.

"Evet, bitkiler kurt gibiler burada ve bu yüzden yoldan ayrılmamalısın."

"Yoldan ayrılma Temp!" dedi Bot ve kurt ile göz göze gelme umuduyla asmalara bakmaya başladı. Gregor onu yanında tutması gerektiğini biliyordu. Frill ve Hamnet,

Hazard'ı ortalarına alarak yürüdüler. Nike ve Aurora hâlâ Frill'in sırtındaydı ve savunmasız haldeydiler. Luxa onların sağ tarafına Lapblood ise sol tarafına geçti. Gregor, Bot'u Temp'in sırtına bindirdi ve yan yana yürüyorlardı, Ripred ise arkalarında yakın koruma halindeydi.

Sessizlik. Her yer oldukça sessizdi. Gregor kulaklarını dikmiş, arkalarında bıraktıkları ormanın giderek uzaklaşan sesini dinliyordu. Ardından ilk defa yol arkadaşlarının soluk alışlarını ve iç çekişlerini duyabilmişti. Nike öksürdü, Frill Ripred kuyruğuna basınca tısladı ve Gregor'un midesi açlıktan guruldadı. Hiçbir ses yankılanmıyordu. Atmosfer çok ürkütücüydü.

Gregor onları fark ettiği zaman yaklaşık beş dakika boyunca yürümüşlerdi. Gözler. İlk bakışta onları bitkilerin meyveleriyle karıştırmıştı ama sonradan ne olduklarının farkına varmıştı. Ama bitkiler gözler gibi açılıp kapanmaz ve hareketlerinizi takip etmezlerdi. Böcek olabilirler miydi? Bitkilerin kendi gözleri mi vardı? Gregor bilmiyordu ve sormak istemedi. Bir eliyle Bot'u tutuyordu, öbür eliyle de kimseye fark ettirmeden kılıcını tutmuş, savunma pozisyonunda bekliyordu.

Patika düz ve pürüzsüzdü. Hafif bir eğimle aşağıya doğru devam ediyordu. Bu kadar kolay yolculuk etmeleri Gregor'u huzursuzlandırmıştı ve her an bir yerlerden saldırıya uğrayacaklarmış gibi hissediyordu. "Bizi yutmak için en doğru zamanı bekliyorlar," diye düşündü. Bot şikâyet edene kadar küçük kızın elini daha da sıkı kavramaya başlamıştı.

Sonunda daire şeklinde bir açıklığa vardılar. Vardıkları

yerde eşit aralıklarla dizili üç yolun birleştiğini gördüler. Her şey sanki açılçerle çizilmiş gibi kusursuzdu. Gregor Yeraltı'nda daha önce böyle bir şey görmemişti. Akarsular ve nehirler tarafından doğal bir biçimde şekillenmiş yerler gördüğüne emindi ama böylesini ilk kez görüyordu. Üzüm Gözü Bağı birileri ya da bir şeyler tarafından dikkatlice şekil verilmiş gibiydi.

"Neden bize doğruca saldırmıyorlar?" diye düşünce-lerini ağzından kaçırmıştı Gregor. Düşmanlarının kim ol-duğunu bile bilmemesine rağmen.

"Üzüm Bağı Gözü'nün bu kısmındakiler o kadar da aç değiller galiba," dedi Hamnet. "Belki de kanımıza özel bir amaç için ihtiyaç duyuyorlar. Genç kalabilmek ya da bir hastalığı tedavi edebilmek için olabilir."

"Bu yerin beyni olduğunu mu söylüyorsun?" diye sor-du Gregor.

"Şu patikaya bir bak evlat. Bunun tesadüf eseri mi şe-kil aldığını düşünüyorsun?" dedi Ripred. "Hayır, tesadüf değil ve evet bir beyni olmalı."

Hamnet dairenin ortasına geçti ve gaz lambasını tam ortaya bıraktı. Geri kalanlar da onu izledi ve yemek için hazırlıklara başladılar. Herkes yemeğini yedikten sonra Hamnet söz aldı. "Frill ile ben keşfe çıkacağız," dedi.

"Pekâlâ, kalanlarımız uyuyabilir," dedi Ripred.

"Ben de seninle geliyorum," dedi Hazard ve Hamnet'in kucağına tırmandı.

"Burada daha güvende olursun," dedi Hamnet. "Rip-red sana göz kulak olacak."

Ama Hazard'ın babası ve Frill'i onu yanlarına almadan gitmelerine izin vermeye pek niyeti yoktu. Onun kalmamakta oldukça kararlı olduğunu gören Hamnet, Hazard'dı da yanında götürmeye karar verdi. Sol taraflarındaki patikaya doğru yola koyuldılar ve çok geçmeden gözden kaybolmuşlardı.

"Bir şey olmaz onlara, değil mi?" diye sordu Gregor.

"Hamnet için endişelenme. Kendine bakabilir/" dedi Ripred. "On yıl boyunca kimsenin yardımı olmadan ormanda sağ kalabildi, değil mi?"

"Regalia'dan ayrılmasının sebebi neydi Ripred?" dedi Luxa sakın bir sesle. Nadiren doğrudan sıçanlarla konuşurdu ve bu da sorunun yanıtını ne kadar merak ettiğinin göstergesiydi.

"Sana anlatmadılar mı? Annen ya da Vikus da mı anlatmadı?" dedi Ripred.

"Hayır. Henry yalnızca Hamnet'in delirdiğini duyduğunu söylemişti. İsteddiği her şeyi elde edebilen biri olmasına rağmen o bile bütün hikâyeyi öğrenemedi," dedi Luxa.

Suluk alışları dışında etrafta tek bir ses bile yoktu. Gregor gaz lambasının aydınlattığı asmalara baktı ve aralarında açılıp kapanan gözleri gördü. Geri çekilmeleri için bağırarak istiyordu ama bu Bot'u korkutmaktan başka bir işe yaramazdı ve onların bir yere ayrılacağını sanmıyordu.

"Belki bunu sen de biliyorsun," dedi Ripred. "Vikus'un sana anlatmak için yeterince büyümeni beklediğini zannediyorum. Ağlamadan Hamnet hakkında konuşmak onun için kolay değildi."

"O halde sen anlat," dedi Luxa. "Vikus ve ben sana borçlu oluruz."

"Bana borçlu mu olursunuz ekselansları? Kolayca reddemeyeceğim bir seçenek," dedi Ripred. Başını omuzlarının içine iyice gömüp gaz lambasına bakarak konuşmaya başladı. "Nereden başlasam... Bilmen gereken şey şu öncelikle; insanlar ve sıçanlar her zaman birbirlerinden nefret etmediler. En azından bu nefret bazı zamanlar yok oldu ve zaman zaman barış içinde yaşayabileceklerine dair umutlar bile vardı. Böyle zamanlarda insanlar ve sıçanların öncelikli dileği umut içinde yaşamaktı. Yüzyıllar önce dediklerine bakılırsa böyle bir dönem vardı."

Bot Gregor'u dürttü ve kucağına tırmanıp esnedi. Başını Gregor'un göğsüne yasladı.

"İyi niyet gösterisi olarak insanlar sıçanlara bir armağan vermişti. Yarasaların verdiği isimle, Hesperides diye bir yerdi. Sandwich ve yanındakiler Yeraltı'na indikten sonra bu yeri yeşillendirmişlerdi. Nehir yükseldiğinde sellere maruz kalan düz bir ovaydı. İnsanlar ovanın selden etkilenmemesi için set inşa ettiler. Elma ağaçları yetişiyordu ovada. Yerüstü standartlarına göre küçük ama sağlamdılar. Su akışını sağlamak için sürgülü kapılar vardı setin üzerinde ve su ihtiyaçlarını kapıyı açarak sağlıyorlardı. Ağaçlar büyüdü ve dalları iri altın rengi elmalar verdi."

"E, Elma için..." diye mırıldandı Bot.

"Sıçanlar için nadir görülen bir armağandı, çünkü biz sıçanlar insanlar gibi meyve yetiştiremiyorduk. Ama ağaçlar fazla bakım gerektirmeden bile meyve vermeye devam

ediyorlardı. Hâlâ hatırlarım, ben küçükken o bahçeye gitmek büyük bir olaydı," dedi Ripred. "Elma yemek ve etrafındaki mis gibi kokan mağaralarda uyumak harikaydı."

"Evet," dedi Lapblood içini çekerek. "Bahçeyi herkes severdi."

"Hesperides bahçelerini daha önce hiç duymamıştım," dedi Luxa şüpheyle.

"Elbette duymadın, eğer duymuş olsaydın sana anlatacığım Hamnet'in hikâyesinin kalamını da bilirdin," dedi Ripred. "On ya da biraz daha fazla yıl öncesi böyle güzel zamanlardan değildi ne yazık ki. O zamanlar senin baban diğerlerine karşı çok katı bir kraldı. Elbette Kral Gorger da geçinmesi zor, kan içici bir kraldı."

"Aynı Kral Gorger..." diye başladı Gregor.

"Evet, senin ilk ziyaretinde ölen Kral Gorger. Her neyse, o zamanlar insanlar bahçeyi geri istemeye karar verdiler. Solovet Hamnet'in kumandasında bir orduyu sıçanların üzerine gönderdi. O zamanlar insanların arasında en iyi savaşçı Hamnet'ti. Herkes onun Solovet'ten sonra ordunun komutasını eline alacağını düşünüyordu çünkü tıpkı Solovet gibiydi. Ama olaylar geliştiğinde bir yanının da Solovet kadar Vikus'a da benzediği ortaya çıkmıştı. Ardından görevine son verildi."

Gregor midesinde bir sancı hissetmişti. Ripred'e durmasını söylemek zorundaydı. Hikâyenin geri kalanını duymak istediğinden emin değildi. Ama Luxa istiyordu ve bu onun dayısının hikayesiydi.

"Hamnet'in kumandasında insanlar ve uçucuları ani

bir saldırı gerçekleştirdi. Çoğu yavrularıyla beraber bahçede oyunlar oynayan sıçanlar neye uğradıklarını şaşırmışlardı. şoku atlatır atlatmaz yavruları mağaralarda koruma altına aldılar ve karşı saldırıya geçtiler. Bunun üzerine acı-maksızın saldırdılar ve rüzgâr artık sıçanların arkasından esiyordu. Ama Hamnet'in annesi tarafından hazırlanmış yedek bir planı daha vardı. Eğer sıçanlar fazla direnirse setin kapaklarını açacaktı ve sıçanları su altında bırakacaktı. Böylece sıçanlar aynı anda yüzmek zorunda kalacağından, uçucularının üzerindeki insanlar büyük bir avantaj elde edeceklerdi. Sonunda Hamnet kapakları açtı."

Ripred ara verdiğinde Gregor'un aklına Hamnet'in Vikus'a söylediği sözler gelmişti. "Daha fazla zarar veremem," demişti Hamnet. Artık zarar derken neyi kastettiğini anlıyordu Gregor.

"Sular yükselmişti ve yüzlerce yıllık kapı eskiydi. Beton harçlar iyice ufalmış, aşınmıştı. Metrelerce yükseklikteki su düz ovaya şiddetle boşaldı. Yüzlerce sıçan baskında boğuldu ve aynı zamanda insanlar da akıntıya kapıldılar. Hızla akan sular ovadan taşarak yavru sıçanların emniyete alındığı mağaralara dolmuştu. Çığlıkları yüzlerce metre öteden duyuluyordu/" dedi Ripred.

"Kilometrelerce öteden," diye iç geçirdi Lapblood.
"Kilometrelerce öteden..."

"Bahçeye ne oldu?" diye sordu Aurora.

"Sular altında kaldı. Altın renkli elma veren ağaçlar Yeraltı'nda başka yerde yetişmeyecek," dedi Ripred. "Onları da kaybettik."

Gregor'un tüm duyabildiği, uykudaki Bot'un yumuşak soluğu ve yosunla kaplı tabakadan gelen bildik çatırtılardı. O anda sol taraftaki patikadan ses gelmişti. "Okul dışı hikâyeler mi anlatıyorsun yine Ripred?" Gregor onun kucağında uyuyan oğlu ile FriU'in üzerinde ne kadar uzun süredir beklediğini bilmiyordu. Uzun süre olmalı diye düşündü.

"Bu konu üzerine teorimi biliyorsun, Hamnet," dedi Ripred. "Bu hikâyeler ne kadar çok tekrarlanırsa gerçekleşme olasılığı o kadar azalır."

"Belki yeğenine bir gün yardımı olur diye anlatıyordum."

Luxa ve Hamnet göz göze geldiler. "Belki de," dedi Hamnet. "Kulaklarını kimden miras aldı bilemem."

"Şans eseri kurtulan var mıydı orada?" diye sordu Ripred.

"Öyle sanıyorum," dedi Hamnet. Elinde tuttuğu bir avuç bitkiyi havaya kaldırdı. Saplarından hâlâ kökleri sarkıyordu. Sımsıkı tuttuğu avucunda Yıldız Gölgesi yaprakları vardı.

BÖLÜM

22

Yıldız Gölgesi' dedi Ripred. "Bulmuşsun."

"Buldun mu onu?" diye heyecanla sordu Gregor ve dizlerinde Bot'un uyuduğunu bir an unutarak kalkmaya çalıştı. Aceleyle kızı yere yatırdı ve Hamnet'in yanına gitti. "İlacı buldun mu?"

"Senin tarifine uyuyor," dedi Hamnet. Hazard'ı Frill'in sırtına uzatıp kuyruğundan aşağı doğru kayd. Hepsi başına toplanmışlardı.

"Ne düşünüyorsun evlat? Kitaptaki resme benziyor mu?" diye sordu Ripred Gregor'a.

"Kesinlikle!" dedi Gregor heyecanla. İlacı bulmuşlardı. Sonunda bir şeyler yolunda gitmişti. Bitkiden bir yaprak koparıp kokusunu içine çekti. Keskin, taze koku burnunu sızlatmıştı. "Hmm, limon gibi kokuyor. Bu o olmalı. Şifa verici bir bitkiymiş gibi kokuyor. Nerede buldun? Şimdi gidip alabilir miyiz? Regalia'ya geri dönüp..."

"Yavaş ol Gregor. Hepimiz ilacı almak için çok istekliyiz. Ama her şey sırayla. Önce uyumalıyız. Frill nöbette kalacak. Ardından biz de..." dedi Hamnet.

Gregor, Bot'un yanına uzandı. Oldukça yorgundu ama diken üstündeydi. Yıldız Gölgesi'ni avucuna yerleştirip ışığa tuttu. Annesi, Ares ve bütün Yer althıların yaşamı elindeydi. Bitkiyi yeniden burnuna götürüp limona benzeyen kokusunu içine çekti ve gözlerini kapadı.

Sonra tek hatırladığı, onu uyandırmaya çalışan Hamnet'in sarsmasıydı. Biraz balık ve meyve yediler. Her zamanki dizilişlerini yaparlarken Hamnet onları durdurdu. "Dün uykunuzu bölmek için söylemedim ama yolculuğumuzun son ayağı tehlikeli olacak. Gideceğimiz yer yakınlarda ve ulaşmak için zikzaklar çizen bir patikayı takip edeceğiz. Mümkün olduğunca hızlı olmalıyız."

"Hepimizin en az tehlikeyle yolculuğu tamamlaması için yeni bir yürüyüş düzeni tasarladım," dedi Ripred. "Hamnet size gösterecek. Aynen gösterdiği gibi yapın."

Hamnet Frill'i sırtında iki yarasa ve Hazard ile en öne yerleştirdi. Temp'e Frill'in hemen arkasına geçmesi için talimat verdi. Frill'in sağ tarafına Ripred geçti ve sırtına Gregor ile Bot'u aldı. Sol tarafa ise Lapblood geçecekti ve sırtına Luxa'yı alacaktı. Hamnet ise en arkada yol alacaktı.

"İki bacağımınla yeterince hızlı hareket edebilirim," dedi Luxa. Lapblood'un sırtında yolculuk etmek istemediği ortadaydı.

"Hayır, Luxa, bunu yapamazsın," dedi Hamnet. "Lapblood'un hızına minnettar kalacaksın, güven bana."

Luxa gönülsüzce Lapblood'un sırtına yerleşti ve uzanıp Aurora'mn kürkünü okşadı. Gregor Bot'u kucaklayıp Ripred'in sırtına yerleşti. Bacaklarını hayvanın bedenine iyice sardı, böylece aşağıya düşme riskini önleyebilirdi.

"Buraya mı biniyoruz?" diye sordu Bot.

"Az kaldı Bot, sonra sen tekrar Temp'in sırtına binebilirsin."

Bot, Ripred'in boynuna doğru ilerledi ve kafasına dokundu. "S, Sıçan için," dedi.

"I, Isırmak için," dedi Ripred şarkı söyler gibi. "Dikkatli ol da sıçan parmaklarını ısırmasın," dedi ve dişlerini birbirine vurdu.

"Ah!" dedi Bot ve hemen geri çekilip korkuyla Gregor'un kucağına sokuldu.

"Böyle davranmak zorunda mıydın?" diye Ripred'e sordu Gregor.

"Kesinlikle. Ona sıçanların ev hayvanı olduğunu söylemişsin. Ne bugün ne de yarın böyle olmayacağını öğrenmeli," dedi Ripred.

Her zaman olduğu gibi önemli bir noktayı işaret etmişti. Gregor genel olarak Bot'un sıçanları beslemesini istemezdi. Çoğu onu saniyeler içinde öldürebilirdi. Ama o zaman... Sıçanlar ve fareler bebeklerine doğduklarından itibaren birbirlerinden korkmalarını öğretiyorlardı... Bu , şekilde nasıl bir barıştan söz edilebilirdi? Bu sorunun o anda çözüm bulabileceği bir şey olmadığını biliyordu Gregor. Bot'a sarıldı ve bir yanıt vermedi.

Herkes yerini almıştı. "Ben işaret verdikten sonra

kısa yolculuğumuza başlıyoruz. O andan itibaren Yıldız Gölgesi'ne ulaşana kadar durmak yok," dedi Hamnet. "Gidiyoruz."

Oraya ulaşmalarını sağlayan patikaya benziyordu ama daha dar bir patikaydı bu seferki. Köşeyi döndüklerinde Gregor gerçek üstü bir güzelliğe sahip, uzun bir koridorla karşılaşmıştı. Asma dalları milyonlarca beyaz ve gümüş renkte, gaz lambasının ışığıyla parıldayan filizlerle kaplıydı. Hafif, belli belirsiz bir çan tıngırtısı geliyordu. Sanki sihirli bir eğlence parkının giriş yolundaydılar. Elbette kokular... bitkilerden fişkıran kokular büyüleyiciydi ve Gregor'a kendisini daha mutlu hissettiriyorlardı.

"Yürüyoruz!" diye işareti verdi Hamnet.

Ripred öyle bir güçle harekete geçti ki ileri doğru savrulan Gregor neredeyse Bot'u da sürükleyip sıçanın boyu-nuna ve kulaklarına asılmak zorunda kalacaktı. Bot kızdığını belli eden bir çığlık atıp öne, sıçanın boynuna doğru kaydı ama Gregor onun daha fazla gitmesine izin vermedi. Ayrıca bitkilerin kokusu da tutunmasını zorlaştırıyordu. Nedensiz yere bilinci uyuşuyor gibi oluyordu ve sırtmaya başlıyordu.

"Sıkı tutun Yerüstlü!" diye hırladı Ripred.

O ana kadar duyduğu en komik şeymiş gibi gelmişti Gregor'a ve yalnızca gülüyordu. Büyüleyici asma dallarının ona bağırdığını ve tutmak için dallarını ona uzattıklarını görüyordu. O anda arka ayakları üzerinde şaha kalkan Frill'in görüntüsü dikkatini çekebilmeyi başarmıştı Gregor'un. Koca kertenkele ona sanki bir bisiklet gibi gö-

rünüyordu ve öyle komiğine gidiyordu ki görüntüsü, gül-mekten gözlerinden yaşlar geliyordu.

Gregor yeşil alanı görebiliyordu... Yıldız Gölgesi bu-rada olmalıydı... Ne yıldızların ne de güneşin olmadığı bir yerde yetişen bir bitkiye verilecek en aptalca isim bu olma-lydı. "Belki de ona 'Yıldız Gölgesi Görmeyen' demeliyiz," diye bağırdı Gregor. Ripred'in sırtına tutunan ellerini bıra-kıp patikaya doğru yuvarlanırken bu fikir oldukça harika gelmişti Gregor'a. Bitkiler... Güzel bitkiler... Yaşamında böyle güzel şeyler görmemişti!

Yeni beyaz gümüş arkadaşı bitki onu tutup ileri geri savurdu ve kendine doğru çekti. Hemen yanlarından ayrı-lıp gitmesini istemiyordu belli ki. Sonunda ısırmaya çalış-madan önce kollarından sıkıca tuttular Gregor'un. "Güle güle!" dedi Gregor zorla sürüklenirken. "Sizi tanımak gü-zeldi."

"Yıldız Gölgesi Görmeyen" esprisine uzun süre gül-dükten ve artık onda komik bir şey olmadığını fark ettikten sonra kendini serin, limon kokularıyla dolu bir dünyada uzanırken bulmuştu. Aniden telaşlanıp hızlıca ayağa kalk-tı. Grup, Yıldız Gölgesi bitkisi ile kaplı dikdörtgen biçimde alanda kendinden geçmişti. Bot hemen yanında kıvırdığı yaprakları ayağına sürerek kıkırdıyordu. Nike hıçkırırken Luxa ve Hazard sancı ile kıvranıyorlardı. Yeniden uçabilen Aurora havada anlamsız figürler çiziyordu. Diğer arka-daşlarının çoğu da dengesini yitirmiş gibi görünüyorlardı. Ripred ve Hamnet Yıldız Gölgesi'nden derin soluklar alı-yorlardı. Gregor da onların yaptığının aynısını tekrar etti. Düşünceleri birden berraklaşmaya başlamıştı.

"Ne oldu burada?" diye sordu.

"Şu bitkiler mutluluk ve keyif veren kokularını saldılar," dedi Hamnet. "O anda seni içlerine çekip parçalayacaklarını düşündüm."

"Hey!"

"Onlarla dövüşeceğinden korkuyorduk," dedi Hamnet. "Öyle olsaydı parçalanman işten bile değildi."

"Onlarla dövüşebilirdik," dedi Luxa ve hıçkırarak kahkahalar arasında yere yığıldı.

"Lütfen ama," dedi Ripred gözlerini yuvarlayarak. "Öyle olsaydı Hamnet ve ben senin parçalarını toplamak zorunda kalırdık, değil mi majesteleri?"

Gregor, Luxa'nın yüzündeki şaşkın ifadeyi ve az önce hiçbir şeyi hatırlamayan kendisiyle aynı durumda olduğunu görebiliyordu.

"En çabuk küçükleri etkiliyor," dedi Hamnet. "Ne şans ki dün gece Hazard, FriU ve benimle beraberdi. Gümüş bitkilere ulaştığımızda anlamsızca konuşmaya başladı ve böylece bizi bugünkü duruma karşı uyarılmış oldu." Hazard'ı kucaklayıp sarıldı Hamnet.

"Artık yaprakları topluyor muyuz?" diye sordu Hazard. "Yardım edebilir miyim?"

"Evet, hepimiz yardımcı olabiliriz," dedi Hamnet. "Yakında bütün ürünü daha iyi toplayabileceğiz."

İşe koyulmadan önce Hamnet herkesin bir avuç Yıldız Gölgesi yaprağı yemesi için ısrar etti.

"Neden bu yaprakları yememiz gerekiyor?" diye sor-

du Gregor. "Hiçbirimizde hastalık yok."

"Ama hepimiz korunmasız kaldık. 'İlacın beşiğinde/' dedi Hamnet. "Bunun anlamı şu; salgın burada ürüyor. Nerede ve nasıl olduğunu bilmiyorum ama öyle olmalı. Hepimizin sıyrıkları ve yaraları var. Senin ayakların Gregor, asma dalları kesmişti örneğin," dedi ve Gregor'un kollarını tutan asma dallarının izini gösterdi. "Eğer salgın virüsü havada geziyorsa, bitkilerin üzerinde yetiştiriyorsa ya da bulunduğumuz yerin üzerindeyse kanımıza karışmanın bir yolunu bulacaktır."

"Bot!" dedi Gregor. "Bu şeyi yemek zorundayız." Bir tomar yaprağı ağzına tikip çiğnemeye başladı. Aslında o kadar da kötü değillerdi. Limon, nane ve çay karışımına benziyordu tadı. Bot, Hamnet kimin en hızlı yaprak yiyeceğine dair bir oyun uydurana kadar yemeyi reddetti. Ha-zard ve Temp de oyuna katıldılar ve onun kazanmasına izin verdiler. Böylece bir iki tane yaprak yiyebildi.

Yıldız Gölgesi'ni yetiştigi topraktan çekip çıkarmak kolaydı ama kimse nasıl geri götüreceklerini düşünmemişti. Yapraklar yalnızca kırk beş elli santimetre uzunluğun-daydı ve tomar haline getirip diğer eşyaların arasına sıkıştırmak için yeterince uzun değillerdi. O anda Gregor'un aklına selobantı geldi. "İşte, bu işe yarayacaktır," dedi. Banttan bir parça kesip gösterdi. İnce, uzun şeritler halinde keserek büyük yük paketlerini güvenle taşıyabilirlerdi.

"Bu harika!" dedi Hamnet. "Teşekkür ederim."

"Bana değil, Mareth'e teşekkür etmelisin," der demez kendine kızdı. Artık herkes Hesperides bahçelerini ve

Mareth'in Hamnet'i kurtardığını bildiğinden sözlerine pişman olmuştu. "Üzgünüm," diye geveledi.

"Neden?" diye sordu Hamnet. "Mareth benim borçlu olmayı önemsemeyeceğim birkaç insandan biridir."

"Evet, gerçekten iyi birisi," dedi Gregor.

"Hadi, mahsulü toplamaya başlayalım," dedi Hamnet.

İlk olarak topladıkları yaprakları bir araya getirdiler ve ardından bantlama işlemini insanların yapmasının daha iyi olacağı anlaşıldı. Diğer canlı türlerinin elleri olmadığından, bunu yapamazlardı. Hazard ve Bot'un da bu konuda pek fazla yardımcı olabileceği söylenemezdi. Bu yüzden yaprak toplamaya devam ettiler. Hazard ve Bot abece şarkısını söylerken Hazard o mısrayı tekrarlamaya başladı: "Dönecek, dönecek ve yine dönecek." Bot o tekrarladıkça etrafında dönüp durdu ve en sonunda sersemleyince yere düştü. Ara sıra birkaç yaprak toplamayı da ihmal etmedi. Sakatlıkları yüzünden sınırlı yardımda bulunabilen Nike ve Aurora onun tekrar yere düşmemesi için çaba gösteriyorlardı. Yeniden ormanın içine doğru gitmeye kalkıştığında Gregor çantasından çıkardığı topu ve Nerissa'nm ona verdiği aynayı çıkarıp Bot'a verdi. Bot aynada kendine bakmaya bayılırdı.

Gregor büyük ölçüde Luxa'nm da yardımıyla yaprakları dizip sararak bantladı. Hamnet onları saman balyaları gibi bir araya topladı. Onun işitme mesafesinden uzaklaştığını fark edince Gregor hemen Luxa'ya döndü. "Ripred'in Hamnet ile ilgili anlattığı hikâyeleri duydun."

"Evet, onun Regalia'dan neden ayrıldığını büyük ölçü-

de açıklıyor' dedi Luxa. "Çıldırılmıştı. Ama bu yine de sinirleri yatıştığında Regalia'ya dönmemesini açıklamıyor."

"Çünkü onu yeni savaşımaya zorlayabilirlerdi Luxa," dedi Gregor. "Artık birilerini öldürmeye katlanamazdı."

"Hiçbirimiz birilerini öldürmekten zevk almıyoruz," dedi Luxa. "Sağ kalmak için yapmak zorundayız yalnızca."

"Ne demek istiyorsun? Onun hain olduğunu mu düşünüyorsun?" dedi Gregor.

"Hain olduğundan değil de ölümden korktuğunu düşünüyorum. Bence burada ormanda yaşaması dönüp kendi gerçekliğiyle yüzleşmesinden daha kolay," dedi Luxa.

Gregor düşündü. Her şeyden önce ormanda yaşamak piknik yapmaya benzemiyordu. Hamnet sevdiği her şeyi arkasında bırakmıştı. Bir Yerüstlü kadınla tanışıp ondan oğlu olacağını da bilemezdi. Evini, sevdiği ve bildiği her şeyi Regalia'mn yanlış yolda olduğunu düşündüğü için terk etmişti.

"Bilmiyorum, Luxa. Bence oldukça cesur bir karar vermiş. Tek çare olarak bunu görmüş olmalı," dedi Gregor.

"Belki de. Bilmiyorum." Luxa kafasını toparlamak için şöyle bir salladı. "Aileni terk eder miydin Gregor?"

"Ama o farklı, bu farklı. Benim ailem benim karıncaya bile zarar vermeme izin vermezdi," dedi Gregor. "Senin ailen ise her zaman savaşta."

"Senininki de artık öyle," dedi Luxa ve dişleriyle bir parça selobant kopardı.

Hamnet balyaları bir araya topladıktan sonra yanlarına

gelip bantlama işlemine yardım etti. Luxa ve Hamnet mümkün olduğunca konuşmaktan kaçınıyorlardı. İkisinin de akraba olduğunu öğrendikten sonra bu durum Gregor'un pek de hoşuna gitmiyordu. İkisini konuşturmanın bir yolunu nasıl bulacağını bilmiyordu ama denemeye değerdi,

"İkiniz birbirinize çok benziyorsunuz," dedi Gregor. "Gülümsemeniz bile aynı."

Luxa ve Hamnet ihtiyatlı bir biçimde birbirlerine baktırlarsa da bir şey söylemediler.

"Luxa tıpkı annesine benziyor olmalı, değil mi? Rip-red annesinin tıpkı senin ikizin gibi olduğunu söylemişti," diye devam etti Gregor.

Bu herhangi bir sorudan fazlasıydı ve bu yüzden Hamnet yanıt vermek zorunda kalmıştı. "Dikkat çekici biçimde Judith'e benziyor. Bebekken bile..." derken aniden susmuştu Hamnet.

"Evet, en son Luxa'nım bebekliğinde kalmıştık. O zamanlar Regalia'daydın galiba," diye ısrar etti Gregor.

"Evet, o zamanlar Luxa ve ben iyi arkadaştık. Onu şehrin dışındaki ilk uçuşuna ben götürmüştüm," dedi Hamnet.

"Kristallerin olduğu kumsala..." diye sessizce lafa girdi Luxa.

Hamnet şaşkınlıkla kıza bakakaldı. "Bunu hatırlıyor musun? Oysa o zamanlar iki yaşında bile olamazsın."

"Yalnızca parçalar halinde hatırlıyorum. Hâlâ bir yığın kristalim var. Mavi renkli," dedi Luxa.

"Balık şeklinde," dedi Hamnet. "Hatırlıyorum." Aniden gözleri yaşarmıştı. "Arkamda bıraktığım şeyler arasında sen ve annen en büyük pişmanlıklarınızdınız."

"Gelip bizi görebilirdin," dedi Luxa, sesi çocuksulaşmıştı.

"Hayır. İkinci defa terk etmemeliydim sizi. Solovet'in nasıl olduğunu bilirsin. Tekrar ordunun başına geçmemi isterdi," dedi Hamnet.

"Seni zorlayamazdı," dedi Luxa.

"Eminim zorlardı..." diye fısıldadı Gregor. Solovet oğlunu savaşa sokmanın bir yolunu mutaka bulurdu. Suçlardı, utandırırды, görev ya da başka bir şey derdi adına.

"Bunu bir daha yapamazdım," dedi Hamnet. "Her gece aynı kâbusları gördükten sonra yapamazdım. Rüyamda bana onları kurtarmam için bağırان sesleri duyuyordum her gece. Peki, yaptıklarım neyi çözdü? Şu bahçeler için verilen savaş? Hiçbir şeyi. Hiçbir şeyi çözemedi. Savaş bittiğinde insanlar ve kemirgenler birbirlerinden daha da fazla nefret ediyorlardı. Yeraltı her zamankinden daha tehlikeli bir yer haline gelmişti."

Gregor tekrar lafa girene kadar uzun bir sessizlik oldu.

"Artık hiç mi dövüşmeyeceksin? Demek istediğim birileri sana ya da Hazard'a saldırırsa bile mi?" diye sordu Gregor.

"Böyle bir durumda elbette dövüşürüm ama son çare olarak," dedi Hamnet. "Sağ kalabilmek için Frill'den öğrendiğim bir yöntem. Eğer uğraşırsan şiddete karşı farklı seçenekler bulursun."

"Ne gibi?" diye sordu Gregor.

"Peki, Frill'in tehlikede olduğunu düşünelim. İlk tepkisi kendisini göstermemek olur. Kamuflaj," dedi Hamnet.

Gregor Frill'i ilk gördüğü zamanı hatırlamıştı. Eğer Bot'un topunu yakalamak için ağzını açmasaydı, Gregor onu fark etmeyecekti bile. "Doğru ya. Peki ya bu işe yaramazsa?"

"Ardından onu tehdit eden tehlikeyi korkutup kaçırmaya çalışır. Tıslayıp yakasını açar ve olduğundan daha büyük ve korkutucu bir görünüm alır," dedi Hamnet.

"Bot'un üzerinde etkili olmadı," dedi ve güldü Gregor.

"Hayır, üstelik bir de Bot onu korkutup kaçırmaya çalıştı," diyerek sırttı Hamnet. "Eğer Bot gerçek bir tehdit olsaydı Frill kuyruğunu sertçe yere vururdu."

"Peki ya birileri hâlâ saldırmakta kararlıysa?" diye sordu Gregor.

"Koşar. Önce arka ayaklarının üzerinde doğrulur sonra da onun ağırlığını taşıyacak asma dallarına tırmanarak rakibinin yukarısına çıkar," dedi Hamnet.

"Ya etrafta tırmanacak asma dalı yoksa? Köşeye sıkışmışsa ve düşmanı onu öldürmek istiyorsa?"

"O zaman dövüşür. Eğer kullanmak isterse oldukça acımasız dişleri vardır. Ama Regalia'dakilerin tersine, sahip olduğu bu güçleri son çare olarak kullanmayı tercih eder," dedi Hamnet. "Burada yaşarken bütün canlı türlerinin dövüşmeyi tercih etmediğini gözlemledim. Eğer ilk tercihin kılıcına sarılmaksa henüz bunu keşfetmemişsin demektir."

Gregor bu sözlerin Luxa'yı ikna edip etmediğini bilmiyordu ama en azından düşündürdüğü görülüyordu.

Yıldız Gölgesi tarlasının yarısını toplamışlardı. Artık ellerinde koca yığınlar halinde istedikleri bitkiden vardı. Her bir balyayı bantladıkça Gregor kalbinin aydınlandığını hissediyordu. Artık ilaç ellerindeydi. Tek yapmaları gereken, bitkileri Regalia'ya götürüp salgın kurbanlarına vermektir. Böylece annesi daha iyi olur ve eve dönebilirlerdi. Döndükten sonra hâlâ Virginia'ya gitme olasılıkları olursa Gregor bavulunu ilk hazırlayan olacağından emindi.

Birkaç dakika boyunca babasının ailesinin Virginia'daki çiftliğini düşündü. Diğer insanlardan, yapılardan ve eşyalardan uzakta olmasına rağmen oldukça güzel bir yerdi. New York şehrini seviyordu, arkadaşlarını özleyecekti ama ailesinin her dakikayı korku içinde geçirmesine engel olacaksa buna değerdi.

Nike'ın sırtını görünce ata binmeyi öğrenebileceğini düşündü. Lapblood ve Ripred burunlarını havaya kaldırmış, yüzlerini tarlanın uzak noktalarına çevirmişlerdi.

"Ne? Ne oldu?" dedi Gregor. Her zamanki gibi yarasalar sıçanlara tepki vermişti ama bu defa sıçanlar da etrafta bir tehlike varmış gibi tepki veriyorlardı. "Başka bir bitki mi?" diye sordu Gregor ve aklına gümüş rengi bitkiler gelince tüyleri diken diken olmuştu.

"Hayır!" diye homurdandı Ripred. "Buraya nasıl gelebilirler ki?"

"Giriş yolunu yediklerini hayal edebiliyorum," dedi Nike. Kanatları endişeyle açılıp kapanıyordu.

"Kim?" dedi Gregor, Bot'u kucağına alarak. "Kim giriş yolunu yedi?"

Nike yanıt vermeden önce kırmızı bir dalganın tarlaya doğru sızmaya başladığını gördü. O kadar yakınlardı ki birbirlerine, tek bir varlık gibi duruyorlardı ve yoğun, kan gibi görünen sıvı üzerlerine doğru geliyordu. Gregor el fenerlerinden birinin ışığını tuttuğunda dalganın birimlerden oluştuğunu gördü.

Karıncalar. Yüzlerce kırmızı karınca aşağıya inip önlerine gelen her şeyi parçalayarak ilerliyordu.

BÖLÜM

23

Ripred derhal kontrolü eline aldı. "Hey, sen!" diye seslendi Aurora'ya. "Ufaklıkları al ve buradan uzağa uç. Onları kemirgenlere götür ve eğer yirmi dört saat içinde bizden haber alamazsan Regalia'ya dön."

Hamnet, Hazard ve Bot'u Aurora'nın sırtına bindirdi. "Bot'a dikkat et, olur mu Hazard?" dedi ve oğluna sarıldı.

Gregor karşı çıktı. "Hayır! Bot'u göndermek istemiyorum!"

"Aurora ve ben birbirimize bağlıyız. Biz ayrılamayız!" dedi Luxa.

"Yerüstlü, kız kardeşin kesiciler tarafından yaralanabilir," dedi Ripred. "Majesteleri, senin Nike'ın üzerinde olmana ihtiyacım var. Savaş durumunda bağlar düşünülemez."

"Savaş mı?" dedi Gregor donuk bir sesle. "Bu karıncalar savaşmak için mi buradalar?"

"Piknik yapmak için burada olmadıkları kesin! Bütün

Yıldız Gölgesi bitkilerini ve böylece sıcakkanlıları yok etmek için buradalar! Şimdi kımıldayın!" Ripred dişlerini Aurora'nın omuzlarına geçirdi ve yarasa derhal havalandı.

"Bot! Sıkı tutun!" diye bağırdı Gregor. Ripred onu itmeden küçük kızın son bakışını yakalayabilmişti Gregor. "Uyan savaşçı! Kılıcın ve ışığın nerede?" dedi.

Gregor her zaman yeğinin cebindeki el fenerini tuttu. Savaş için pek işe yaramayacağı ortadaydı. Aklına son görevde yaptığı bir numara gelmişti. "Luxa! Çabul ol, buraya!" dedi. İki el fenerini kolunun ön kısmına bantladı.

"Yukarıyı ben alacağım," dedi Ripred. "Yerüslü ve Lapblood sağıma, Hamnet ve Frill soluma." Ripred dönüp donup kalan Hamnet'e seslendi. "Dövüşeceksin değil mi?"

"Ben - ben..." diye kekeledi Hamnet.

"İlaç risk altında. Yapacağın şeyin geçmiş hatalarını düzelteceğini düşün," dedi Ripred. "Oğlunu kurtaracağın tek yol olacağını düşün. Şimdi hazır ol ya da defol!"

Hamnet dönüp üzerlerine gelen karınca denizine baktı. Tüm bitkilerin çeyreği çoktan parçalanıp yok olmuştu bile. "Evet, dövüşeceğim!" dedi Hamnet. Frill'e atladı ve hayvanın boynunda bir yerden kılıç çıkardı.

"Kesicilerle savaşacağım, ben de kesicilerle savaşacağım," dedi Temp.

"Ah Temp, sen de Aurora ile gitmeliydin," dedi Gregor. Gregor hamam böceklerinin dövüş yetenekleri ile ünlü olmadıklarını biliyordu. Sıvışmak konusunda iyidiler ve böyle sağ kalıyorlardı.

"Kesicilerle savaşıcağım, ben de kesicilerle savaşıcağım," diye ısrar etti Temp.

"Pekâlâ böcek, Yıldız Gölgesi savaşı için pozisyon al," dedi Ripred. Temp bitki yığınlarının arasına gitti ve kendini gizledi. "Majesteleri, yapabildiğin kadar yukarıdan bizi koru," dedi Ripred. Kılıcını çoktan hazırlamış halde Nike'ın sırtına atlayan Luxa'nın yüzünde bir gülümseme vardı. "Geri kalanlar, pozisyonlarınızı alın."

Ripred hafifçe çekildi ve saldırı pozisyonunda çömel-di. Hamnet onun solunda kenara doğru açılıp pozisyon aldı ve Frill de aynı mesafede pozisyon aldı. Gregor aklı karışmış halde etrafına bakıyordu.

"Hamnet'in yaptığını yap!" dedi Lapblood. "Ben arkanda olacağım."

Gregor aceleyle Hamnet gibi pozisyon aldı ama Ripred'in sağma geçmişti. Lapblood onun arkasına geçti.

"Arka üstü düşene kadar elinizden geldiğince sağlam durmaya çalışın. Yığına ulaştığımızda etrafını sarın. Birbirinizi değil, Yıldız Gölgesi bitkilerini kurtarın! Unutmayın, ihtiyacımız olan şey onlar. Neye mal olursa olsun, koruyun!" dedi Ripred.

Gregor gözünü karıncalara dikti. Yaklaşık bir buçuk metre uzunlukta ve altmış santimetre yükseklikteydiler. Boyutları dışında yapıları Yerüstü'ndekilerin aynısıydı. Her birinde altı bacak, iki anten ve yanlamasına hareket eden ve Yıldız Gölgesi bitkilerini parçalayan birer çift kıskaçları vardı. Müthiş bir eğitimden geçmiş kusursuz bir ordu gibi omuz omuza hareket ediyorlardı. Yüzlerce ka-

oluşan bir ordu tam da karşılarındaydı.

"Savaşçı!" diye bağırdı Ripred. "Bana bak!" Gregor gözlerini karıncalardan ayırıp Ripred'e döndü. "Eğer öfkelenabiliyorsan, bunu şimdi yap! Bu ölüm kalım meselesi evlat. Anladın mı?"

Ölüm kalım meselesi mi? Yalnızca buradakilerin değil, bütün sıcakkanlıların, Lapblood'un yavrularının, Howard ve Andromeda'nın, Ares'in ve annesinin ölüm kalım meselesiydi. Gregor henüz daha kılıcını bile hazırlamadığını fark ettiğinde karıncalar neredeyse dibine kadar gelmişlerdi. İşte oluyordu. Buz gibi bir ter vücudunu sarmalamıştı ve görüşü iyice bulanıklaşıyordu tıpkı öfkeci hissi onu sardığı zamanlardaki gibi.

"Bacaklarını kes, kafalarını kopar, kurut onları ve durdurmak için ne yapman gerekiyorsa yap!" diye feryat etti Ripred. Bunu duyan Gregor karıncaların arasına ok gibi fırladı.

Takip eden süreçte Gregor zaman ve mekân kavramını yitirmişti. Sıcaktı, terliyordu ve ağzında kendi kanının tadı vardı. Kılıcı nereye savrulacağını biliyordu ve bacakları koparıp, başları kesiyordu. Ama çok fazla vardı... çok fazla! Her düşen karıncanın yerini bir başkası alıyordu. Yavaşça ve gönülsüzce ayakları onu geriye götürüyordu. Sonunda arkasındaki Yıldız Gölgesi yapraklarının baldırlarını keşişini hissedebilmişti. Ardından hepsi bitkilere doğru akın ettiler.

"Hayır!" Gregor kendi sesini duyabiliyordu. "Hayır!" Gregor tekrar atağa geçti ve parçalanen bitkileri korumaya

çalıştı ama yararsızdı. Yığın bir dakika içinde yok olmuştu ve tarlanın geri kalanı korumasızdı. Görünmeyen ordunun arkasında tökezlediğinde, bir çift dişin onu tişörtünden yakaladığını ve ormanın içine doğru hızlıca çektiğini hissetmişti. Kendini kurtarmaya çalıştıysa da başaramadı. Onu çeken şey çok güçlüydü.

"Gitmelerine izin ver! Her şey bitti evlat! Kaybettik!" dedi Ripred hâlâ direnen Gregor'u çekip yere fırlatarak.

Darbenin etkisi Gregor'u gerçekliğe döndürmüştü. Tarla elden gittikten sonra hırsından hıçkırıklara boğulmuştu ve ağlamasına engel olamıyordu. Koca tarla artık hiçbir işlerine yaramayacaktı... Paramparça yapraklar şeytani bir koku salan leylak rengi bir çamur yığınınına dönüşmüştü. Bir avuç kırıntıyı eline aldı ve toprağa bırakırken gözden kaybolmalarını seyretti Gregor.

"Her şey bitti," dedi Gregor ve gözlerinden yaşlar istemsizce damlıyordu. "Yıldız Gölgesi yok oldu. İlaç yok oldu."

"Her şey bitti," diye fısıldadı Ripred. "Artık her şey bitti."

Luxa ve Nike hemen arkalarına indiler. Gözyaşlarına rağmen Gregor, Luxa'nın soluk ten rengi bacaklarındaki kesiklerden süzülen kanı görebiliyordu. O anda her yanında kaşınan yaralarla kaplı olduğunu fark etti.

"Eğer teselli olacaksa, bizim başlattığımız işi ormanın bitirdiğini söyleyebilirim," dedi Ripred.

Gregor ormanın içine, karınca ordusundan arta kalanlara baktı. İnsanı mutluluktan deliye çeviren beyaz filiz-

lere... Karıncalar da bundan etkilenmiş olmalıydı. Asma dalları onları tutup çekiyordu. Çok geçmeden üzerlerini kaplayıp yok etmişlerdi ve sessizlik geri dönmüştü.

Gregor gözlerini kuruladı ve ayağa kalkmaya çalıştı. Ripred ve Lapblood arkasında oturmuşlardı. Luxa hâlâ Nike'ın sırtındaydı. Etrafı ölü karıncalarla çevrili Frill'in güzel, mavi yeşil vücudu az ötede uzanıyordu. Gregor bir hareket görmek için göğsüne baktı ama kaskatıydı.

Temp ormanın bir köşesinde dolanıp duruyordu. Gregor Hamnet'in yerde uzandığını fark etmişti.

"Dayı!" diye feryat etti Luxa ve yanına koştu.

Yanına ulaştığında Hamnet can çekiyordu. Göğüs kafesinin hemen altında oluşmuş bir delikten oluk oluk kan akıyordu ve etrafında göllenmişti.

Luxa hemen yanına çömeldi ve elini sıkıca kavradı Hamnet'in. "Judith" diye fısıldadı Hamnet. "Judith.

"Evet, buradayım," dedi Luxa.

"Hazard... Bana söz ver... Onun her şey olmasına izin ver ama... Savaşçı olmasına izin verme..."

"Söz veriyorum," dedi Luxa. "Hamnet? Hamnet?" Ama Hamnet'in menekşe gözleri bomboş bakıyordu. Bambaşka bir dünyaya gitmişti...

"Her şey olabilir ama benim gibi bir savaşçı asla," diye düşündü Gregor hissizce. "Ben hariç her şey olabilir."

Luxa, Hamnet'in gözlerini yavaşça kapadı. Ardından cansız adamın yanağına bulaşmış kanı parmaklarıyla sildi.

"Soylu bir yürek gitti," dedi Ripred ve Hamnet'in saç-

larını burnuyla düzeltti. "Anne ve babası için bir tutam kopar," dedi Luxa'ya. Luxa, Hamnet'in saçından bir parça kesti ve dikkatlice kemerine yerleştirdi.

Hepsi kan ve karıncaların yaydığı leylak rengi yapışkan maddeyle kaplı zeminde yatan Hamnet'in cansız bedeninin etrafında toplandı. Arkadaşları ölmüştü. Yıldız Gölgesi yok olmuştu ve giderken bütün ümitleri de beraberinde götürmüştü.

BÖLÜM

24

Gregor zeminde tanıdık bir şeyler gördüğünü fark edene kadar anlamsız gözlerle yere bakıyordu. Çamurların arasından belli belirsiz görünen şey, Bot'a oynaması için verdiği aynaydı. Düşürmüş olmalıydı. Yerden çıkardı ve tişörtüyle üzerini sildi. "En azından Bot ve Hazard bu savaşı izlemek zorunda kalmadılar," diye düşündü. Hazard babasının ve Frill'in ölümünü görmemişti. Bot da Gregor'un karıncalar tarafından yaralanmasını görmemişti.

"Bunu neden yaptılar?" dedi Gregor sonunda. "Karıncalar neden ilacı yok ettiler?"

"Bizi düşman olarak görüyorlar," dedi Ripred. "Bütün sıcakkanlıları, özellikle sıçanları. İnsanların sınırlarımızı onlara doğru itmesi bu duruma yardım etmemiş midir?"

Gregor, Ripred'in bu konuda daha önce konuştuğunu hayal meyal hatırlıyordu ama ne zaman? Felaket'in yanına

gitmelerinden önceydi. Çok uzun zaman önce, bir akşam yemeğinden bahsetmişti. Ripred, Solovet'i sıçanları aç bırakıp karıncaların sınırlarına doğru sürmekle suçlamıştı.

"Haklarını almak için mükemmel bir plandı," dedi Ripred. "Tek yapmaları gereken, gelip her şeyi parçalamak ve böylece sıcakkanlılarla olan problemlerini de tarihe gömmektir."

"Nerede olduğunu nasıl bildiler?" diye sordu Gregor.

"Bunu öğrenmek pek de zor olmazdı. Büyük olasılıkla bütün Yeraltı bizim ilaç için yola çıktığımızı biliyordu. Hamnet'in dediği gibi bir sürü söylentiye neden olmadan Üzüm Bağı'na gelemezdin. Bütün ihtiyaçları olan, ilacı ne zaman ve nerede bulacağımızı öğrenmekti. Sayısız böcek bu bilgiyi vermekten mutlu olurdu. Değil mi, Temp?"

"Sayısız böcek," diye onayladı Temp. "Nefret ediliyor, sıcakkanlılardan burada nefret ediliyor."

"Neden?" diye sordu Gregor.

"En iyi topraklara biz sahibiz. En bereketli yerler bizim elimizde. Bize ait olmayan şeylere sahip olduğumuzu söylüyorlar. Diğer canlı türlerine saygı duymadığımızı düşünüyorlar," dedi Nike iç çekerek.

"Aslında öylesiniz. Hepiniz hamam böceklerine çok kötü davranıyorsunuz," dedi Gregor. "Tıpkı toplantıda hepinizin Temp'e gülmesi gibi. Karıncalara da mı böyle davranıyorsunuz?"

"Karıncalar tamamen bambaşka bir mesele. Benlik bilincine sahip değiller. Her yaptıkları kolonilerinin ortak çıkarı içindir yalnızca. Gördüğün gibi vahşi ormana koca

bir ordu göndermekte sakınca görmediler. Eğer bizim yok olmamız söz konusuysa yüzlerce, binlerce hatta on binlercesinin ölmesi umurlarında değil," dedi Ripred. "Hepsi kraliçelerinin emirlerine gözü kapalı uyarlar... Hayır, karıncalarla pek de dalga geçmeyiz. Oldukça tehlikelilerdir ve buna zaten hepimiz tanık olduk."

Gregor gözlerini tarlada gezdirdi. Ölü karıncalarla kaplıydı. Ama hepsi onlara verilen görevi yerine getirmişlerdi. Bir parça bile Yıldız Gölgesi kalmamıştı etrafta.

"Şimdi ne yapacağız?" diye sordu Nike.

"Eve gidip ölmek için güzel bir yer seçmekten başka yapacak bir şeyimiz kalmadı," dedi Lapblood. "Yıldız Gölgesi yok oldu."

"Çok anlamsız," dedi Luxa. "Kehanet'in dediği her şeyi yaptık. Savaşçı ve prensesi getirdik. İlacı bulmak için kemirgenlere katıldık. Neden başarılı olamadık o halde?"

"Bilmiyorum. Ama kehaneti doğru anladığımıza kesinlikle inanmıyorum. Zaman konusunda hataya düşmüş olabiliriz," dedi Nike.

"Ne?" dedi Lapblood.

"Ne olduğunu bileceksin ama zamanını bilemeyeceksin," diye kehanetten alıntı yaptı Nike.

"Ben ne zaman olduğunu anladım. Kesiciler gelip bu tarlayı yok ettiği ve bizim geldiklerini görmediğimiz andı bahsedilen," dedi Lapblood.

"Belki, ama ya yanıyorsan..." Bunu söylerken Nike'ın sesi kısılmıştı.

"Aklından neler geçiyor Nike?" diye sordu Luxa.

"Belki de ilaç hâlâ buralarda bir yerde. Belki de Üzüm Bağ'ında bir yerlerde daha fazla Yıldız Gölgesi var," dedi Nike.

"Pek de öyle görünmüyor. Doktor Neveeve tek bir tarlada olduğunu söylemişti. O tarlanın üzerinde oturduğumuzu düşünüyorum şu anda," dedi Ripred. "Eğer beşik burasıysa, onlar da ilaçtı."

"O halde başka umudumuz kalmadı," dedi Luxa.

Luxa'nın sözlerini uzun bir sessizlik izledi. Gregor beyaz bitkilerin tıkrıtlarını hâlâ duyabiliyordu ve aralarına girip geri dönmemenin ne kadar kolay olabileceğini düşündü. Gregor'un ilacı bulamadığını görünce direnmekten vazgeçecek olan Ares'in tükenişini görmekten çok daha kolaydı. Kendisi ve Bot'un eve geri gönderilip gönderilmeceğini bile bilmiyordu. Büyük olasılıkla onlar da salgından etkilenmişlerdi. Yedikleri bir avuç bitki onları korur muydu acaba?

"Beşik değil, bu olana kadar, beşik değil," dedi Temp.

Herkes kendi karanlık düşüncelerine daldığından beri Temp'in yorumu pek bir anlam ifade etmemişti onlara. Ayrıca kimse böceklerin sözlerine pek de aldırmıyordu.

"Ne dedin Temp?" diye sordu Gregor diğerlerinden daha fazla nezaket göstererek.

"Beşik değil, bu olana kadar, beşik değil," diye tekrarları Temp.

Gregor bu sözlerle bir anlam verebilmek için zihninde Temp'in sözcüklerini dolandırdı ve sonunda bir anlam

verebilmeyi başardı. Temp'ten önce son defa konuşan ve artık umut olmadığımı söyleyen kişi Nike idi. Evet, Temp haklıydı...

*İLACIN BEŞİĞİNDE. KANİ KİRLETEN
ŞEYLE BULUŞMALI.*

Eğer Üzüm Bağı Gözü beşik değilse başka bir yer olmalıydı!

"Ama beşik burası," dedi Lapblood.

"Öyle mi?" dedi Ripred. Gözlerine yeniden canlılık gelmişti. "Bunu kim söylüyor peki? İnsanların yüzlerce yıl önce yazdığı tozlu bir kitap değil mi? Bunun benzer belirtileri olan başka bir salgın olmadığımı bile biliyor muyuz ki? Eğer Temp haklıysa bu yalnızca bir sonuca çıkıyor."

"Nedir?" diye sordu Luxa.

"Aramızda bir böceğin olması şeytani bir tuzaktı! Dürüst olmak gerekirse bu yolculuk için önemli herhangi bir şey yaptığını söyleyebilir miyiz? Hakkını vermek gerek Temp, harika bir bebek bakıcısıydım ama onun dışında bir katkıda bulundun mu? Hayır! Belki de bunun içindi her şey. Senin sıran şimdi geldi! Belki de bu Sandwich'in seni kehanete ekleme sebebiydi," dedi Ripred. "Buranın beşik olmadığımı söylemen içindi."

Koca sıçan bir ileri bir geri volta atmaya başladı. "Hadi etrafta biraz dolaşalım ve ne bulacağımızı bir görelim. Peki, beşik burası değil ve ilaç da Yıldız Gölgesi değil. Hepimiz düşünelim! Aklınıza ne gelirse söyleyin," dedi Ripred. "Ne

olduğunu göreceksiniz ama zamanını bilemeyeceksiniz..."

"Yavrularımı benden alacak bir zaman olmasın," dedi Lapblood kendini tutamayarak.

"Kesicilerin bize karşı kullanıldığı zaman değil," dedi Nike.

"Salgını gördün ama ne zaman olduğunu bilmiyorsun/" dedi ve aniden Luxa'ya döndü Ripred.

"Ares'e bulaştığı an değil," diye döküldü Luxa. "Eğer akarlardan bulaştıysa hiçbirimiz onu görmedik. Yalnızca zamanını değil nedenini de bilmiyoruz. Neden Gregor, ben ve Aurora'ya bulaşmadı?"

"Bu Mareth ile benim de söylediğim şeydi. Özellikle de ben. Günlerce kolumdaki kanayan açık yarayla onun sırtındaydım... ve akarlar onu ısırırsa beni neden ısırma-dılar?" dedi Gregor.

"Diyelim ki oradayken olmadı," dedi Ripred. "Diyelim ki Hovvard ve Andromeda, Ares'i getirmek için mağarasına gittiklerinde yakalandılar. O halde Ares bu salgına nerede yakalandı?"

"Yanıt her yer olabilir," dedi Lapblood düş kırıklığıyla.

"Hayır," dedi Nike. "Ares'in daha önce bulunduğu bir yer olabilir."

"Onun daha önce bulunduğu yer ile salgının oluştuğu yer aynı yer olmalı," dedi Ripred. "Luxa onun alışkanlıklarını en iyi sen biliyorsun. Başka nereye gitmiş olabilir?"

"Beni ve Aurora'yı bulmaya gitmiş olabilir büyük olasılıkla," dedi Luxa. "Labirente geri döndü. Ardından kendi

mağarasına... uçucuların diyarına... Regalia."

"Hayır, sizin şehrinize ya da uçucular diyarına gitmedi/" dedi Nike. "Davadan sonra kimse onu herhangi bir yerde görmedi."

"Evet, idam edileceğinden korkuyordu. Tedavi edilmesi için hastaneye bile gitmemişti. Belki de..." Gregor'un gözü neredeyse ayak ucuna kadar gelen Hamnet'in kanına takılmıştı. Kırmızı yüzeyden yansıyan ışığı görebiliyordu. İlginç bir biçimde tanıdıktı. "Bunu daha önce nerede gördüm?" diye düşündü. Bir anda her şey sökülmeğe başladı. Ares'in olduğu, ilacın bulunduğu yer... "Olamaz... Olamaz..." dedi.

"Ne var Yerüstlü? Ne oldu?" dedi Ripred.

Gregor düşüncelerini dile getiremiyordu o anda. Neveeve'nin ofisindeki kan gölü... Kanla dolmuş pireler... Boş ilaç kabı... henüz kullanılmamış olan... Neveeve onun aylar önce kırıldığını söylemişti. Ares hastalanmadan aylar öncesinde bile salgın virüsü ona bulaşmıştı!

"Ares... laboratuvara gitmişti... yaralarını tedavi ettirmek için..." diye kekeledi Gregor.

"Evet, ne olmuş?" dedi Ripred.

"Neveeve, salgına orada maruz kalmıştı," dedi Gregor.

"Evet, salgın virüsü orada vardı çünkü salgın oluştuktan sonra bir çare bulmak için virüsün üzerinde çalışıyordu," dedi Nike.

"Hayır, ben daha öncesinde salgın virüsü ona bulaşmıştı demek istiyorum," dedi Gregor. "Bir salgın tüpünün aylar önce kırıldığını söylemişti. Kırıldığı anda Ares ora-

da olmalıydı! O zaman yakalanmış olmalı! Bundan dolayı bana, Luxa'ya ve Aurora'ya virüs bulaşmadı!"

Neveeve; gergin, sancılı, endişeli Neveeve. Önce tek gergin olmayan oydu çünkü zaten salgın vardı ve sonra gerginleşmeye başlamıştı çünkü ona da bulaşmıştı!

"Anlamsız. İnsanlara karşı kullanmasının anlamı ne olurdu ki?" dedi Luxa kibirli bir şekilde.

"Çok fazla anlamı olurdu Majesteleri, eğer aynı anda ilaca da sahip olsaydı elbette. Böylece bütün kemirgenleri, sıcakkanlıları ve onlara karşı gelen herkesi yok edebilirdi!" dedi Ripred. "Laboratuvarımda hazırlayabileceğin çok iyi bir silah olurdu gerçekten."

"İlaç ve hata birbirine dolanacak / Böylece tek asmayı oluşturacak," diye yüksek sesle kehanetten alıntı yaptı Nike.

"Bu Doktor Neveeve olmalı. Asma o olmalı hem ilaç, hem hata bir arada."

"Bu aşırı bir varsayım gibi geliyor bana," dedi Luxa.

"Öyle mi? Bana oldukça akla yakın geliyor. Ama sanırım seni ikna edemezsek diğer insanları da ikna edemeyiz. İyi düşün evlat! Başka ne var?"

Başka ne vardı? Bir şeyler daha olmalıydı. Gregor'un avucunda sıkıdığı aynası canını yakmıştı. Ayna! Kehanete bir anlam verebilmek için saatlerini banyoda harcamıştı. "Ayna!" dedi ve elindeki aynayı görmeleri için hızlıca yukarı kaldırdı. "Kehaneti okuyabilmek için aynadan bakmak zorunda olduğumuzu biliyor musunuz? Aynaya bakmak zorundasınız... baktığınız zaman... Ne görüyor-

sunuz?" Aynayı çevirdi ve her birine doğru tuttu.

"Kendini görürsün, kendini," dedi Temp.

"İnsanlar. Baştan beri virüse sahiplerdi," diye tükürüklerini saçarak bağırdı Lapblood.

"Hayır, en kötü zamanlarda bile insanlar böyle yok edici bir şey yapmazlar. Dönüp kendilerini de vurma olasılığı olan bir şeyi asla," dedi Luxa meydan okurcasına.

"Dönmek, evet... dönecek, dönecek ve yine dönecek," dedi Ripred. "İşte bu! Anlamıyor musunuz? Tıpkı Bot'un sinir bozucu dansı gibi," dedi Ripred gözünü yere dikerek. "İlacı bulmak için ormana doğru yola çıktı. Ama dönünce..." Etrafında yüz seksen derece döndü. "Yine dönünce..." tekrar döndü. "Ve tekrar dönünce..." Kendi etrafında bir yarım daire daha çizmişti... "Ormanla karşı karşıya gelmiyorsun Majesteleri," dedi Ripred. "Karşına Regalia çıkıyor."

BOLUM

25

Buna kesinlikle inanmıyorum!" dedi Luxa.

"Hepimizin iyiliği için, doğru olmasını dile. Eğer Yerüstlü haklıysa ilaç sizin labo-ratuvarınızda, Regalia'da. Yapacağın ilk işin onu bize göndermek olmasını istiyorum," dedi Ripred.

"Regalia'da ilaç yok!" diye inat etti Luxa.

"Ya varsa?" dedi Ripred.

"Eğer varsa ilk olarak kemirgenlere verileceğine söz veriyorum," dedi Luxa.

"Pekâlâ, o zaman. Bu karışıklığı düzeltmek için doğruca Regalia'ya uç. Lapblood ve ben bu en son teoriyi yaymak için eve gideceğiz," dedi Ripred. "Senden haber bekliyoruz." Ardından Lapblood'a döndü. "Bizim için en iyisi karıncaların izlerini takip etmek olacak. Bizi doğruca tünellere götürecektir ve bitkiler henüz yolları kapamamıştır." Ripred kimsenin kıpırdamadığını fark etmişti. "Neyi

bekliyorsunuz? Uçucularınıza binin ve gidin!"

"Hamnet ve Frill ne olacak?" diye sordu Gregor. Onları burada bırakıp ayrılmak istemiyordu. Toprak onları gömebilmek için çok zayıftı. Nike'in gücü onları taşımaya asla yetmezdi.

"Şu anda onlar ormana aitler. Tıpkı burada yeniden yetişecek Yıldız Gölgesi bitkileri gibi. Onlar için iyi bir yer, değil mi?" diye sordu Ripred.

"Sanırım öyle..." dedi Gregor ama bu ona kendisini daha iyi hissettirmemişti.

"Yarasana yürü şimdi," dedi Ripred onu iterek. Gregor ve Luxa, Nike'in sırtına bindiler. "Böceği unutmayın. Belki de yaşamımızı kurtarabilir," dedi Ripred ve Temp'in binmesine yardım etti.

"Eğer öyleyse, bu bilgiyi etrafa yaymada da bir sakınca görmezsiniz sanırım," dedi Gregor. Böylece sıcakkanlılar böcekleri artık küçük görmezlerdi.

"Eğer öyleyse, böceklerle kötü söz söyleyenin en büyük belası ben olurum. Yüksekten uç evlat," dedi Ripred.

"Nehir gibi ak, Ripred," dedi Gregor ve Nike havalanıp Üzüm Bağ'ından uzaklaşmaya başladı.

Aurora'nın Hazard ve Bot'u götürdüğü kemirgenlerin diyarı şaşırtıcı biçimde yakındı. Aşağı iner inmez Hazard'ın sorusuyla karşı karşıya geldiler. "Babam nerede? Frill nerede? Gelecekler mi birazdan?"

Luxa üzgün bir ifadeyle Gregor'a baktı. Gregor bu durumu en iyi anlayacak kişinin, daha önce benzer bir durumla yüzleşmiş olan Luxa olduğunu biliyordu. Nike'in

sırtından indi ve Hazard'm elini tuttu. "Gelmeyecekler Hazard. Yıldız Gölgesi'ni korumak zorundaydık. Hamnet ve Frill kesicilerle yaptığımız savaş sırasında öldüler. Üzgünüm."

Hazard yalnızca bir süreliğine Luxa'ya anlamamış gibi baktı... "Ama... onlar zorunda değillerdi..." *dedi.* "Beni burada yalnız bırakmazlardı."

"Bırakmak istemediler. Yemin ederim. Ellerinde değildi. Bazen olup bitenlere engel olamazsın."

"Ah," dedi Hazard. Yeşil gözleri yaşlarla dolmuştu. "Tıpkı annemin beni terk ettiği zamanki gibi. O da gitmek istememişti ama gitmek zorundaydı." Başını eğdi ve yaklarından süzülen gözyaşları kayalara damladı.

Bot, Gregor'un yanına gitti ve tişörtünü çekti. "Gre-Go, o ağlıyor." Bot her zaman Gregor'un her şeyi çözebileceğini düşünürdü, yapamayacağı şeyleri bile.

Gregor, Bot'u kucağına aldı ve sarılıp söyleyebildiği tek şey, "Biliyorum," oldu.

Luxa eğildi ve Hazard'm gözyaşlarını sildi. "Aynı şey benim anne ve babama da olmuştu. Her ikisi de öldü. Bunu biliyor muydun?"

Hazard başını salladı. "Benim hiç kız kardeşim yok."

"Benim de erkek kardeşim yok. Düşünüyordum da eğer benimle beraber Regalia'ya gelirsen kardeş olabiliriz," dedi Luxa. "Gelecek misin?"

"Regalia'ya mı?" dedi Hazard. "Ben ormanda yaşıyorum."

"Ama burada kiminle yaşayacaksın Hazard? Kim sana

bakacak burada?" dedi Luxa.

"Babamı istiyorum! Frill'i istiyorum!" diye hıçkırıklarla ağlamaya başladı Hazard. "Onlar bana bakarlar!"

"Biliyorum. Biliyorum ama onlar artık gelemezler." Kollarını küçük çocuğa sardı ve birbirlerine sarıldılar. "Ah Hazard, lütfen benimle geleceğini söyle... Regalia o kadar da kötü bir yer değil."

"Büyükbabam... Regalia'da yaşıyor. Bana dedi ki... ne zaman istersem ziyaret edebilirmişim," dedi neredeyse boğuluyormuş gibi bir sesle.

"Evet! Vikus seni gördüğünde çok mutlu olacak/" dedi Luxa, Hazard'ın siyah buklelerini düzelterek. "Herkes çok sevinecek."

"Sen benim kız kardeşim mi olacaksın?" dedi Hazard ve Bot'u kucığında tutan Gregor'u göstererek. "Tıpkı Bot ve Gregor gibi?"

"Eğer sen de istersen," dedi Luxa.

"Tamam," dedi Hazard. Gözyaşları durmamıştı ama koluyla burnunu sildi. "Senin uçucuna binebilir miyim?"

"Ne zaman istersen. Regalia'ya gittiğimizde belki sen de kendi uçucunla tanışır ve birbirinize bağlanırsınız," dedi Luxa. "İster miydin?" Hazard başını sallayarak onayladı. "O halde eve gidelim artık."

Gölden su içip yıkanmaları yalnızca birkaç dakika sürdü. Karınca kısıkaçlarının açtığı yaraları sarmak için hiçbir şeyleri yoktu. Her şey parçalanmıştı. Onlara zarar vermişe benzemeyen leylak rengi yapışkan madde bütün tarlayı doldurmuştu. Sarı kozalardan çıkan asitler gibi yakmıyor-

du ve suyla kolayca çıkıyordu. Yalnızca bitkileri parçalayıcı bir etkisi olmalıydı.

Gitmek üzerelerken ortaya çıkan üç fare birkaç düzine meyveyi Luxa'nın ayakucuna bıraktılar. "Teşekkür ederim/" dedi Luxa. "Bana ve Aurora'ya yaptığınız iyilikleri asla unutmayacağım. Soluk aldığım sürece Yeraltı'nda daima benim arkadaşım olacaksınız." Başındaki altın bandı çıkardı ve yere bıraktı. "Eğer ihtiyaç duyarsanız herhangi bir nöbetçime bunu göstermeniz yardımınıza koşmam için yeterli olacaktır."

Ne Nike ne de Aurora böyle bir yolculuğa çıkabilecek durumdaydılar ama geri dönme konusunda ısrar ettiler. Luxa yanına Hazard'ı da alıp Aurora'nın sırtına yerleşti. Gregor, Bot ve Temp ise Nike'in sırtına geçtiler.

Gregor geri dönmek için sabırsızlanıyordu. Ya ilaç Neveeve'nin laboratuvarındaysa ve bu hâlâ bir sırda? Annesi. .. Ares... Hâlâ yaşıyorlarsa her saniye önemliydi.

Yarasalar asma dalları arasından havalanıp Regalia'ya doğru yola çıktılar. Gregor derin bir ızdırap içindeydi ve heyecandan elleri ve ayakları titriyordu.

"Sizinle buluşmamızı beklerken yukarıda ne yapıyordunuz Nike?" diye sordu Gregor.

"Ben yukarıda daireler çizerek uçtum. Aynı daireleri kehaneti çözebilmek için aklımda da çiziyordum," dedi Nike.

"Kehaneti çözdüğümüzü düşünüyor musun? İnsanların başlattığı doğru mu sence?" diye sordu Gregor.

"Ripred'in dediği gibi bunu umut etmeliyiz. Şunu da

eklemeliyim ki sıcakkanlıların salgının insanların suçu olduğunu öğrenmesi pek de iyi olmayacak," dedi Nike.

"Ne diyecekler ki?" diye sordu Gregor.

"İnsanların çoğu ve müttefikleri çok utanacak. Düşmanları ise tüm şüphelerinin doğru olduğunu iddia edecek. İnsanların isteklerini yapmak için yalan söylediklerini öne sürecekler/" dedi Nike. "En korkuncu ise... buna kimse gerçekten şaşırmayacak."

Gregor Yeraltı'nda doğmamış olmasına rağmen, kendini oradaki insanlarla akraba sayıyordu. Felaket'i öldürmedikleri için o ve Ares'i yargılamalarına rağmen bu yanlış anlaşılmayı düzeltebilmek için sabırsızlanıyordu. Nerissa gerçekleri söylediğinde insanların çoğu onu dinlemişlerdi. Gregor'un sıçanlara bakış açısı farklıydı. Tvvitçtip ve belki Ripred dışında onların kötü olduklarını düşünüyordu. İnsanların da en az sıçanlar kadar hatta belki de daha kötü olabilecekleri olasılığı Gregor'u içinden çıkılmaz bir düğüm gibi sarıyordu. Gerçekten de şaşırmış mıydı? Konsey'in pire tozunu sıçanlara vermemeye çalıştığını hatırlıyordu. Hayır. Şaşırdığını söyleyemezdi.

Gregor olanlara bir anlam verebilmek için düşünüp taşınırken, Bot ve Temp arkada laflıyorlardı. Bir süre sonra inmek üzere olduklarını fark etti. El fenerini aşağıya doğru tuttuğunda Tantalus Kemerı boyunca yerde dizili iskelet kalıntılarını gördü.

"Burada mı duracağız?" diye sordu Nike'a.

"Endişelenme, uzun süre kalmayacağız. Ben ve Aurora biraz dinlenmeliyiz," dedi Nike.

"Elbette/" dedi Gregor. Bir an önce geri dönebilmek için sabırsızlanıyordu ama yarasaların dinlenmeye ihtiyacı vardı. Özellikle her ikisi de yaralandıktan sonra.

İçme suları yoktu ama yeterince meyveleri vardı. Bir araya toplanıp daire oluşturdular ve yiyeceklerini yediler. Dört çocuk, iki yarasa ve bir hamam böceği. Gregor çabucak yemeleri ve gözlerini ormandan ayırmamaları gerektiğini düşünüyordu.

Luxa derin düşüncelere dalmıştı ve elinde tuttuğu, yemeyi unuttuğu meyveyle etrafının adeta farkında bile değildi.

"Luxa, elindekini yiyecek misin?" diye sordu Gregor.

Luxa gerçek yaşama geri dönmüştü. "Neden? İstiyor musun?"

"Hayır ama yemelisin artık. Daha fazla burada kalamayız," dedi Gregor.

Luxa başını salladı ve meyvesinden bir ısırık aldı ama o anda yüzü ekşimişti. "Ripred'in söylediklerini düşünüyordum. Böyle yok edici bir silahın değerini... Haklıydı. Salgını kontrolümüzde tutmak insanlara bütün sıcakkanlılara hükmetme şansı verirdi."

"Sen de benim haklı olduğumu mu düşünüyorsun? Salgını Neveeve mi başlattı?" dedi Gregor.

"İnanması hâlâ güç görünüyor. Ama bunu öğrenmenin tek bir yolu var," dedi Luxa.

"Nedir o?" diye sordu Gregor.

"Senin yokluğun süresince eğer bir çare bulabildiyse.

o halde sen haklısın. Beşiği ve çareyi aynı yerde bulmuş oluruz ve Yıldız Gölgesi yok olduğu için başka bir ilaç da bulunmamış olur. Geriye tartışacak hiçbir şey kalmaz böylece," dedi Luxa.

Aurora hazır olduklarını söyledi ve tekrar yola çıkmak için toparlandılar. Nike Gregor'a kalan yol boyunca uyumasını önerdi. Bot ile beraber uzandılar. Bot başını koyar koymaz uykuya dalmıştı ama Gregor uyuyamamıştı. Karanlık, sessiz tünellerdeki savaşlar aklına geliyordu. Mürekkep balıklarıyla dövuştüğü zamanı o andan daha iyi hatırlayabiliyordu ama yine de sonrası neredeyse kocaman bir boşluktu. Ardından karıncalarla girdiği ölümcül mücadeleden parçalar halinde görüntüler geliyordu ve karıncalardan sonrasını da anımsıyordu. Kimdi bu karıncalar? Yalnızca hayvan ya da doğal bir güç değillerdi. Rip-red akıllıca bir savaş planına göre hareket eden yaratıklar olduklarını söylemişti. Hepsinin birer adı var mıydı? Ebeveynleri, arkadaşları ya da çocukları? Kimleri öldürmüştü Gregor aslında?

Hislerini tam olarak çözümleyemedi. O anda tek düşündüğü şey Yıldız Gölgesi'ni korumaktı. Hamnet ve Frill'e olanlar aklına gelince kendi yaşamını da riske attığını düşündü. Savaş alanında kendi yaşamı için olduğu kadar, ilaç olduğuna inandığı şey içinde dövuşmüştü. Bazen savaşmak zorundaydın... bugün de o günlerden biri olmalıydı. Gregor yapmak zorunda kaldığı şeyleri yapmıştı... Ama yine de... görüşünü kaybettiği zaman parçaladığı karıncaların artıklarını tarlada görmüştü ve kendini berbat hissediyordu.

Gregor öfkeci haline bürünmesine rağmen Yıldız Gölgesi bitkilerini kurtaramamışlardı. Hamnet de dövüşmek zorunda kalmıştı ama Gregor gerçekte onun dövüşmek istemediğini biliyordu. Birlik olup kehaneti çözmeye çalışsalar belki de Yıldız Gölgesi tarlasında uzanan cesetler olmayacaktı. Barışçıl bir alternatif ne olabilirdi? Karıncalar üzerlerine gelmeye başladığında bunu düşünmek için artık çok geçti. Çözüm yolu daha önce düşünülmeliydi. Bütün gruplar; insanlar, sıçanlar, karıncalar, hepsi beraber bir çözüm bulmanın doğru olduğuna ikna olmalıydı.

Eğer Doktor Neveeve ile ilgili olarak Gregor haklıysa, her şey bu kadar karmaşıkken, o ana dek yaşamını kaybedenler tamamen boş yere ölmüş olacaktı. Çünkü bulabilmek için yola çıkıp uğruna yaşamlarını verdikleri Yıldız Gölgesi bitkisi gerçek ilaç değildi.

Dahası, zihninde dönen düşünceler iyice aklını karıştırmıştı Gregor'un. Savaşmakta haklıydık. Dövüşmek yanlıştı. Savaşmak zorundaydık. Savaşmamızın bir anlamı yoktu. Gregor düşüncelerinin hangi tarafta olduğunu bilmiyordu ve bu onu deli ediyordu. Hamnet'in ormana kaçmasına şaşmamalıydı.

Birkaç saat boyunca kendine olanlarla ilgili işkence ettikten sonra uzaktan şehrin ışıkları görünmüştü. Regalia'ya varmışlardı. Dört nöbetçi önlerini kesmişti yaklaştıklarında. O anda Luxa'yı gördüler.

"Kraliçe Luxa!" diye haykırdı içlerinden biri gözlerine inanamayarak. "Yaşıyorsunuz!"

"Evet, yaşıyorum Claudius," dedi Luxa. "Acilen Konsey'e ulaşmam gerekiyor, salgının ilacıyla ilgili."

"El-elbette..." diye kekeleydi Claudius. "Salgının içeri girişini önlemek için bir sürü kontrol noktası var."

"Hepsinden sorunsuzca geçmeliyiz, fazla zamanımız yok. Salgın virüsü taşıyor olsam bile vereceğim haberin yanında bu durum sönük kalırdı/" dedi Luxa.

"Evet, ama bu konuda kesin emirler aldık," dedi nöbetçi.

"Evet, şu an itibarıyla değiştirdiğim emirler!" dedi Luxa. "Şimdi önden git ve Regalia'ya giriş yolumu aç. Sorumluluğu bana ait olan kesin bir emirdir bu."

Claudius kararsızlık içinde diğer nöbetçilere baktı ve ardından bağırdı. "Kraliçe şehre giriyor, yolu açın!" Onlarla beraber uçtu ve olası engellemeleri önledi. "Kraliçe! Kraliçe dönüyor!" diye bağıırıyordu ve onu duyanlar kenara çekiliyordu.

Regalia'ya yaklaştıklarında Gregor insanların onları işaret ederek bağırdıklarını görebiliyordu. İnsanların Aurora'nın altın rengi kürkünü tanıdıklarını ve üzerinde-kinin Luxa olmasını ümit ettiklerini tahmin ediyordu.

Bitkin yarasalar yüksek duvarlara tünediğinde iki kadın nöbetçi hemen yardımlarına koşmuştu.

"Hemen Nike ve Aurora'yı hastaneye götürün," dedi Luxa. "Her ikisi de yaralı. Konsey toplandı mı?"

"Evet, majesteleri. Şimdi toplandılar," dedi nöbetçilerden birisi. Ardından elini ağzına koyup duygularını bastırmaya çalışarak sessizce fısıldadı. "Ah Luxa, döndün."

"Seni gördüğüme ben de sevindim Miranda," dedi Luxa hafif bir gülümsemeyle. "Acele etmeliyiz Gregor,"

Hazard'ı elinden tutup yürümeye başladı.

Gregor uykulu kardeşini kucakladı ve Temp ile beraber Luxa'yı takip ettiler. Konsey taş masanın baş tarafında oturan Nerissa'nın başkanlığında eksiksiz toplanmıştı ve Solovet ile Vikus da oradaydı. Doktor Neveeve onları işaret ediyordu. O oturmadan önce tüm masa turuncu bir sıvı ile dolu küçük şişelerle kaplıydı.

İçeri girdiklerinde cümlesinin ortasında olan Neveeve sustu ve herkes ayağa kalktı ama Luxa elini kaldırdı.

"Lütfen, şu anda olağan prosedürlerden daha acil bir durumla karşı karşıyayız. Şimdi oturun ve beni dinleyin," dedi. Herkesin kafası karışmıştı ve itiraz etmeden sandalyelerine geri döndüler. Hazard'ı bırakmayarak Nerissa'nın tam karşısındaki sandalyeye yerleşti.

"Üzüm Bağı Gözü'ndeydik ve Yıldız Gölgesi bitkisini bulduk. Bütün tarla kesici karınca orduları tarafından parçalandı. İlacı kaybettik," dedi Luxa. "Buna ne diyorsun Doktor Neveeve?"

"Gerçekten de trajik bir haber. Ama laboratuvarımızda çalıştık ve kendi ilacımızı bulduk. Masada gördüğünüz şişeler laboratuvarımızın meyveleri," dedi Neveeve masanın üzerindeki cam şişeleri işaret ederek.

Luxa şişelere bir süre baktıktan sonra derin bir soluk aldı ve ikinci sorusunu sordu. "Peki salgın kurbanları üzerinde denendi mi henüz?"

"Hastalar olumlu yanıt verdiler. Yerüstlünün hem annesi hem de bağı olumlu gelişmeler gösterdi," dedi Doktor Neveeve.

Gregor dizlerinin üzerine çöktü ve rahat bir soluk aldı: "Oh..." Yaşıyorlardı! Bir şekilde dayanmışlardı!

Neveeve ona bakıp gülümsedi. "Evet, bu ilacın işe yarayacağını umuyoruz."

Masada onay ve minnet mırıltıları yükseliyordu. ilaç işe yarıyordu. Neveeve bir kahramandı.

"Ümit ediyorum ki sizin güveninizi hak edebiliriz," dedi Neveeve ama Luxa'ya bakarken yüzünden endişe okunuyordu.

"Sanırım ikimiz de güvenebiliriz. Senin oldukça iyi görüldüğün ortada," dedi Luxa. "Eğer ilaç sana iyi geldiyse, kalanımıza neden iyi gelmesin?"

Neveeve'nin yüzü kıpkırmızı olmuştu. "Ne demek istediğinizi anlamıyorum," dedi.

"Salgını laboratuvarda senin başlattığını söylüyorum. Salgının beşiği orasıydı. Böylece ilacın da aynı yerden geleceğine dair kehanet bir anlam kazanıyor," dedi Luxa.

Masa boyunca karşı çıkışlar ve bağırışmalar başlamıştı ama Luxa hepsinin önüne geçti.

"Ares'in tedavi olmak için laboratuvara geldiğinde virüsü kapıldığını inkâr mı edeceksin?" dedi Luxa.

Neveeve'nin yüzü kırmızıdan bembeyaz bir renge dönmüştü ve bu haliyle tıpkı bir hayalete benziyordu. "Ben... Ben yapmadım..."

"Virüsü laboratuvarda kaptı mı kapmadı mı?" diye ısrar etti Luxa.

"O bir kazaydı. İçimizden birinin hatası değildi..." dedi Neveeve. "Tamamen başka bir nedenle oradaydı Ares."

"Yani onca zamandır ilaç senin ellerindeydi ve diğerlerini ilacın Üzüm Bağı Gözü'nde olduğuna inandırdın, öyle mi?" diye devam etti Luxa.

"Ortaya çıkaramazdım... Araştırma gizliydi ve..." dedi Neveeve.

"Bu sırrı gizli tutmak için ölümcül virüsün yayılmasına göz yumdun ve birilerini bu tehlikeli yolculuğa gönderdin, öyle mi?" dedi Luxa.

Neveeve vahşi bir ifadeyle etrafına bakıyordu.

"Salgın üzerine çalışma yapmam söylendi! Benim görevim salgının panzehrini bulmaktı, böylece onu bir silah olarak kullanabilirdik... Ben yalnızca bana söyleneni yaptım!" diye feryat etti Neveeve.

Konsey üyelerinin çoğu afallamıştı. Ama Gregor içlerinden bazılarının Neveeve gibi tepki verdiğini fark etti. "Bazıları biliyordu," diye düşündü Gregor. "Bazıları ne olup bittiğini gayet iyi biliyordu."

Vikus sinirle yerinden kalktı ve kendisinden onay bekleyen nöbetçilere başıyla işaret etti. "Doktor Neveeve'i gözetim altına alın. Mahkeme heyeti toplansın."

Nöbetçiler Neveeve'yi kollarından yakaladılar. En ufak bir direnç bile göstermedi. "Ben yalnızca bana verilen emirleri yerine getirdim."

"Laboratuvar ile iletişime geçin ve kaç doz ilaca sahip olduklarını öğrenin, hepsini derhal hastaneye getirin," dedi Vikus şişelerdeki turuncu sıvıyı işaret ederek.

"Hayır," dedi Luxa ve gözleri alev alev yanıyordu. "İlk yapmamız gereken şey kemirgenlere yardım göndermek.

Ripred'e söz verdim, derhal dediklerimi yerine getirin.'

Odadaki kimse karşı çıkmaya cesaret edemedi.

BÖLÜM

26

Bu anonsan sonra Luxa'nın yüzünde bir yorgunluk dalgası belirmişti. Dönüp elini hiç bırakmayan Hazard'a baktı. "Aç olmalısın," dedi. Çocuk başını salladı. "Yemek gönderin," dedi nöbetçilere ve toplantı odasından çıktılar.

Çok fazla gitmemişlerdi. Salonda birkaç tane koltuğun olduğu küçük bir bölüm vardı. Luxa en yakındaki koltuğa kendini bıraktı ve Hazard'ı da yanına alıp uzandılar. Gregor Bot'u dizlerine alıp karşılarındaki koltuğa geçti. Temp ayaklarının üzerine oturmuştu.

"İçeride harikaydın," dedi Gregor.

Luxa'nın gırtlığından belli belirsiz bir ses yükselmişti yanıt olarak. Onun üzgün olduğunu görebiliyordu.

Vikus ve Nerissa kapının eşiğinde göründüler. Vikus Luxa'nın yanına geldi ve eğilip yanağını kibarca okşadı.

"Bu durumdan nasıl kurtulacağız, Vikus? Düşmanlarımızla ilişkimiz ne olacak?.. Ya utancımız..." dedi Luxa.

"Hep beraber kurtulacağız," dedi Vikus. "Saldırıya uğrarsak, kendimizi savunabiliriz. İlk olarak yardım ve özürlerimizle tansiyonu düşürmeyi deneyeceğiz. Topraklarım geri veririz ve yiyecek, ilaç yardımı yaparız. Utancımızdan ders çıkarmayı umut etmeliyiz." Eğildi ve fısıldadı. "Seni yeniden görmek çok güzel."

"Seni de öyle," dedi Luxa. Gözleri kuzenine kaymıştı. "Tahta geçmek eğlenceli miydi, Nerissa?"

"Nasıl olduğunu pekâlâ tahmin edebiliyorsundur," dedi Nerissa neşeli bir kahkahayla. Başındaki kraliçe tacını çıkardı ve Luxa'nın başına yerleştirdi. "Sanırım burada daha iyi duruyor."

Luxa iç çekti ve tacını düzeltti. "Teşekkür ederim, ben gelene kadar muhafaza ettiğin için."

"Açıkkası korkunç bir işti. Bununla nasıl başa çıkabildiğini anlamıyorum," dedi Nerissa. "Uzanıp Hazard'ın saçlarını okşadı. "Sen Hazard olmalısın."

"Luxa burada onun erkek kardeşi olarak yaşayacağını söyledi," dedi Hazard kararsız bir sesle. Gözlerini etrafta daha önce hiç görmediği şeylerin üzerinde gezdirdi. Gre-gor onun daha önce herhangi bir yapıda bulunmadığını çoktan fark etmişti.

"Aramıza hoş geldin," dedi Vikus ve Luxa'ya baktı. "Hamnet..." Luxa hafifçe başını salladı.

"Öldü. Geri gelmeyecek artık," dedi Hazard. "Değil mi, Luxa?"

"Hayır gelmeyecek. Onu kalbimizde tutmalıyız," dedi Luxa ve kollarını küçük çocuğa sardı.

Vikus Gregor'un kemerindeki kılıca ve yaralarına kısa bir bakış attı. "Gregor, sen ne durumdasın?"

"Hâlâ buradayım," dedi Gregor. O anda kendisi hakkında konuşmayı pek istemiyordu. "Yaşıyorlar mı? Daha iyiye gidiyor mu durumları?"

Vikus Gregor geldiğinden bu yana ilk kez gülümse-mişti. "Gel ve kendin gör."

Yemek henüz geliyordu. Nerissa, Hazard, Temp ve Bot odada kaldılar ve yemeğe başladılar. Luxa ile Gregor ise Vikus'un peşinden hastaneye gittiler.

"Birkaç gündür Neveeve'nin ilacından alıyorlardı. Gözetim altındalar. Elbette sen ayrıldıktan sonra durumları daha da kötüleşti," dedi Vikus salgın hastalarının kaldığı koridora geçerlerken.

Cam duvarların olduğu koridora dönerlerken Gregor Luxa'nın kolunu tuttu. "Çok kötü görünüyorlar. Yalnızca > bilmeni istedim."

"Daha önce çok korkunç şeyler gördüm daha önce Gregor, merak etme," dedi Luxa.

"Pekâlâ, ama şunu söylemeliyim, Ares'i ilk kez o halde gördüğümde küsmüştüm," dedi. "Teyzen bana bayılan insanların bile olduğunu söyledi. Şok edici."

Luxa'nın yüzünde kısa bir an için küçük bir şüphe dalgası belirmişti. "Ne yapabilirim ki? Onları görmeliyim."

"Bilmiyorum. İşte buldum. Benim elimi tut ve kendini kötü hissettiğinde yalnızca elimi sık," dedi Gregor.

Luxa eline baktı ve Gregor'un kiyle birleştirdi. "Hadi gidelim artık."

Köşeyi döner dönmez cam duvarların ardından Ares görünmüştü. Korkunç görünüyordu. Kürkünün çoğu dö-külmüştü ve üzerinde hâlâ morumsu şişlikler vardı. Ama Gregor sırttı çünkü yarasanı yatakta değildi artık. "Hey, baksana Ares kendi ayaklarının üzerinde. İnanamıyorum!" Luxa elini öyle sıkımişti ki neredeyse üç parmağım kırdığını söyleyebilirdi Gregor. Dönüp rahatlamasını söyleyeceği anda Luxa'nın beyazdan yeşile dönmüş yüzünü gördü. "Bir şey yok Luxa. Gerçekten de bıraktığımdan çok daha iyi durumda."

Luxa konuşmadı. Öylece durmuş, mahvolmuş arkadaşına bakıyordu.

"Doğru söylüyor, Luxa. İyileşiyor," dedi Vikus. "Ayrıca sizi görünce daha da güçlenecektir." Dönüp cam duvarı tıklattı ve-sesi duyan Ares zayıf boynunu çevirip sesin geldiği yöne baktı. Kanatlarını açıp onlara doğru bir iki adım attı ama biraz soluğunu toparlayıp dinlenmesi gerekmişti.

"Gülümse ona Luxa," dedi Gregor ve kendi talimatına önce kendisi uyarak gülümsedi.

Ares kafasını birkaç kez anladığını gösterir biçimde salladı.

"Hadi, onu daha fazla yormayalım," dedi Vikus. Ares'e el sallayıp koridor boyunca yürümeye devam ettiler. Ho-ward ve Andromeda yataklarında uyuyakalmışlardı. İkisi de mor şişliklerle kaplanmışlardı. Gregor ve diğerleri onları izlerken Howard'm şişliklerinden biri patladı ve bunu gören Luxa'nın eli Gregor'unkini iyice sıktı. "Howard'ı neredeyse kaybediyorduk ama Doktor Neveeve ilacı uygulamaya başladı. Günden güne güç topluyor," dedi Vi-

kus. "Şimdi de anneni görelim Gregor ve ardından sizin tedavinize de baksınlar."

Annesi yataktaydı ama uyumuyordu. Parmaklarıyla yanağındaki bir şişliğe dokunuyordu. Gregor'u görünce durdu. Etraflarında başka kimse yokmuş gibi birbirlerine baktılar. Bir süre sonra annesinin dudaklarından tek sözcük dökülmüştü. "Bot?" Gregor iyi anlamında başını salladı ve eliyle kaşıkla yemek yiyormuş gibi yaparak annesine Bot'un yemekte olduğunu işaret etti. Annesi gözlerini kapadı. Gözlerinden damlayan yaşlar yanaklarına doğru akıyordu.

"Sahiden de hasta gibi görünüyor," dedi Gregor.

"Öyle ama iyileşiyor," dedi Vikus. "Hadi, artık gidelim ve sizin yaralarınızla da ilgilensinler."

Koridora doğru bakan Luxa konuştu: "Kaç hasta daha var böyle?"

"Yüz kişiden fazla," dedi Vikus. "Yaklaşık otuz kişi kaybettik. Fount daha da beter durumda. Orada seksen ölü var.

Gregor ve Luxa yıkanmak için ayrı banyolara gidene kadar Luxa Gregor'un elini bırakmamıştı. Elini bırakmadan önce Gregor'a döndü ve "Uyarın için teşekkür ederim," dedi.

Gregor karıncaların yaptığı yaralarını açmak ve temizlemek için banyo yaptı. Belki de bazı yaraları hiç kapanmamıştı çünkü oldukça derinlerdi. Bir grup doktor tarafından tedavi edinmek üzere hastane yatağına uzandı. Savaş yaralarının yanı sıra asma izleri ve ayaklardaki asit yaralan

da vardı. Yaralarının dikilmesi gerekiymiş gibi görünüyordu. Doktorlardan biri yutması için açık yeşil bir sıvı verdi ve onu yuttuktan sonra Gregor derin bir uykuya daldı.

Kendine geldiğinde baştan ayağa beyaz bandajlarla sarılı olduğunu gördü. Bir süre kendini mumya gibi hissetti. Ardından hepsini söküp çıkarmak istemişti. Tam da sargılarını çıkarmaya yeltendiğinde bir ses onu durdurdu.

"Hayır Yerüstlü, yaralarını yeniden açacaksın!" dedi Mareth. Yatağının hemen yanındaki sandalyede, beraberrinde taşıdığı koltuk değneğiyle oturuyordu Mareth.

"Selam Mareth, her şey yolunda mı?" diye sordu Gregor.

"Şikâyet edemem doğrusu. Sen kendini nasıl hissediyorsun?" dedi Mareth.

Gregor ona doğru döndü. "Bir çeşit yaralı gibi. Ne kadar zamandır uyuyorum?"

"Yaklaşık on altı saattir. Salgın ilacını vermek için seni uyandırmak istediler ama sen bir türlü kendine gelmedin," dedi Mareth.

"Salgın ilacı mı? İhtiyacım mı var yoksa?" diye sordu Gregor.

"Herkesi koruma amaçlı belli bir dozda veriyorlar," dedi Mareth. "Neveeve'in laboratuvarının olduğu mağarada depolanmış binlerce şişe bulundu," dedi Mareth başını hâlâ inanamıyormuş gibi iki yana sallayarak.

"Demek doğrudu. Kırık şişe meselesi..." dedi Gregor.

"Evet, Neveeve öyle olduğunu kabul etti. Ares yaralarının tedavisi için yanına geldiğinde kazayla onun kannedine dökmüş şişeyi ve içindeki virüs taşıyıcısı pireler

hem Neveeve'yi hem de Ares'i ısırılmışlar. Ares'e olanları söyleyememiş ve ardından bir ilaç bulabilmek için yoğun biçimde çalışmaya başlamış. Bunu bilmeyen Ares, Luxa ve Aurora'yı bulabilmek için labirente gittiği zaman da virüsü kemirgenlere bulaştırmış," dedi Mareth.

"Neveeve nerede?" diye sordu Gregor.

"İdam edildi. Mahkeme heyeti sen uyurken toplandı ve jüri onu yüksek derecede suçlu buldu. Her şey çok hızlı oldu," dedi Mareth.

"Öldü... demek istiyorsun." Gregor onu öldürmek yerine zindana kapatabilirlerdi diye düşündü.

"Evet, işlediği suç en ağır suç kapsamına giriyordu," dedi Mareth.

"Luxa mahkemeye gitti mi?" diye sordu Gregor. Kraliçenin idamları durdurma yetkisi olduğunu biliyordu.

"Hayır, o da senin gibi uyuyordu. Ama bir şekilde sürecin dışında tutulurdu. Bildiğin gibi Neveeve kendisine verilen emirleri yerine getirdiğini söylemişti. Solovet emri verenlerden biriydi. Kraliçe Luxa'nın en yakın akrabalarından biri olduğu için de Luxa'nın mahkemede yer almasına izin vermezlerdi," dedi Mareth.

"Salgın virüsünü üretme emrini Solovet mi verdi?" dedi Gregor.

"Gizli bir kimyasal silah yapılması için araştırmalara onay veren grubun başıymış gibi görünüyor," dedi Mareth.

Salgının arkasında Solovet'in olduğunu düşününce midisinin bulandığını hissetmişti Gregor. Yalnızca ailesi ve arkadaşları etkilendiği için değil, aynı zamanda salgın

herkesi etkileyen şeytani bir silah olduğu içinde.

"Onlar da idam edilecek mi?" diye sordu Gregor.

"Bundan şüpheliyim ama komitenin kalanı hapsedildi ve sorgulandı," diye yanıtladı Mareth.

Gregor'un aklında başka bir düşünce belirmişti. "Vikus bilmiyordu, değil mi?"

"Hayır, o her zaman böyle bir silaha karşı çıkardı... Ondan zor durumda kimse yoktur şu anda," dedi Mareth.

"Öyle olduğuna bahse girerim." Karısının sıcakkanlıları bir silahla tehdit ederek kontrol altma alma fikrinin mimarı olması onu yıkmış olmalıydı.

İçeriye bir doktor girdi ve Gregor'u kontrol ettikten sonra yemek getirilmesini istedi. Mareth de onunla beraber kaldı ve birlikte yemek yediler. Yemek biraz yavandı ama ekmek ve çorbanın tadı iyiydi.

Yemek Gregor'a güç vermişti ve yatakta durmak istemiyordu. "Luxa hâlâ hastanede mi?" Büyük olasılıkla Solovet ile ilgili duydukları yüzünden o da zor zamanlar geçirmişti.

"Hastanede kalması için ısrar ettiler ama o Hazard ile birlikte olabilmek için reddetti," dedi Mareth.

"İyi bir çocuk," dedi Gregor.

"Babası da öyleydi," dedi Mareth üzgün bir sesle.

Gregor, kraliçe olmadığı için doktorların hastaneden ayrılmasına izin vermeyeceğini biliyordu. Onların bakmadığı bir anda yatağından indi ama kabul etmeliydi ki bu pek de iyi fikir değildi. Her yanı ağrıyordu. Hareket ettikçe kasları biraz ısınmıştı. Üstelik dikişleri gerildiği halde.

Gece yarısı olmalıydı. Anaokulunda kimse yoktu ama Gregor Dulcet'in Bot'a iyi baktığından emindi. Bot emin ellerdeydi. Bir nöbetçi bulup Luxa'nın odasını sorana dek etrafta dolandı. Nöbetçi ilk etapta kararsız kalsa da sonrasında sarayın kraliyet ailesi için ayrılmış bölümünü gösterdi Gregor'a. Birkaç dakika sonra içeri girmesine izin verilmişti.

Luxa'nın yaşadığı yeri daha önce hiç görmemişti. Gregor'u içerisinde şömine bulunan ve bir sürü odaya açılan büyükçe bir odada karşıladı. Kendisi için özel bir dairesi var gibiydi. Bir depodan bozma kendi odasını düşündü Gregor. "Bu koca yerin hepsi senin mi?" diye sordu.

"Ebeveynlerim öldürüldüğünden beri bana ait/" dedi Luxa. Gregor bunu duyunca sevdiği insanlarla tıka basa yaşadığı daire için şükretti. "Hazard burada benimle beraber yaşayacak artık." Yüzü sevinçle aydınlanmıştı Luxa'nın.

"O nasıl?" diye sordu Gregor.

Gregor'a kendisini takip etmesini söyledi ve odalardan birine doğru yürüdü. Mumlarla hafifçe aydınlatılmış bir yatak odasıydı. Hazard ve Bot, kocaman yatakta iki yavru köpek gibi birbirlerine sokulmuş uyuyorlardı.

"Onun için çok zor. İçeride yaşamak zor geliyor. Ayrıca Frill ve Hamnet onun bütün dünyasıydı..." dedi Luxa.

"Evet, biliyorum," dedi Gregor. "En azından artık sen varsın."

"Uyumadan önce bana ne dedi biliyor musun? 'Babam buradan ormana kaçtı. Bütün savaşlardan kaçtı ama savaş-

lar onu bir şekilde takip etti/ dedi."

"Tıpkı kehanet ile ilgili olarak büyükannemin bana söylediği sözler gibi. Ben kaçmaya çalışıyordum ama o beni bir şekilde bulurdu/" dedi Gregor.

"Vikus savaşların herkesi bulacağını söylüyor," dedi Luxa.

Makyaj masasından bir şeyler aldı ve Gregor'a gösterdi. Kristaldi. Açık mavi renk. Balık şeklindeydi.

"Hamnet ile ilk uçuşundan mı?" diye sordu.

"Evet. Gerçekten de balığa benziyor, değil mi?" dedi Luxa.

Oturma odasına geri döndüler ve oturdular. Gregor ikinci sorusunun özel kaçıp kaçmayacağını merak ediyordu ve sonunda sordu. "Vikus iyi mi?"

"Hayır," dedi Luxa. "Solovet'in yaptıkları onu mahvetti. Hâlâ yardım görevlerini ve diplomatik görüşmeleri organize ediyor. Sıçanlar öfke içerisinde hemen dibimizde bekliyorlar, biliyorsun. Vikus ne yapılması gerekiyorsa onu yapıyor ve ben de aynı şeyi yapıyorum. Sen de kendi yaşamını yoluna koymalısın, Gregor. Evine dönmelisin."

"Evet. Sanırım birkaç gün içinde eve döneceğim. Biliyorsun, annem yakında gidebilecek kadar iyileşecek," dedi Gregor.

"Eve mi?" diye şaşkınlıkla sordu Luxa. "Ama Gregor bu en az birkaç ay sonra olabilir."

BÖLÜM

27

A niden yerinden fırlayıp odadan çıktığında arkasından bağırarak Luxa'nın sesini duyabiliyordu ama durup açıklayacak zamanı yoktu. Aylar mı sürecekti? Annesini aylarca burada tutmayı mı planlıyorlardı! Buna izin veremezdi.

Merdivenlerden aşağı hızla inerken dikişlerinin açıldığını hissedebiliyordu ama bunu önemsemedi. Hastanede bilinçsizce dolaştı. Sonunda rastladığı bir hastane çalışanı ona derhal yatağına dönmelerini söyledi ve odasına götürdü. Kimse onun annesi ile ilgili dediklerini umursamıyor-du. Tek umursadıkları Gregor'un yeniden açılan yaralarının daha fazla zarar görmemesiydi. Açılan yaralarının kanı beyaz bandajlara yayılıyordu. "Dinleyin," dedi. "Ba-. cıklarım gayet iyi, yalnızca annemin kalma durumuyla ilgili birileriyle konuşmam gerek." Ağzına yutması için bir doz ilaç koyan bir Yeraltı sözünü kesmişti. İlacı yuttu. Her yam uyuşmaya başlamıştı. "Hayır... hayır... anlamıyor-

sunuz..." dünya giderek belirsizleşiyordu ve en sonunda uykuya dalmıştı.

Bilmediği uzunlukta bir süre uyuyup kendine geldiğinde, olanları yeniden hatırlaması yalnızca saniyeler almıştı. Kalkmak üzereyken göğsüne dokunan bir el onu durdurdu. Zayıf, yorgun görünüşlü Vikus onun tekrar yatmasını sağladı. "Uzan Yerüstlü, yoksa seni zorla yatırmak zorunda kalacağız."

"Bu da ne demek oluyor?" diye sordu Gregor.

"Seni yatağa bağlayacağız," dedi Vikus. "Yaralarının kapanmasına izin vermelisin. Bu senin kendi iyiliğin için."

"Luxa yatakta değil, yukarıda. Onu gördüm," diye karşı çıktı Gregor.

"Luxa senin gibi saray boyunca koşturmuyor. O yukarıda dövuştü, senin gibi yerde değildi. O yüzden yaraları daha hafif," dedi Vikus. "Lütfen Gregor, eğer direnmezsen iyileşmen çok uzun sürmeyecek."

Gregor direnmeyi bıraktı ama yalnızca kötü durumdaki Vikus'u daha fazla yormamak için. Bütün yüzü çökmüştü ve gözlerinin altındaki kan oturmuş torbalar daha da belirginleşmişti. Gregor ona daha fazla sorun yaratmak istemiyordu. "Yalnızca annemin durumunu merak etmişim," dedi tekrar yatağına uzanırken. "Luxa onu aylarca burada tutacağını söyledi ve bunu yapmasına izin veremem."

"Öyle yapmak zorundayız. Böyle bir yolculuk için çok hasta. Eve gidiş yolunuz gibi kısa bir mesafe bile şu anda onun için çok fazla. Eğer iyileşmeden yukarı giderse

Yeraltı salgınını yukarıya da taşımış olacak. Ya bu salgını Yerüstü'ne de taşırsa? Sizin doktolarımızın bunun ne olduğu hakkında en ufak bir fikri bile olmaz, bırak tedavi etmeyi..."

"Ama onun daha iyi olduğunu düşünmüştüm," dedi Gregor.

"Öyle ama salgın virüsü kanından tamamen temizlenmedi henüz. Tamamen iyileşmesi gerek. Sen onu burada kalması için ikna etmelisin. İyileşmeden dönmesinin ne kadar tehlikeli olabileceğini biliyorsun, Gregor."

"Ama... ona ihtiyacımız var Vikus," dedi Gregor ve kendini bir anda Bot'un yerine koydu.

"Biliyorum ve onu geri de alacaksınız. Yalnızca henüz değil," dedi Vikus. "Bana yardımcı olacak mısınız?"

Gregor başını sallayarak onayladı. Başka bir alternatifi var mıydı? Annesini yukarı götürüp salgını Yerüstülere bulaştırma riskini alamazlardı.

"Teşekkür ederim. Aklımdaki endişelerden biri eksildi," dedi Vikus. Gerçekten de kötü görünüyordu.

"Solovet'e ne olacak?" diye sordu Gregor kararsızca.

"Evimizde araştırma sonuçlanana kadar hapsedildi. Aramızda ne gibi bir sıkıntı yarattığını tahmin edebilirsin sanırım..." dedi Vikus.

"Neden yaptı bunu?" diye sordu Gregor.

"Salgının kontrolünü elimize almamız için... Böylece sıcağanlıların arasında bütün kontrol bizde olacaktı," dedi Vikus açıklayıcı kelimeleri bulmaya çalışarak. "Askeri açıdan yüksek derecede arzulanan bir silahtı. Öldürü-

cü. Panzehiri olmadan durdurulamayacak, baştan çıkarıcı bir silah..." dedi. Gözlerini ovalamaya başlayınca Gregor onun ağlayacağından endişe etti ama öyle olmadı. "Solo-vet ve ben birbirimizden çok farklı insanlarız."

"Evet, sizin evli olduğunuzu bilmek bana hep tuhaf gelmişti," dedi ve der demez de söylediği şeyin uygunsuz olup olmadığını merak etti.

Vikus yalnızca gülümsemişti. "Evet, bu durum ikimizin arasında da hep bir bulmaca gibi var oldu."

Gregor yataktan ayrılmadan iki gün geçirmek zorundaydı. Bir sürü ziyaretçisi oluyordu ama yine de bu durum onu çılgına çeviriyordu. Ormanda olanları düşünmeye devam ediyordu hâlâ. Kehanet hakkında da düşünüyordu ve aklını karıştıran bir nokta vardı. Nerissa onu ziyarete geldiğinde sordu. "Nerissa, kehanetle ilgili zihnimde netleştiremediğim bir şey var," dedi Gregor. "İlacı bulmak için nasıl oldu da o yolculuğa gidebildik? Üstelik salgının ilacı burada, Neveeve'deyken? Biz henüz buradayken bile insanları tehdit etmeye başlamıştı."

"Kehanet salgının sıcakkanlıları yok edeceğini söylemiyor Gregor. Savaş bayrakları sallanacak ve bütün sıcakkanlılar Yeralü'nü kaybedecek, diyor," dedi Nerissa.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Gregor.

"İlacı arayış asla gerçekleşmedi. Neveeve hakkındaki gerçeği bilmiyorduk. Neveeve ilacı bulacaktı ama onu gerçekten de kemirgenlerle paylaşacaklarını düşünür muydun?" diye sordu Nerissa.

"Büyük olasılıkla düşünmezdim. Sarı pire tozunu bile

vermemeyi düşünüyordunuz/" dedi Gregor.

"Aynen öyle. Pire tozunu öğrendikleri anda ele geçirmeyi istemişlerdi. Şimdi salgının ilacı insanların elindey-ken kemirgenlere vermeyi kabul etmediklerini hayal et. Ne yaparlardı sence?" dedi Nerissa.

"Size saldırırlardı. Eğer salgına yakalansalardı, zaten kaybedecek bir şeyleri olmadığı için saldırırlardı," dedi Gregor.

"Evet. Savaş çıkardı. Sandwich'in 'Sıcakkanlılar sağ kalamazlardı' diye açıkladığı durum buydu," dedi Nerissa. "Savaş çıkması."

Gregor yatakta kaldıkça huzursuzluğu artıyordu. Annesini görmek zorundaydı! Annesini görmesi için doktorlarından izin çıktığında onu yavaş ve sessiz yürümesi için uyardılar. Kabul etti.

Yatağa yaslanmış, kucağındaki tepsiden bir şeyler yiyordu. Gregor onun yatağının kenarına geldi.

"Selam anne," dedi.

"Merhaba bebeğim," dedi annesi boğuk bir sesle. Yüzündeki mor şişlik küçülmüştü ama hâlâ kaşığını bile tutamayacak kadar zayıftı. "Nasılsın?"

"Oldukça iyiyim," dedi Gregor. Aslında bu doğru değildi ama kendi sorunlarını kadının dertlerine eklemek istememişti. Yolculukla ilgili eğlenceli bir şeyler bulup annesine anlatmak istediysede aklına bir şey gelmedi. "Bot'u gördün mü?"

"Henüz uyanmamış. Görüntümle onu korkutmak istemiyorum. Uyur haldeyken bir kız onu getirdi ve pence-

reden gördüm," dedi annesi. "Pek de sıcakkanlı bir kıza benzemiyordu."

"Luxa olmalı," dedi ve o anda nedense yüzünün kızardığını hissetti.

"Onu sevdim. Sahiden de düşünceli bir kız olmalı," dedi kadın.

"Böyle söyleyeceğini düşünmüştüm," dedi Gregor. Bir kaşık yemek aldı ve annesinin ağzına götürdü. "Hadi ama anne. Yemekleri seyrederek iyileşemezsin."

Gregor'un yedirmesine izin verdikten sonra konuştu. "Benim şimdi gönderilmeyeceğimi söylediler mi sana?"

"Evet. Düşünüyordum da sen iyileşene kadar Bot ve ben burada seninle kalabiliriz," dedi Gregor.

Kadının yüz ifadesi kederle bürünmüştü. "Hayır, olmaz. Sen ve kardeşinin gitmenizi istiyorum. Bebeğimi al ve hemen eve gidin!"

Annesinin dediğini yapacağına dair defalarca söz vermek zorunda kalmıştı. Gregor'un daha önce New York'talarken sözünü tutmayıp Yeraltı'na geldiğini bildiği için tedbiri elden bırakmıyordu. O yüzden annesinin isteğini yerine getirmek zorunda olduğunun farkındaydı.

Birkaç saat sonra büyük salonda, Gregor ve Bot diğerlerine veda ediyorlardı. Luxa, Hazard, Nerissa, Mareth ve Temp onlara hoşça kal demek için gelmişlerdi. Gregor öncesinde hastanede tur atıp diğerlerine de yakında görüşeceklerini söylemişti. Vikus istediği sıklıkta gelip annesini ziyaret edebileceğini söyledi.

Yaşamının tüm meşguliyetlerine rağmen Vikus onla-

rı kendi yarasası Euripedes ile bizzat götürecekti. Central Park'taki çıkış yerine, Gregor'un babasına çamaşırvhanede buluşmaları için haber yollamışlardı ve onları orada karşılayacaktı. Euripedes kanatlarını açıp tam güç havalandı ve Yeraltı dünyası aşağıda gitgide belirsizleşti.

Yukarıda babası Bot'u yukarı çekmek için kollarını uzatmıştı. Son haftalarda yüzü zayıflamış olsa da onları görünce gülümseyen Lizzie de oradaydı.

Vikus'un ayrılırken "Yüksekten uç, Gregor!" diye bağırdığını duydu.

"Sen de yüksekten uç, Vikus!" diye karşılık verdi. Yaşlı adamın bütün iyi dileklere ihtiyacı vardı o anda.

Bot eve döndüğü için oldukça mutluydu ve oyuncak zehirli kurbağalarını alıp Lizzie'ye gerçeklerini gördüğünü anlatmak için sabırsızlanıyordu. Nihayet anlatmaya başladığında ilk olarak "Kırmızı gördüm, mavi gördüm, sarı kurbağa gördüm!" dedi ve etrafta hoplayıp zıplamaya başladı. Gregor ve babası onun heyecanına yetişmeye çalışıyordu.

Olanlar ile ilgili konuşmak çok zordu Gregor için. Yaşadıkları, salgın, savaşlar, ölümler... Üstüne üstlük annesinin eksikliğinin evde yarattığı derin boşluk ortadayken...

Cuma günü geceyarısı sonrasıydı. İki haftadan az bir süre aşağıda kalmışlardı. Her şey iki haftadan kısa bir sürede olmuştu.

Babası ona yatma zamanını bildirdiğinde bu öneriye karşı çıkacak hiçbir bahane bulamamıştı. Gregor adeta emekleyerek yatağına girdi ve girer girmez de uyuyakaldı.

Rüyasında hâlâ birilerini aramaya devam ediyordu ama sabah uyanana kadar rüyasında aradığı kişinin annesi olduğunu fark etmemişti.

Uyanmasına rağmen yataktan kalkmak istememişti. Az sonra odasının eşliğinde dikilen Lizzie'yi fark etti. "Lizzie, içeri gelsene." Battaniyesini açtı ve bunu gören kız sevinçle hemen yanına uzandı Gregor'un. Ona bir zarf verdi. "Bu da nedir?" diye sordu Gregor. Açtığı zaman içinde el yapımı bir tebrik kartı bulmuştu. Üzerinde "İyi ki doğdun Gregor" yazıyordu. Geçen hafta bir gün doğum günüydü. Ormandayken on iki yaşına girmişti.

"Çok güzelmiş, teşekkür ederim Lizzie," dedi.

"Babam sen gelince armağan alıp pasta yapabileceğimizi de söylemişti," dedi Lizzie. "Ama şu anda paramız olup olmadığından emin değilim."

Evde para kazanan kişi anneleriydi ve şu anda geri dönebilmek için çok zayıf ve hastaydı.

"Babam yeniden işe geri döneceğini söyledi ama öğleden sonraları yeniden ateşi çıkmaya başladı. Yapabileceğini sanmıyorum," dedi Lizzie.

"Yeniden mi hastalandı?" diye sordu Gregor.

"Yeraltından gönderilen notu okudum. Notta insanların tekrar kötüleşebileceği yazılıydı," dedi Lizzie.

Babaları oldukça iyi görünüyordu ama öğleden sonraları yeniden eski hasta haline geri dönüyordu. Gregor'un endişeleri içten içe onu kemirse de dışarıya yansıtılmamaya çalışıyordu. Vikus onlara müzeden bir miktar para yollayacağını söylemişti. Bu umut vericiydi. En azından bir

süre o parayla idare edebilirlerdi. "Endişelenme Lizzie, her şey yoluna girecek. Cumartesi sabahı, değil mi? Bayan Cormaci'ye gitsem iyi olur." Kazanacağı kırk dolara da ihtiyaçları olabilirdi.

"Üşüttün, tamam mı?" dedi Lizzie.

"Ne?" dedi Gregor.

"Yeniden üşüttün. Seni soran herkese üşütüp hasta olduğunu söyledik," dedi Lizzie. "Bayan Cormaci senin gelecek yıl grip aşısı olman gerektiğini söyledi. Larry ve Angelina da ödevlerini getirdi." Gregor'a pencere kenarında birikmiş ödevleri gösterdi ve Gregor onları görünce kendini yeniden hasta gibi hissetti.

"İnanamıyorum, iki haftanın ödevi!" dedi Gregor.

"İki gün kar yüzünden okul kapalıydı. Bu da sekiz okul günü eder," dedi Lizzie onu teşvik etmeye çalışarak.

Kısa süren soğuk sona ermişti ve camları açtığında içeri dolan bahar kokusunu hissedebiliyordu. Bacağındaki bandajlara zarar vermemek için biraz bol bir pantolon ve uzun kollu bir gömlek giymişti Gregor. Çoraplarını giyene dek yanında yalnızca Yeraltı'nda giydiği sandaletten başka bir ayakkabı olmadığını fark etti. Botları Yeraltı'nda asitler yüzünden erimişti. Eski spor ayakkabıları ise Noel'den önce parçalanmıştı. Yapacak başka bir şey bulamadığı için sandaletleri ayağına geçirdi ve paçalarını iyice aşağıya indirerek ayaklarındaki sargıyı gizlemeye çalıştı.

Parmak uçlarında yürüyerek hâlâ uyumakta olan büyükannesini öpüp Bot'un açılan üzerini iyice örttü. Küçük kızın yastığının yanında zehirli kurbağa oyuncaklarını

gördü ve "Bir şekilde bunlardan kurtulmamız gerek/" diye düşündü. Babası kanepede hâlâ uyuyordu. Gün ışığında Lizzie'nin söylediklerini daha iyi anlayabilmişti Gregor. Adamın tenindeki tuhaf renk ve ellerindeki titreme geri gelmişti... Yeniden hastaydı.

Saat tam onu gösterdiğinde Gregor Bayan Cormaci'nin kapısını çalmıştı. Ona dikkatlice bakan Bayan Cormaci iyileştigiğine karar verip bir tabak dolusu yumurta ikram etti. Gün içinde yapacaklarının listesini vermeden önce Gregor 'u oturma odasına çağırdı ve ona doğum günü armağanını uzattı.

Gregor armağanı alırken, "Bana bir şey almak zorunda değildiniz," dedi.

"Benim için etrafta koşuştururken bunlara ihtiyacın olduğunu ve sana borçlu olduğumu düşündüm," dedi Bayan Cormaci.

Kutuyu açtığında bir çift spor ayakkabı görmüştü Gregor. Fiyatı yüzünden asla sahip olabileceğini düşünmediği, hayran olduğu spor ayakkabılardandı. "Ah, harikalar," dedi Gregor sevinçle.

"Neden denemiyorsun? Eğer ayağına olmazlarsa elimde faturası var ve gidip değiştirebiliriz."

Ama Gregor kıpırdamamıştı bile çünkü deneseydi sehpanın altında özenle sakladığı ayaklarındaki tuhaf sargılar görünürdü ve açıklamak zorunda kalırdı. Bunu yapamazdı. Yapamazdı çünkü akli yerin metrelerce altındaki annesi, hastalığı yeniden tekrar eden babası ve kız kardeşi Lizzie'nin endişeli yüzündeydi. Ne yapacaklardı? Eğer an-

nesi Yeraltı'nda aylarca kalacak olursa ve babası da işe geri dönemeyecek kadar hasta olursa, Bot, Lizzie ve yaşı büyükannesine kim bakardı? Geçinmeleri için gereken parayı nereden temin edeceklerdi? Yeraltı'nda ne kadar önemli bir kimliğe sahip olursa olsun, Yerüstü'nde yalnızca on iki yaşında bir çocuktuk Gregor ve ne yapacağı hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Gregor? Ayakkabıları denemeyecek misin?" diye sordu Bayan Cormaci. "Eğer sevmediysen söylemen yeterli. Başka bir ayakkabı için onları değiştirebiliriz."

"Hayır, harikalar. Yalnızca..." diye kekeledi Gregor.

"Sorun ne o halde tatlım?" diye sordu Bayan Cormaci.

Yardıma ihtiyacı olacaktı. Eğer böyle giderse bütün ailesinin yardıma ihtiyacı olacaktı. Gregor yalan söylemeyi pek beceremezdi ve bir şeyleri gizlemekten yorulmuştu artık.

"Gregor, ne oldu?" diye sordu Bayan Cormaci ve karşıdaki sandalyeye geçti. "Tuhaf bir şeyler var, anlayabiliyorum."

Gregor ayakkabıların bağcıklarını açtı ve o anda kararını verdi. "Bayan Cormaci?" dedi. "Bayan Cormaci, size bir sır verebilir miyim?"